

De la autoarea romanului *Pervertirea*

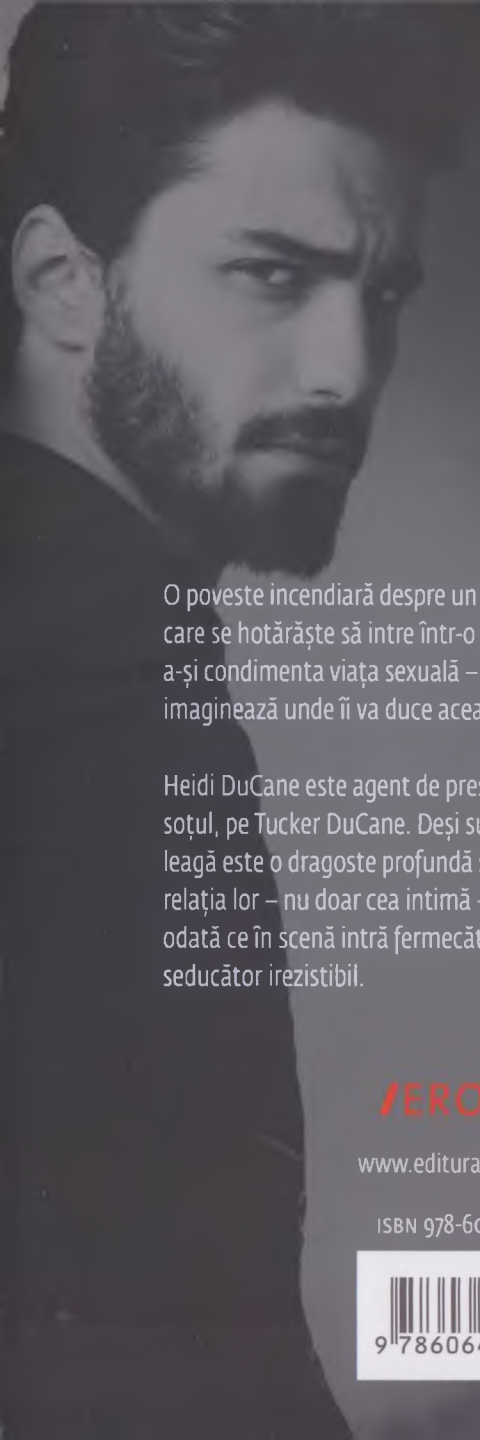
*Ar fi trebuit să fie doar
o singură noapte...*

DUBLA ATRACȚIE

Un roman de educație sexuală

S.L. JENNINGS

VEROSCOPI

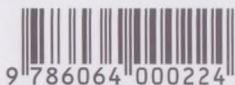
O poveste incendiară despre un cuplu cu o căsnicie fericită, care se hotărăște să intre într-o aventură provocatoare pentru a-și condimenta viața sexuală – dar niciunul dintre ei nu-și imaginează unde îi va duce această încercare.

Heidi DuCane este agent de presă: îi place succesul și își iubește soțul, pe Tucker DuCane. Deși sunt firi total opuse, ceea ce îi leagă este o dragoste profundă și dăruirea față de celălalt. Dar relația lor – nu doar cea intimă – va fi pusă la grea încercare odată ce în scenă intră fermecătorul Ransom Reed, star rock și seducător irezistibil.

EROSCOPI

www.edituratrei.ro/eroscop

ISBN 978-606-40-0022-4

9 786064 000224

„Dar când mă uit la soțul meu, știu
că s-a schimbat ceva între noi,
ceva care a reaprins dorința incont-
rolabilă pe care o credeam pierdu-
tă de câțiva ani. A trecut mult
timp de când m-a sărutat ultima
oară cu atâta fervoare. Am simțit
că mă vrea — m-am simțit dorită.
Și deși știam că în brațele lui eram
în siguranță, atingerea lui
mă înnebunea.”

S.L. Jennings se declară soția mândră a iubitului ei din liceu, mama a trei băieți neastâmpărați și o autoare de cărți romance care sunt bestselleruri New York Times și USA Today. Când nu se gândește obsesiv la cărțile pe care le adoră, își dă întâlnire cu iubiți fictivi la librării independente sau savurează un Bloody Mary în localurile ei preferate din Spokane, Washington. Recunoaște că e o snoabă în privința mâncării, că e dependentă de machiaj și că îi plac toate lucrurile lucioase, sclipitoare și kitsch.

De aceeași autoare, în colecția Eroscop a apărut romanul *Pervertirea*.

/EROSOP

S.L. Jennings

Dubla atracție

Un roman de
educație sexuală

Traducere din limba
engleză și note de
Oana Dușmănescu

Dubla atracție

Colecție coordonată de
Virginia Costeschi

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Mihaela Serea

Coperta:
Faber Studio
Foto copertă: Gulliver/Getty Images/ © aleksle

Director Producție:
Cristian Claudiu Coban

DTP:
Gabriela Chircea

Corectură:
Irina Mușătoiu
Roxana Nacu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
JENNINGS S. L.

Dubla atracție: un roman de educație sexuală /
S. L. Jennings; trad.: Oana Dușmănescu. - București:
Editura Trei, 2017
ISBN 978-606-40-0022-4

I. Dușmănescu, Oana (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Titlul original: Tryst
Autor: S. L. Jennings

Copyright © 2015 by S.L. Jennings

Published by arrangement with Bookcase Literary Agency
and RF Literary Agency
Publicat prin acord cu Bookcase Literary Agency
și RF Literary Agency

Copyright © Editura Trei, 2017
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
E-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

Lui Tim. Îți mulțumesc că mă iubești atât de frumos.

Prolog

Aș fi putut să-i spun cu ușurință ce-mi doream. Așa ar fi trebuit să fac. Acum îmi dau seama.

M-aș fi putut întinde peste masa acoperită în alb, i-aș fi prins mâinile mari, m-aș fi uitat fix în ochii lui și i-aș fi spus tot ce simt, pe deasupra peștelui copt în ulei de măsline din farfuria mea, pe jumătate mâncat.

Aș fi putut spune:

— Tucker, te iubesc. Ești un soț, partener, prieten și amant minunat. Iar viața mea ar fi goală fără tine. Dar, iubiture... Pe mine trebuie să mă fuți. Nu ceea ce înțelegi tu prin futut — ceea ce e grozav — ci trebuie să mă fuți ca și cum m-ai urî. Nu ca și cum mă iubești, căci asta știu deja. Am știut asta dintotdeauna. Și oricât de mult mi-aș dori ca iubirea ta să-mi ajungă... nu-mi ajunge. Deci, te rog, dă-mi ce-mi trebuie. Te rog, fă-mi lucruri pe care le consideri murdare și înjositoare. Trebuie să înțelegi chestia asta. *Am nevoie de tine*. Dar am nevoie și de asta.

L-aș fi rănit, dar m-ar fi înțeles. Mă înțelegea întotdeauna.

Altfel n-am fi fost cum suntem acum.

Speriați. Excitați. Despuiți.

Soțul meu iubitor și cu mine.

Și cu el.

Poate că ar fi trebuit să-i spun ce-mi doresc de la bun început.

Sau poate că nu.

1

Iar face chestia asta.

Îmi analizează fiecare cuvânt, fiecare inflexiune a vocii. Încearcă să-mi descifreze limbajul trupului ca să descopere vreun semn de nemulțumire. Are un surâs pe buze. Dar privirea lui înnebunitor de atentă îmi studiază arzător expresia impasibilă, săpând până în miezul neliniștii mele.

Oftez din toți răunchii și iau o gură din martini. Dacă nu mi l-aș putea da afară din gânduri, aș bea pur și simplu până nu mi-ar mai păsa. Până când mintea mi s-ar încetoșa și nimic n-ar mai avea nicio logică.

— Încetează, zic eu în cele din urmă, privind meniul ca să-mi ascund exasperarea.

— Ce să încetez?

Pot să mi-l imaginez cum mijește ochii aceia vicleni și cum îi apar riduri între sprâncene, din cauza vârstei și a îngrijorării.

— Să mă psihanalizezi. Nu sunt pacienta ta, Tuck. Încetează. Am zis că mă simt bine și ăsta e adevărul.

Ridic privirea exact când el își sprijină coatele pe masă și se înclină în față. Zâmbește liniștitor, iar buzele lui pline și lucioase par sincere.

— Ai dreptate; nu ești pacienta mea, Heidi. Ești soția mea. Și-mi fac griji pentru tine.

Are dreptate. A spus soție.

Sunt soția cuiva. Iar acest cineva care stă vizavi de mine — un Adonis înalt și bronzat, cu ochi albaștri ca floarea de neghină, cu păr castaniu, puțin cărunt pe la tâmpile și cu o bărbie proeminentă — este soțul meu, Tucker DuCane. Cel mai grozav bărbat pe care-l cunosc. Bărbatul pe care l-am iubit și căruia mi-am dedicat ultimii zece ani din viață.

— De când a început tot iureșul cu Justice, ai fost mai ocupată decât oricând, continuă el, privindu-mă peste ramele ochelarilor. Muncă peste program, delegații o dată la două săptămâni... trebuie s-o lași mai moale. Ești agent de presă, iubito. Nu supererou.

Pun meniul jos și mă uit în altă parte, incapabilă să-l privesc în ochi. Nu vrea să mă ia de sus, dar nu se poate abține. E psihiatru, și încă unul foarte priceput. Câștigă sute de dolari pe oră ca să-i asculte pe acei faimoși oameni din New York cum se plâng și se văicăresc de viețile lor triviale și supraestimate. Și chiar îi pasă suficient încât să-i ajute. Omul ăsta practic e un sfânt.

Și acum are în față cel mai dificil caz dintre toate — pe mine.

Sunt multe lucruri — Crăiasa Zăpezii din Nord, un rechin în pantofi cu tocuri, zgripturoaica din Big Apple și favorita mea personală, Olivia Pope¹ blondă. Dar nu sunt o soție fericită și grijulie. Și nu e o problemă de neglijență. E doar o simplă circumstanță.

Să fii însurat cu cel mai bun agent de presă din New York nu e o misiune ușoară, mai ales cu mine, care sunt celebră atât pentru limba mea ascuțită, cât și pentru clientela mea excentrică. Așa că nu e de mirare că mulți oameni din acest oraș nici nu făceau legătura dintre

1 Personaj din serialul *Scandal*.

noi. Tucker DuCane, psihiatrul care aduce liniștea celor din elite, e căsătorit cu Heidi DuCane, pitbullul PR-ului? N-are nicio logică.

De fapt are.

Sau cel puțin avea.

Un tânăr înalt, îmbrăcat în smoching, cu trăsături colțuroase și cu cea mai închisă și netedă piele din câte-am văzut vreodată, se apropie de masa noastră, cu un zâmbet de un alb orbitor.

— Dr. DuCane, doamnă DuCane. Mă bucur să vă văd din nou. Altă seară romantică? întreabă el cu accentul lui fascinant, parte a moștenirii sale nigeriene combinată cu anii de școală din Anglia.

— Bilal, ne bucurăm să te vedem, tinere domn. Nu te-ai săturat de noi? glumește Tucker, alungând atmosfera serioasă și folosind acel ton senin rezervat pacienților și presei.

— Deloc, domnule. Nu m-aș putea sătura niciodată de oaspeții mei preferați, mai ales de doamna DuCane care mă ajută să pun mâna pe cea mai importantă campanie din cariera mea.

Surăde, iar dinții îi sclipesc în salonul discret luminat.

— Nu-mi spune că o să fii modelul Versace. E minunat, Bilal!

Zâmbesc, renunțând la fața de scorpie și strângându-i mâna. Mă bucur sincer pentru el și sunt destul de umană ca să-i și arăt asta.

— Ba da! Și dumneavoastră vă datorez totul, doamnă D, spune el, acoperindu-mi în întregime mâna mea mică cu degetele lui lungi.

— Aiurea. Tu ești cel frumos. Eu doar am sunat pe cineva. Nu e meritul meu.

Și vorbesc serios. Bilal ne-a fost chelner la restaurantul nostru preferat din oraș în ultimii doi ani și mi s-a părut întotdeauna prea frumușel ca să aducă farfurii cu friptură de vită unor afaceriști bătrâni și grași și găștilor de amice gen *Sex and the City*. Dar industria modei de aici e groaznic de competitivă și chiar o frumusețe ca el a avut mult de furcă atunci când a fost vorba să ajungă la oamenii potriviți. Așa că am dat un telefon, nu-i mare scofală. Donatella îmi era oricum datoare.

Bilal ne ia repede comanda. Nici măcar nu mai pierde vremea să ne întrebe cât de făcute dorim fripturile, știe deja, apoi îmi mulțumește din nou. După ce trece și pe la celelalte mese, se întoarce cu o sticlă senzațională de Cab.

— Din partea casei, zice el, făcându-ne cu ochiul și umplându-ne paharele.

Nici măcar nu ne mai întreabă dacă ne convine. Știe deja că ne place la nebunie.

E foarte evident cât suntem de înșurubați în rutină. Același restaurant, aceeași mâncare, același vin, o dată la trei săptămâni, vineri seara. Uneori le mai amestecăm și comandăm felurile speciale în loc de fileul nostru obișnuit, dar mai aventuroși de-atât nu suntem niciodată. Ceea ce e bine, având în vedere că sunt prinsă într-un haos continuu de luni până vineri, câte douăsprezece ore pe zi, dar și în weekenduri, la gale, conferințe de presă și premiere.

Rutina e bună. Obișnuința e bună.

Iar Tucker... Tucker e regele obișnuinței. Și așa a fost în ultimii zece ani.

— Aveți vreun plan palpitant după cină în seara-asta? întreabă Bilal, făcând conversație.

— Palpitant? Nu, răspund eu. Dar am o întâlnire cu o trupă care e în oraș diseară pentru un concert. Afaceri, ca de obicei, desigur.

— O trupă? întreabă el cu o sprânceană ridicată, în timp ce scoate dopul sticlei de vin. Cineva cunoscut?

Mă uit la Tucker ușor agitată. Urăște când discut despre afaceri la masă. A fost singura concesie pe care i-am făcut-o, având în vedere că în celelalte 23 de ore ale zilei nu visez altceva decât afaceri.

— Ransom. Ai auzit de ei?

Pe față i se citește *Îți bați joc de mine?*, dar e mult prea politicos ca să spună așa ceva.

— Da, cum să nu. Speram să fac rost de bilete la concertul din seara asta, dar, desigur, munca mai întâi.

— O să-i anunț că ești fanul lor, zic eu, după care Bilal înclină respectuos din cap și se întoarce la bucătărie.

— Foarte frumos din partea ta, spune Tucker, ducând paharul cu vin la buze. Și câtă blazare, având în vedere că și tu ești mare fan Ransom. Recunoaște, de-abia aștepti să-i cunoști. Sau, mai degrabă, să-l cunoști *pe el*?

Iar începe. Iar mă psihanalizează.

Vedeți, Tucker se pricepe la asta. E puțin spus că se pricepe. E un nenorocit de geniu, în costumul lui gri-antracit de la Brooks Brothers, cu ochelari Tom Ford. Arată de parcă vrea să te tranșeze doar așa, de distracție. Doar că ești prea fascinat de aparențe ca să observi și cu atât mai puțin să-ncerci să-l oprești din a-ți scotoci prin creier ca un prădător.

Pentru un ochi neformat, pare doar bărbatul senzațional de frumos care e. Dar pentru mine — femeia pe care a iubit-o de când era doar o studentă jigărită, iar el un tânăr și ambițios rezident la psihiatrie — e un șantajist emoțional indecent de bine plătit.

Desigur, n-aș spune niciodată așa ceva. Cel puțin nu lui.

Îmi dau ochii peste cap și beau ce mi-a mai rămas din martini, iar băutura îmi mai potolește neliniștea care se naște în mine.

— Nu știu ce vrei să spui.

Minciuni.

— O, haide, Heidi. Nu e pe lista ta?

— Sunt afaceri, Tuck. Nu mă duc acolo diseară ca să-mi pun în practică niște fantezii nebunești care sunt de fapt o glumă. Haide, tu crezi că am luat lucrurile astea în serios?

El ridică din umeri, zâmbindu-mi atotcunoscător.

— Era lista ta, iubito. A fost ideea ta, nu a mea.

Mă uit la paharul gol, simțind deja că-mi lipsește gustul arzător al vodcii.

Are dreptate. A fost ideea mea.

Acum câțva timp, l-am întrebat pe Tucker cine era pe Lista lui de Futut — femeii cu care ar putea să fie fără nicio repercusiune din

partea mea. Existau câteva reguli, desigur. Nu avea voie să-și pună pe listă secretara sexy și țâtoasă și nici pe vânzătoarea tânără și isteță de la cofetăria noastră preferată. Trebuia să fie femei la care nu putea ajunge, pe care nu le putea întâlni, cu atât mai puțin să se culce cu ele. Același lucru era valabil și pentru mine.

Începuse ca o discuție de alcov — o zeflema ghidușă în timp ce ne sărutam și flirtam în așternuturi, departe de lume, în apartamentul nostru minuscul din partea de vest a orașului. Asta era atunci când mariajul nostru se afla de-abia la început. Înainte să ieșim în oraș cu rezervare, înainte de sexul programat, înainte de mofturile făcute în fața meniurilor din restaurante.

— Nimeni, a spus el. Nu-mi imaginez să fiu cu altcineva în afara ta.

Știam că asta va spune. Tucker se dedicase dintotdeauna cu furie căsniciei noastre și mie.

— Haide, am insistat eu. Trebuie să existe vreun fotomodel sexy sau vreo actriță cu care nu te-ar deranja să petreci o noapte dezlănțuită, fără obligații.

— Mnu.

A zâmbit, iar micile riduri de la ochi l-au făcut și mai fermecător.

— Tu ești tot ce-mi doresc, iepuraș.

Mereu mă înmuiaam când folosea porecla mea din copilărie, pe care o moștenisem din familie, laolaltă cu cei doi dinți uriași din față care-mi ieșeau atât de mult din gură încât, practic, aveau propriul lor cod poștal. Dr. Sawyer și doi ani de aparat dentar au făcut treabă bună și i-au reparat, dar porecla a rămas.

— Bine atunci. N-ai nicio listă. Atunci care-i fantezia ta? Și nu spune că sunt eu.

— N-am niciuna în afara ta. Ai fost și vei fi mereu păzitoarea celor mai adânci dorințe ale mele. Nu există nimeni altcineva.

A ridicat ușor din umăr înainte să-mi întoarcă vorbele împotriva mea. Se pricepea la asta.

— Dar dacă tot ai deschis subiectul, care-i lista ta? Cred că trebuie să fie remarcabilă.

Am făcu un gest nonșalant.

— Nicidecum. Nici nu merită menționată.

— Ah, mă cam îndoiesc de asta.

Tucker s-a ridicat într-un cot și m-a privit. Era interesat, la modul cel mai autentic. Poate chiar un pic fascinat.

— Nu știu ce să zic, Tuck.

A zâmbit lent și leneș, în vreme ce în ochii adormiți i se citea o urmă de voioșie.

— Haide, iepuraș. Spune-mi. Ți promit că nu te judec.

Am inspirat adânc, încercând să-mi fac curaj. Nu-și dădea seama ce-mi cere să fac. Dar dacă avea nevoie de sinceritate, exact asta aveam de gând să-i ofer.

— Bine atunci. Mark Wahlberg.

Râsul lui profund, de bariton, a umplut micul nostru dormitor, suficient de zgomotos ca să-l audă și doamna Epstein de la parter. Din clipă-n clipă urma să bată în tavan cu coada măturii și să urle câteva obscenități în evreiește.

— Marky Mark? Vrei să ți-o tragi cu Marky Mark?

M-am strâmbat, mimând indignarea, și l-am plesnit peste umărul gol.

— Hei, asta e lista mea. Și ai promis că n-o să mă judeci!

— Ooooo, iubito.

M-a tras în brațele lui și m-a acoperit cu sărutări pe gât și pe umăr.

— Nu te voi judeca niciodată, îți promit. Hai, spune-mi-l pe următorul. Nici măcar n-o să râd.

— OK, OK, bine.

Am cedat oftând profund, privindu-l doar cu un ochi și pregătindu-mă să fiu dezaprobată.

— Gerard Butler.

Cu sprâncenele ridicate până în tavan, Tuck m-a privit surprins.

— Oau. Ție chiar îți plac bărbații mai în vârstă.

Observație de altfel validă, având în vedere că și el avea câțiva ani în plus față de mine.

Dar în loc să-l aprob sau să ridic pur și simplu din umeri, i-am spus și cel de-al treilea nume de pe lista mea. Cel care avea să-l șocheze cu adevărat.

— Ransom Reed.

Iar Tucker a reacționat exact cum mă așteptam.

— Ransom Reed? s-a strâmbat el. Golănașul ăla rocker? Pe bune, iubito, câți ani are, nouășpe?

I-am risipit îndoiala disprețuitoare.

— E major. Și e doar o fantezie stupidă. N-am nicio șansă să-l întâlnesc vreodată.

Asta se întâmpla înainte ca agenția de PR la care lucram să mă propulseze, lăsându-mă să preiau inițiativa și să dovedesc ce pot face cu câțiva dintre clienții săi de elită. Înainte ca munca prelungită a lui Tucker să-și arate roadele cu adevărat, înainte să-i înflorească renumele și să-și tripleze veniturile anuale. Atunci când eram doar niște tineri profesioniști isteți și hotărâți să reușim, muncind din greu pentru asta.

Și am reușit.

Mă uit peste masă la soțul meu — bărbatul care pur și simplu m-a hrănit cu forța cu bucățele de cașcaval pane la birou, când eram prea concentrată asupra muncii ca să mă opresc și să mănânc. Și când adormeam la laptop, cu fața pe taste, el mă căra în pat și mă dezbrăca de hainele pe care le purtasem la serviciu. Simțeam cum îmi sărută cu tandrețe urmele lăsate de tastatură pe obraz, iar buzele lui treceau peste literele-fantomă de parcă ar fi fost cel mai prețios alfabet braille.

N-a trebuit niciodată să mă întreb dacă mă iubește, dacă îi pasă de mine. Dacă mă va aștepta când mă-ntorc acasă, așezat în fotoliul lui preferat, cu o carte în mâinile lui mari și cu ochelarii împinși până la rădăcina nasului. Și când presa mă caracterizează drept nemiloasă și oportunistă, el tot reușește să vadă femeia din mine — cea de care s-a îndrăgostit în ciuda tuturor motivelor pe care le avea ca să n-o facă.

El este singurul om din lume pe care mă pot baza. Persoana care a devenit la fel de previzibilă ca răsăritul și apusul soarelui.

Asta e ceva ce trebuie prețuit. Celebrat chiar. Și chiar fac asta. Până acum.

Mă uit la soțul meu. Uitasem aproape de tot despre ce discutam, cu un pahar de băutură și o pâine artizanală în față. Privirea lui iscoditoare îmi spune că el nu uitase.

— Ai dreptate, Tuck. A fost ideea mea... lista mea.

Exact când spun asta, Bilal se întoarce la masă cu aperitivele. Îl prind de braț înainte să plece.

— Dacă n-ai pus deja friptura la cuptor, aș vrea să-mi schimb comanda, spun eu, privindu-mi amuzată soțul, care a rămas perplex. În seara asta am chef de ceva diferit.

2

Deși i-am propus să-l las la apartamentul nostru din Park înainte să-mi continui drumul spre Madison Square Garden, Tuck insistă să mă însoțească la concertul Ransom. Nu-i stă deloc în fire să facă așa ceva, din mai multe motive. În primul rând, pentru că Tucker disprețuiește conceptul de muzică digitală.

— Muzica trebuie simțită, a spus el întotdeauna. Ar trebui s-o poți pipăi, miroși, gusta. Nu poți face așa ceva cu muzica din ziua de azi.

Pentru că se consideră un tradiționalist autentic, colecția lui de discuri seamănă cu un magazin de viniluri în miniatură, fără praful înecăcios și aroma decadentă a trecutului. Refuză să cedeze în fața nevoii actualei generații pentru satisfacțiile imediate și preferă să cutureiere în diminețile de duminică prin diverse prăvălii de muzică vintage. Deci, a spune că Tucker e un pic în urmă când vine vorba de noutăți muzicale remarcabile e un pic greșit. Nici măcar nu-l deranjează. I-ar da fără probleme la schimb pe Iggy Azalea și Hozier pentru B.B. King și The Beatles.

Totodată, viața de noapte din New York n-a fost niciodată plăcerea lui, nici măcar când eram mai tineri. În facultate, încercam să-l scot din manualele lui plictisitoare de medicină în puținele seri în care nu lucra și să-l târăsc în iadul anxietății lui — un club de noapte. Venea cu mine, dar după câteva ore în care el sprijinea zidul, iar eu dansam cu prietenii mei, mi-am dat seama că trebuie să accept faptul că nu va fi niciodată genul petrecăreț. Ceea ce îmi convenea. Preferam genul stabil. Și, în cele din urmă, genul care să mă ia de nevastă.

Pe lângă aceste motive pentru care Tucker ar prefera mai degrabă un examen de prostată decât să vină la concertul Ransom cu mine, mai e un factor care a pecetluit soarta acestei seri.

Tucker îmi urăște meseria.

Să nu-nțelegeți greșit — mă iubește. Dar urăște ceea ce fac. Urăște că trebuie să mă dau mereu peste cap pentru o gamă stridentă de celebrități și actori. Cred că se poate spune că și el face același lucru, la un nivel mai personal, mai intim. El păstrează secretele, în vreme ce eu le expun. Iar Tucker se teme de faptul că, dacă voi mai stinge multe incendii sociale, voi rămâne într-o bună zi arsă pe dinăuntru și plină de amărăciune. Nu prea pot să-l condamn. Mă tot aude cum mă văicăresc în privința solicitărilor și așteptărilor absurde ale clienților mei. Vede cum mă consum la propriu să-i fac pe toți importanți și să-i mențin în atenția publicului. Trăiesc pe planeta celor îngâmfăți, iar eu sunt vrăjitoarea lor. Pot să jur că mulți dintre oamenii ăștia nici nu se șterg la fund dacă eu nu le subliniez beneficiile sociale ale acestui gest.

Cred c-ar trebui să mă bucur că Tucker se sacrifică să iasă în oraș, mai ales după o săptămână de 60 de ore de lucru. Totuși, nu puteam să nu mă întreb de unde interesul ăsta subit față de cariera mea. De fapt, de unde interesul față de Ransom Reed.

Mă uit pe fereastra limuzinei, privind cum luminile orașului se întind subțiri, ca niște liniuțe de cocaină fosforescentă. Chiar dacă înaintăm cu viteza melcului din cauza traficului aglomerat de vineri

seara, totul pare a fi în ceață. Vânătorii stradali cu cărucioarele lor cu alune și hotdogi. Standuri improvizate unde se vând de toate, de la poșete false la DVD-uri de contrabandă. Turiști din toate colțurile lumii immortalizând momente prețioase prin obiectivul aparatului foto. Localnici enervați care se izbesc de turiștii ăștia tâmpiți care se învârt cu camerele lor idioate în mijlocul străzii.

Ăsta e orașul meu. A fost dintotdeauna. Și chiar dacă soțul meu venit aici din Louisiana ar fi dorit să încerce să mă rupă de Manhattan, să mă ducă în sud și să mă lase gravidă într-o clipită, aici va însemna întotdeauna acasă. Cât despre copii? Nu mă provoca pe tema asta.

Cotim pe Fifth și ajungem la Central Park. Zâmbesc când îmi aduc aminte de prima noastră întâlnire din acest loc. Locuiam în oraș de câteva luni, totuși nu mă plimbasem niciodată cu trăsura. Nici măcar nu-mi amintesc să-i fi spus asta într-una dintre numeroasele noastre întâlniri. Discuțiile cu el deveniseră atât de omogene; aproape uitasem de ce venisem să mă văd cu el de la bun început. Dar el asculta, el își amintea. Și atunci mi-am dat seama că mă pot îndrăgosti de el.

— Îți mai aduci aminte... ? am șoptit, uitându-mă în continuare pe geam.

— Îmi aduc, a zis el.

Nici măcar nu e nevoie să întrebe despre ce e vorba. Știe deja ce amintire m-a rupt de realitate.

— Îmi amintesc că mă gândeam că ai cele mai lungi picioare pe care le-am văzut vreodată. Iar în lumina lunii pielea ta părea de porțelan, iar părul tău blond era de-a dreptul argintiu. Erăi atât de frumoasă. Purtaai colanți negri, o fustă plisată și un pulover. Ți-am spus că o să-ți fie frig și-am încercat să-ți ofer jacheta mea, dar...

— Eu ți-am spus că știam că n-o să-mi fie niciodată frig. Că n-o să mă lași.

Mă-ntorc către el și zâmbesc, vrăjită de amintirea trupului său cald lipit protector de mine.

Degetele lui alunecă pe pielea fină a banchetei și le găsesc pe ale mele în întuneric. Și-a păstrat căldura, chiar și după atâția ani.

— Și apoi voiai să mergem la *FAO Schwarz*² și să cântăm *Chopsticks*³ pe covorul în formă de pian, exact ca Tom Hanks în *Big*.

— Mi-a plăcut la nebunie filmul acela. Cred că l-am văzut de un milion de ori când eram copil. De-abia așteptam să cresc.

— Știi. Și ai crescut. Poate chiar prea repede.

Îmi întorc din nou privirea la nebunia de lumini și sunete în vreme ce mergem mai departe, în tăcere, doar atingându-ne cu vârfurile degetelor. Razele de afară îmi mângâie obrații, iar tenul meu palid capătă nuanțe albastrii. Sunt atât de pierdută în gândurile mele încât de-abia aud zgomotul claxoanelor și sirenelor de partea cealaltă a geamului fumuriu.

— A fost o zi frumoasă, zic eu după o pauză lungă. Cea mai frumoasă.

— A fost, mă aprobă Tucker, atingându-mă ușor peste mână cu degetele lui.

— Eram atât de tineri. Atât de liberi și de aventuroși. Atât de... fericiți.

Vocea îmi tremură la ultimul cuvânt, știind exact ce insinuez. Dar el nu se retrage. Își împletește, pur și simplu, degetele cu ale mele. Mă ia de mână. Îmi ține de cald, așa cum a făcut întotdeauna.

— Putem fi din nou așa, iepuraș. Ne putem întoarce la starea aceea.

Mă întorc înspre el și-mi dau seama că e mai aproape de mine decât acum câteva secunde. E întuneric, dar îi simt privirea atotștiutoare asupra mea, studiindu-mă. Dezbrăcându-mă din ochi și dându-mi toate cicatricile la iveală.

² Magazin de jucării din New York.

³ Cântecel simplu pentru pian.

— Putem?

Doar o șoaptă. Dacă o spun mai tare, poate îmi va detecta neîncrederea din voce. Poate își va da seama că tânjesc după altceva.

— Putem. Începând din seara asta. Chiar de acum.

Drumul până la MSG e mult prea scurt, cu toate astea sar de pe bancheta din spate imediat ce șoferul îmi deschide portiera. Îmi netezesc corsajul salopetei mele Gucci de culoarea perlei, încercând să mă adun. Acel moment cu Tucker — ce-o fi fost — m-a lăsat vulnerabilă, cu emoțiile ieșind la suprafață prin învelișul meu stoic. Nu poate să mi se întâmple asta chiar acum. Trebuie să mă concentrez la ce am de făcut, nu să rătăcesc printre amintirile dulci-amare ale trecutului nostru. Când eram lefteri, dar îndrăgostiți. Chinuindu-ne, dar fericiți.

Îl simt în spatele meu și intru printr-o ușă laterală a clădirii impunătoare. Miile de țipete și fanii sunt ținuți la distanță, dar mă apropii de șirul de bodyguarzi musculoși de parcă ar fi niște furnicuțe gata să fie strivite sub sandalele mele romane argintii Jimmy Choo.

— Heidi DuCane, spun eu cu aroganța lui Donald Trump când îi stă bine părul. Trupa mă așteaptă.

Tipul din fața ușii — un uriaș chel, de vreo doi metri înălțime, cu nasul strâmb — studiază lista la lumina unei lanterne. Crede că nu observ cum îi tremură mâna în vreme ce-mi caută numele. Ca de obicei, reputația mă precede.

— Aici sunteți, doamnă, zice el, oftând ușurat.

Privește peste umărul meu, apoi se uită din nou pe listă.

— Iar dânsul e... ?

— Invitatul meu, am replicat tăios, fără nicio urmă de șovăială sau remușcare.

— Invitat?

Îmi dau ochii peste cap când îi aud tonul inchizitiv.

— Da. Invitat. E vreo problemă?

— N-n-nu, doamnă, se bălbăie el ca un copilăș. Îmi trebuie doar numele lui apoi puteți...

— Nu e important, îl reduc eu la tăcere, încrucișându-mi brațele. Dar dacă vrei să ne ții în căldura asta oribilă toată seara, de ce nu-l chemi mai bine pe domnul Berke aici, să ne distrăm împreună?

Uriașul tremură vizibil, apoi se uită din nou pe listă.

— Scuzele mele, doamnă DuCane. Nu e necesar. Vă rog, treceți.

Se dă la o parte, făcându-ne semn către ușă și către răcoarea dinăuntru. Totuși, în ciuda umezelii care mi se lipește de trup ca mierea, mă simt străbătută de un fior de spaimă.

Nu mă întorc deloc în vreme ce trecem de ușa care duce în culise și la cabine. Așa cum mă așteptam, locul e plin de muncitori, tehnicieni de sunet și mașiniști, nimic din scenele cu care sunt obișnuită înaintea spectacolului. De exemplu, nu sunt târfulițe. Nici măcar una. Singurele femei sunt persoane total îmbrăcate, care își fac meseria. Nicio curvuliță. Niciun sân uriaș de silicon, nicio blană falsă pe o distanță de kilometri întregi.

De asemenea, lipsesc alcoolul și orice semn al consumului de droguri. Nu accept acest gen de comportament sub nicio formă și am dat afară mulți cretini din cauza asta. Dar de la Ransom mă așteptam la tot tacâmul *Sex, Drugs & Rock 'n' Roll*.

— Nu-ți văd băiețașul pe nicăieri, spune Tucker, venind lângă mine.

E pentru prima oară când vorbește de când am ieșit din mașină. Tot e bine că mai vorbește cu mine, având în vedere cât de mult l-am umilit în fața paznicului. Dar asta e o întâlnire de lucru. Și în industria asta, singurele căsnicii care contează sunt cele care aduc numele și banii potriviți.

— Nici eu. Dar uite-l pe agentul lui.

Caleb Berke este exact ceea ce trebuie să fie un agent de succes — vorbăreț, manipulator și parșiv. A făcut milioane de dolari reprezentându-i pe cei mai îndrăgiți tineri talentați, de la prințese pop la

rapperi furioși. Închipuți-vi-l pe Ari Gold din *Entourage*⁴, doar că mai înalt, mai athletic și mai homosexual. Caleb îmi este cel mai de încredere amic și dușman. Amic, pentru că îmi place de el sincer. Dușman, pentru că este o pacoste pentru mine în majoritatea zilelor din viața mea. El mi-a oferit pontul că Ransom Reed are nevoie disperată de un nou consilier de imagine, așa că în rarele ocazii când se poartă mai degrabă ca un prieten, marchez momentul și-l iau în serios.

— Era cazul să-ți faci apariția, se tânguie el când ne apropiem. Îți jur, târfele întârzie mereu. Și astea câteva minute în plus nu ți-au folosit la nimic.

Ne prefacem că ne pupăm, apoi replic:

— Tu vorbești, Regino? Încă puțină loțiune bronzantă și te confundă lumea cu Tanning Mom⁵. Sau cu o bucată de friptură carbonizată.

Caleb se hlizește și-i strânge mâna lui Tucker.

— Tuck, mă bucur să te văd, frumosule. Mă mir că harpia asta bătrână te-a lăsat să ieși din cușcă.

Tucker râde, obișnuit cu felul în care Caleb și cu mine ne tachimăm.

— Deci unde ți-e clientul? întreb eu, trecând direct la afaceri. Spuneai că ești disperat, corect?

— La el în cabină. Va trebui să ne întâlnim cu el după concert.

Îmi pun mâna în șoldul meu zvelt și-l ținuiesc cu privirea mea metalică.

— Nu, ripostez eu cu calmul înspăimântător al unui asasin. O să mă întâlnesc cu el acum.

Caleb nici măcar nu e impresionat.

— Nu se poate, Blondie. Ransom are o rutină strictă la concerte. Cere ca el și colegii lui de trupă să fie lăsați în pace ca

4 Serial american despre lumea artistică din SUA.

5 Patricia Krentcil, cunoscută peste Ocean pentru că a apelat la tehnici de bronzare până când și-a distrus tenul.

să mediteze și să se pregătească mental înainte de fiecare spectacol. Fără petreceri, fără admiratoare, fără afaceri. Deci, ba da, o să aștepti.

— Atunci de ce mama naibii ai insistat să vin aici înainte de concert?

Caleb ridică din umeri și-și studiază manichiura perfectă.

— Credeam că nu ți-ar strica să te distrezi puțin. Plus că voiam să-l cunoști. Să-l cunoști pe el înseamnă să-i cunoști muzica. Fără asta, nu poți fi decât superficială.

Își lustruiește unghiile de reverul sacoului său de un albastru metalic.

— Puștiul e supertare, Heidi. Dar are nevoie de ajutor.

Caleb îi aruncă lui Tucker o privire, dând de înțeles că tot ce va spune nu e pentru publicul larg. Și deși bunul doctor cunoaște foarte bine jurământul de confidențialitate, Ransom Reed nu îi e pacient.

— Scuzați-mă. Mă duc să aduc câteva sticle de apă înainte să înceapă concertul, spune soțul meu, pricepând aluzia.

Mă sărută pe obraz înainte de a ne lăsa singuri. Doamne, omul ăsta e un sfânt.

Caleb mă atacă direct imediat ce Tucker nu ne mai poate auzi.

— Prietena mea, de ce ai venit cu remorca-n seara asta? întreabă el, cu ochii lipiți de fundul lui Tuck, care se îndepărtează.

Ridic din umeri.

— Voia și el să vină. Nu știu, poate se apropie mai mult de toate astea, sugerez eu.

— Mda. Sau poate simte nevoia de a-și marca teritoriul.

Dau ochii peste cap. Regina dramei — contează pe ea pentru scenariile închipuite.

— Mă rog. Putem să lăsam deoparte mariajul meu și să trecem la afaceri, te rog? Sau vrei să vii și cu noi în pat la noapte?

— Ți-ar plăcea, nemernico, ripostează el, apoi trece la lucruri serioase. Puștiul are talent cu carul, dar are și magnet la necazuri.

Zvonuri de paternitate, bătaii în baruri, relații instabile — e o comoară pentru TMZ⁶. Și asta e doar turneul din State.

Cu un aer sobru, Caleb vine către mine și-mi așază mâna pe umărul gol.

— Când turneul se va termina... îmi fac griji pentru puști. Întreaga lui identitate se confundă cu muzica lui. Asta este el, în esență. Și cu o asemenea pauză lungă între concertul final și turneul mondial, n-am deloc încredere că se va ține departe de probleme.

— Stai, fac eu, apropiindu-mă și mai mult de el. Despre ce fel de probleme vorbim aici? Trebuie să știu ceva anume despre el?

Caleb îmi rânjește arogant și-mi face semn să mă calmez.

— Nu-ți bate căpșorul ăla al tău frumos. Oricum, am o trupă de mobilizat pentru concert. Distracție plăcută.

Cu asta, mă pupă din nou pe obraji de la distanță și se întoarce la treburile lui frenetice. Dar înainte de a se îndepărta de tot, se răsucesce către mine, cu o expresie ciudată, aproape șocată. De parcă ar fi avut o revelație bruscă.

— Heidi...

Îmi spune pe nume. Nu „Târfo“, nici „Blondie“, nici „Craci“. Orice-ar avea pe suflet trebuie să fie ceva serios.

— Doar... fii isteță în preajma lui. Ai grijă.

Și, fără să-mi aștepte răspunsul, dispare în mulțime.

Ha.

Fii isteță. Ai grijă. Ce naiba vrea să-nsemne asta?

Înainte să-i pricep vorbele și să pun cap la cap tot felul de noțiuni stupide despre evazivul Ransom Reed, urechile-mi sunt bombardate cu niște sunete care seamănă cu țipetele unei hiene, acompaniate de aplauze asurzitoare. Caut din priviri sursa schimbării rapide de atmosferă, dar mă tot lovesc de zidul de trupuri care vibrează de

6 TMZ – abreviere pentru „thirty-mile zone“, aria studiourilor Hollywood, aflate pe o rază de 30 mile (aproximativ 48 km) în jurul intersecției dintre West Beverly Boulevard și North La Cienega Boulevard din Los Angeles, California. Este numele unui website de scandal care scrie despre celebrități.

entuziasm. În loc să mă apropii mai mult de scenă, fac un pas înapoi către intrarea în culise, unde mă ascund în umbra cortinei grele și a luminilor palide. Dar asta nu-mi blochează vederea. Nicidecum. Dimpotrivă, îmi oferă intimitatea necesară ca să procesez ceea ce am în fața ochilor.

Ieșind din mulțime, cel dintâi își face apariția un tip înalt, fără cămașă, care răsuțește o pereche de bețe pentru tobe între degetele sale lungi și subțiri. Striker Voss, bateristul lui Ransom. E zvelt, aproape slăbănog, dar mușchii i se văd sub pielea fermă și bronzată. Are părul tuns scurt, doar cu un ciuf roz închis în creștet. Dar ce îi lipsește la capitolul păr compensează cu generozitate la tatuaje și piercinguri. Sprânceana, nasul, buza, urechile, chiar și sfârcurile îi sunt împodobite cu inele de argint sau cu alte bijuterii, iar fiecare centimetru de piele de pe piept și brațe e tatuat. Și astea sunt doar părțile pe care le văd atunci când trece pe lângă mine și urcă pe scenă.

Chiar în spatele lui e Cash Colby, chitarist și afemeiat veritabil. Singurul lucru mai nasol decât imaginea publică de băiat rău a lui Ransom Reed e pasiunea lui Cash pentru târfulițe tinere și sexoase, cu prea puțină stimă de sine și pline de probleme cu tăticii. Și, uitându-mă la el, văd și de ce. Gândiți-vă la o versiune mai înaltă, mai dură, mai sexy a lui Justin Bieber, mai puțin imbecilitatea. Are părul de culoarea nisipului, suficient de lung cât să-i cadă-n ochi, implorând practic să fie dat pe spate, în vreme ce ciupește cu degetele corzile Fenderului său cu senzualitatea unui amant priceput. Zvonurile spun că acele degete s-au jucat cu multe dintre cele mai iubite vedete feminine ale Americii, murdărindu-le imaginile (false) de fete cuminți.

Următorul e Gunner Davies, basist și cel mai misterios membru al trupei. Nu are pe el zeci de tatuaje sau piercinguri. Are haine negre și cu nimic ieșite din comun, la fel cum are și părul. Nu apare săptămânal în presă, poate chiar deloc. Dacă stau să mă gândesc, nu cred că a existat vreo femeie cu care să fi avut vreo relație sau vreo poveste care să fi avut legătură cu viața lui privată. Cu toate astea, în secunda

în care trece pe lângă mine, simt cum scade temperatura și în mine se strecoară un simț al primejdiei, care mă face să dau puțin înapoi și să-mi îndrept privirea spre podea. Puștiul e periculos rău de tot. Pot să-mi dau seama de asta.

Când ridic din nou capul, cu tupeul renăscut, știu că a apărut el. Fiecare celulă din trup mi se înfioară de nerăbdare și fiecare răsuflare mi se transformă într-un suspin. Niciun clip muzical, nicio revistă, niciuna dintre zecile de poze pe care le-am căutat pe Google nu se compară cu adevăratul Ransom Reed. E mai înalt decât credeam și are trupul zvelt al unui rock star care poate fi liderul unei trupe. Merge țințoș, încrezător, știind cât e de important — și în dormitor, și-n afara lui. Îmbrăcat în jeanși sfâșiați și uzați, care îi vin ca turnați, un tricou alb și jachetă neagră de piele împodobită cu fermoare de argint, este imaginea perfectă a zeului rock. Își trece o mână prin părul castaniu pe care îl poartă dat peste cap și răvășit. O șuviță îi cade totuși pe frunte, suficient cât să nu-i intre în ochi, dar care mă excită de mă omoară. Jur, mișcarea asta cred că e repetată. Caleb e în urma lui, încercând din răputeri să țină pasul cu Ransom. Cu cât se apropie mai tare de mine, cu atât respirația mea se topește. Iar acum, că e lângă mine — suficient de aproape încât pot întinde mâna să ating această legendă urbană — nu cred c-o să mai răsuflu vreodată.

Găsesc curajul de-a ridica ochii și de a-l privi în față când se apropie și-mi pierd pe deplin capacitatea de a gândi. Are trăsături severe și colțuroase, de la ochii negri, intenși și oblici, până la nasul subțire, străpuns de un inel de aur. Are buze senzuale, iar pielea lui bronzată și aurie sugerează origini străine — poate sud-americane.

E exotic și atrăgător și înspăimântător ca naiba. E tot ceea ce soțul meu nu este.

Exact când acest gând mă cuprinde cu o înțepătură de vinovăție, Ransom Reed apare chiar în fața mea, croindu-și drum către scena în fața căreia aproape 20 000 de fani îi urlă numele. Se răsucesc, se uită direct la mine, cu un rânjet pe buzele alea care au fost făcute pentru a săruta cele mai intime părți ale unei femei, și-mi face cu

ochiul. Apoi îl urmăresc cum dispare și încerc să-mi amintesc cum să inspir din nou oxigen.

— Mai înalt decât pare la TV, ha?

Vocea lui Tucker mă face să mă înec cu aerul tensionat. Vede că nu-mi găsesc cuvintele și-mi întinde o sticlă cu apă rece ca gheața, pe care o iau cu bucurie și-o dau pe gât în vreo 30 de secunde.

— Da, așa e, strig eu ca să acopăr urletele dezlănțuite și ovațiile admiratorilor înfocați.

Trupa atâta mulțimea, mulțumind fanilor că au venit la ultimul concert din turneul Hostage, care se-ntâmplă să fie filmat de HBO.

— Ești roșie la față. Te simți bine, iepuraș? strigă și el.

Îmi întorc privirea către scenă, cu ochii după mișcările agile ale lui Ransom Reed. Trupa își începe deja numărul de deschidere, un cântec ritmat și sexy, despre un bărbat care își dorește o femeie pe care n-ar trebui s-o aibă. Deși Ransom cântă mulțimii, îl pot auzi ca și cum ar fi lângă mine, șoptindu-mi versurile la ureche. Ca și cum mi-ar cânta numai mie, cu glasul lui răgușit.

— Mda, mă simt bine. Sunt bine, îmi amintesc eu să răspund, în cele din urmă.

Știu că după seara asta, n-o să mă mai simt *bine* niciodată.

3

Undeva, între mine care m-am pierdut cu firea și Caleb care ne-a condus la cabina lui Ransom Reed a fost un concert. Știu că a fost senzațional — în mod clar Ransom a încântat fanii cu cel mai bun spectacol al trupei de până atunci — dar n-aș putea să vă spun ce melodii au cântat sau câte sutiene au fost aruncate din public la picioarele membrilor trupei. Sinceră să fiu, nu-mi mai amintesc nici cum mă cheamă.

Ce s-a întâmplat acolo pe scenă n-a fost un simplu concert. N-a fost un spectacol repetat și pararepetat. Fiecare notă a fost un suspin răgușit venit din gâtul său. Fiecare vers a fost odă adusă suferinței, violenței și plăcerii atât de profunde și de satisfăcătoare, încât ar trebui să fie ilegală. Și fiecare mișcare a șoldurilor sale a fost un impuls de adrenalină care m-a pătruns direct în suflet.

Cu toate acestea, deși era cuprins de sexualitate până în măduva oaselor, cântecele lui vorbeau despre mult mai multe decât despre atingerea fizică. Îi simțeam suferința din cuvinte. Singurătatea, necazul, bucuria, teama. I-am ascultat povestea vieții și m-am transpus în ea, cu ajutorul timbrului senzual al glasului său.

Ransom Reed nu e cântăreț. E magician. Iar cel mai tare truc dintre toate era să hipnotizeze mulțimea cu vocea lui de aur.

Mă plimb neliniștită prin cameră, așteptându-l să sosească. Simt privirea lui Tucker asupra mea — nu m-a văzut niciodată atât de neliniștită înainte de întâlnirea cu un potențial client. Inclusiv Caleb trage cu coada ochiului la comportamentul meu agitat.

— Calmează-te, iubito. Ar fi un prost să nu te angajeze, mă asigură Tuck, folosind tonul rezervat pacienților săi.

— Nu în privința asta îmi fac griji, mărturisesc eu.

Ridică întrebător din sprânceană, dar nu insistă. Nu vreau să audă că, de fapt, îmi fac griji pentru că Ransom *mă va angaja*.

— Știi că nu ești obligată să faci asta, spune el, ridicându-se de pe canapeaua de piele și venind către mine.

Mă prinde ușor de umeri ca să mă oprească din mărșăluit și mă privește în ochi.

— N-ai nevoie de el. La naiba, cu lista de clienți pe care îi ai ești deja mult prea ocupată. Dacă-ți mai asumi un client, mai ales un muzician, va-nsemna că nu ne vom mai vedea niciodată.

Știu că are dreptate, dar n-am curajul să recunosc. Tucker are întotdeauna dreptate — el e mereu vocea rațiunii. Și a fi căsătorită cu cineva care are întotdeauna dreptate te face să-ți dai seama cât de mult greșești.

Ușa cabinei se deschide și o mulțime de voci explodează, luptându-se să se facă auzite. Deși trupul lui Tucker îmi blochează vederea, aud cât se poate de clar întrebarea unui reporter, care-l chestionează pe Ransom despre finalul turneului Hostage.

— Întreaga experiență a fost absolut incredibilă, răspunde el, iar calmul din glasul său contrastează cu vocea aspră de scenă. Iar faptul că am încheiat-o aici, în New York, e cireașa de pe tort.

— Dar zvonurile care spun că vei părăsi trupa? Sunt adevărate?

Îl aud pe Ransom cum își înăbușă un chicotit.

— Deloc. Nu sunt decât zvonuri. Colegii mei de trupă sunt familia mea. Suntem devotați muzicii noastre și unul altuia.

Bun răspuns. Poate că Ransom nu e totuși o cauză pierdută.

— Deci povestea despre tine și Cash Colby care v-ați luat la bătaie nu e adevărată? Și că te-ai culcat cu soția lui Striker? Zvonurile spun că ești tatăl biologic al copilului ei încă nenăscut. Cum ți se pare să devii tată?

Un oftat zgomotos se aude de pe buzele câtorva admiratoare, care până atunci au sorbit fiecare vorbuliță a zeului lor. Arunc o privire pe lângă Tucker și-l văd pe Ransom încremenind. Se răsucește încet către reporterul din spatele lui — tipul care-și cere un șut în fund. Și, din felul în care Ransom își strânge pumnii și își încheiează fălcile, o să-l și primească.

— Suficiente întrebări deocamdată. Vă rog să-i adresați asistentei mele celelalte întrebări săptămâna viitoare, mă trezesc spunând fără să gândesc.

Nu-mi pot explica izbucnirea, dar știu că expresia de pe mutra lui Ransom e un prolog pentru necazuri. Iar consilierul de imagine din mine nu poate sta deoparte, uitându-se pur și simplu la un scandal provocat de presă.

Desigur, toate privirile se mută asupra mea, lumea întrebându-se de unde naiba am apărut și cine naiba sunt. Ies repede din spatele lui Tucker și mă apropii de grupul de la ușă. Totuși n-am tupeul să ridic privirea la Ransom în timp ce mă insinuez între el și reporter.

— Și dumneavoastră sunteți... ? întreabă acesta.

Îl recunosc — e de la VH1. E scund, obișnuit, de-a dreptul insipid. Dar o singură postare de-a sa pe Twitter despre comportamentul violent al lui Ransom Reed față de presă după cel mai important spectacol al carierei va fi suficientă ca să-i distrugă rockerului imaginea și așa îndoielnică.

— Heidi DuCane.

Întind mâna, iar el mi-o strânge, recunoscându-mă.

— Ah, doamnă DuCane. Nu știam că reprezentați trupa. Dacă tot sunteți aici, vă supărați dacă vă întreb ceva despre un alt client de-al dumneavoastră?

Îmi dau ochii peste cap. Nemernicii ăștia de ziariști sunt niște vampiri nenorociți. Cum miros sângele, scot colții. Și nici măcar nu trebuie să ghicesc despre care *client* e vorba. De când a izbucnit știrea despre Justice și relația lui cu prințesa aia, Ally — adică Allison Elliot-Carr — telefonul mi-a sunat încontinuu, toți vulturii din oraș s-au năpustit să afle orice amănunt despre ei doi și despre Oasis. Răspunsul meu era mereu același:

— Nu comentăm deocamdată.

Adică „*Dați-vă dracului!*“

Și exact asta îmi doream să-i spun și nemernicului ăsta de reporter, chiar acum.

— Da, mă supăr. Asta e seara lui Ransom. Hai să rămânem la ei și la muzica lor. Cuvântul-cheie fiind *muzică*. Pe asta se bazează marca VH1, corect? ripostez eu, neobosindu-mă măcar să-mi camuflez enervarea din voce.

Nu știi de ce, dar simt nevoia să-l protejez pe Ransom. Și având în vedere faptul că nici n-am făcut cunoștință, nici nu-l reprezint, n-am niciun drept să am aceste sentimente față de el.

Apare și Caleb cu costumul lui sclipitor și, cu un strop de diplomatie în plus, îl dă afară pe reporter din încăpere, alături de grupul de fane leșinate. Un zgomot general de dezamăgire răsună de cealaltă parte a ușii.

În absența reporterului, sunt silită să-mi ridic privirea la Ransom, dându-mi seama că e mult mai aproape de mine decât îmi închipuiam. Cu toate acestea rămân încremenită, refuzând să fiu intimidată. Cred că și el simte la fel, pentru că mă privește fix și intens cu ochii lui periculos de întunecați, studiindu-mă cu atenție nedisimulată.

— Agent de presă, ha? spune el, zâmbind ușor. Nu știam că am angajat așa ceva.

— Ransom, am vorbit despre asta, intervine Caleb, apropiindu-se de bufetul cu brânzeturi fine, fructe și alcool de calitate.

Ia o sticlă de șampanie și o deschide.

— Ingrid și-a dat demisia după ce ai făcut tâmpenia aia pe social media și ți-am spus că trebuie s-o înlocuim urgent.

Tâmpenia de pe social media era o fotografie foarte detaliată a penisului lui Ransom, făcută de o fetișcană oarecare în timp ce acesta dormea. Ingrid Carlsbad, un agent și o rivală pe cinste, a dat-o jos de pe Internet la numai câteva ore după marele debut (joc de cuvinte intenționat), dar răul fusese deja făcut. Așa că a preferat s-o șteargă ca o lașă decât să pară incompetentă în ochii colegilor ei.

— Știu asta, Caleb, replică Ransom. Doar că nu-mi aduc aminte să fi angajat-o pe asta.

Apoi, își ia privirea de la mine și se duce până în spatele cabinei. Nu ca și cum s-ar retrage. Mai degrabă ca și cum m-ar concedia, iar eu sunt prea proastă să-mi dau seama de asta.

— Heidi DuCane este cea mai bună pe felia ei. Ai nevoie de cineva care să vrea să-ți protejeze imaginea și care, în același timp, să se asigure că Ransom rămâne în top. Dacă tu nu ți-ai dat seama de asta după felul în care s-a ocupat de reporterul ăla, atunci îți spun eu că Heidi e persoana pe care o dorești.

Ransom scoate o bere din frigider și o deschide, luând o înghițitură lungă. Când desprinde sticla de buze, îl observă pe Tucker stând calm la câțiva metri distanță. Ransom se-ncruntă ușor, bătând repede din genele lungi înainte de a se apleca pentru a scoate o altă bere. Apoi, fără nicio vorbă, i-o oferă lui Tucker, care o acceptă, dând din cap în semn de mulțumire. După asta... nimic. Ransom nu-mi aruncă nici măcar o privire.

Cu capul sus și cu umerii în spate, mă duc lângă soțul meu, singura persoană din cameră pe care n-o pasionează cariera lui Ransom. Cu toate astea, se pare că e singurul care i-a atras atenția. Dacă n-aș ști mai bine, aș spune că Ransom e gay.

— Domnule Reed, ai nevoie de un consilier de imagine — da — dar ai nevoie și de cineva care știe ce face și e gata să se bată pentru tine.

Fac un pas spre el și îl privesc în ochi. Pare... plicisit. Cu toate astea, insist.

— Eu sunt acel cineva. Știu această meserie ca pe propriul meu buzunar. Am câteva conexiuni senzaționale în industria muzicală și în presă. Și îmi protejez clienții de parcă propria mea viață depinde de asta. N-o să găsești un consilier de imagine mai bun decât mine, îți garantez asta. Dar nu sunt aici să-ți cerșesc parteneriatul. N-am nevoie. Știi la fel de bine cum știu și eu că *tu* ai nevoie de mine.

Ransom mă studiază preț de o clipă și mai ia o înghițitură din bere. Chiar și când ridică sticla, expunându-și gâtul neted și bronzat, nu-și ia ochii de la mine. După ce termină berea, se răsuțește către Caleb, care trimite frenetic mesaje în vreme ce bea din șampania scumpă a lui Ransom.

— Unde ai găsit-o, Caleb? zice el, ignorându-mă în totalitate.

— Ți-am spus că ți-o aduc pe cea mai bună și așa am făcut, răspunde Caleb fără să-și ridice privirea din telefon. Heidi este persoana pe care ți-o dorești. Crede-mă. Te-am sfătuit eu vreodată de rău?

— Astăzi? râde Ransom răgușit și profund.

Asta mă irită și mai tare. El se uită din nou la mine, contemplativ, ca și cum mă analizează în amănunt. Mă străbate un fior pe șira spinării, dar refuz să-mi las privirea în pământ. El își mută iute privirea la Tucker pentru o clipă, apoi din nou la mine.

— Du-o la apartament, îi spune el lui Caleb, încă studiindu-mă intens din priviri.

— S-a făcut, răspunde Caleb, punându-și telefonul în buzunarul sacoului. Bine, ai întâlnirea cu fanii și ședința cu trupa. Trebuie să ne mișcăm.

Fără alte cuvinte, Ransom se-ndreaptă spre ușă. Înainte de a pune mâna pe clanță, se uită la mine și rânjește.

— Mă bucur că te-am cunoscut... Heidi.

Apoi se duce direct către fanii lui.

— Rămâneți puțin aici, dacă puteți, zice Caleb, ieșind repede după clientul său. Beți șampanie — Ransom o cere, dar nu-i place. Cred că o comandă doar pentru mine. Și serviți-vă din tot ce doriți.

Mă întorc cât de repede pot și mergem împreună la petrecerea de după.

Mă strâmb iritată. Nu sunt învățată să primesc ordine de la nimeni, mai ales de la Caleb. Observă că mă strâmb și-mi zâmbește atotștiutor, de parcă i-ar crește scula cu câțiva centimetri de fericire.

— Ești bună, Heidi. Te place. Îi place doar să facă mișto de oameni.

Și iese în hol, croindu-și loc printre târfulițe care adoră trupa, îmbrăcate în tricouri cu Ransom și-n fuste scurte.

— A fost... interesant, spune Tucker, în vreme ce ne holbăm amândoi la ușa închisă a cabinei.

Auzim limpede porcăria care se petrece dincolo de ușă, dar stăm complet încremeniți, șocați, de parcă ar fi trecut o tornadă peste noi. O tornadă numită Ransom Reed.

— Interesant? Tipul e un mizerabil! Să se considere norocos dacă mă gândesc numai să-l reprezint.

Înșfac șampania cu intenția de a da sticla peste cap. Toată situația m-a crispat atât de tare, încât nici nu mă mai obolesc să-mi găsesc pahar. Duc sticla direct la buze.

— Relaxează-te, iubito. Ai auzit ce-a spus Caleb — te place. Știi că toți artiștii ăștia vor să-și facă o intrare dramatică, explică Tucker. În plus, ar fi prost să nu te angajeze.

Tucker își termină berea din câteva înghițituri și aruncă sticla într-un coș de gunoi din apropiere. Apoi vine din spate, mângâindu-mă pe brațe și sprijinindu-și mâinile pe umerii mei. Începe să-mi facă masaj și toată tensiunea se spulberă, încet-încet.

— Doar ascultă ce are de spus, murmură el, sărutându-mă ușor pe lobul urechii.

Mă dau în spate când îi simt atingerea, până când fundul meu se lipește de ventrele lui.

— Și dacă nu-ți place ce auzi, măcar putem spune că am avut o seară reușită în oraș.

— Și băutura gratis, adaug eu, luând o altă înghițitură din sticla de șampanie.

Tucker are dreptate, ca întotdeauna. După alte câteva guri de şampanie, mă simt relaxată şi optimistă în privinţa întâlnirii mele cu Ransom Reed. Adică, şi ce dacă e ridicol de sexy şi arată atât de bine încât mă dor ochii? Chiar dacă e blestemat şi are gena ticăloşiei, e prea drăguţ pentru ochii mei. Şi hai să fim sinceri — sunt obișnuită să am de-a face cu nemernici. Alo, Justice Drake, mă aude cineva? Şi eu sunt nemernică pe jumătate.

Când se-ntoarce Caleb puţin mai târziu, Tucker şi cu mine suntem amândoi ameţiţi, după ce am făcut ravagii prin minifrigerul din cabină. Ciugulim de pe un platou de brânzeturi şi fructe, iar Caleb ne spune că e momentul să plecăm la petrecere.

— Unde e? îl întreb când ieşim la maşina care ne aşteaptă.

— The Royal. La mansardă.

The Royal? E o alegere modestă, având în vedere că majoritatea artiştilor ar fi mers în locuri mai extravagante, cum ar fi The Plaza sau Ritz-Carlton. Dar ştiu şi ei că paparazzi exact asta aşteaptă.

— Care mansardă?

The Royal are trei localuri la mansardă, toate gen club de noapte.

— În toate, răspunde Caleb, scoţând telefonul să scrie un mesaj.

Mergem în tăcere până la locul petrecerii, care, sincer vorbind, nu pare mare lucru de afară. Caleb ne conduce la lifturi, oprindu-se scurt să salute nişte colegi de breaslă. Mergem sus, unde petrecerea deja s-a dezlănţuit.

Dacă înainte de concert nu era nici băutură, nu erau nici sâni dezgoliţi, petrecerea de după compensează din plin. Intrăm în cea mai mare dintre încăperi, care e ticsită de petrecăreţi care par să fie aici de cel puţin o oră. Toată lumea e pilită, muzica e zgomotoasă şi luminile sunt scăzute. De-abia disting câteva feţe familiare, deşi bănuiesc că grupurile mari de fete îi au pe membrii trupei în mijlocul lor.

— Unde-i Ransom? strig la Caleb ca să acopăr muzica.

— E pe aici pe undeva. Ia ceva de băut, distraţi-vă. Apare el.

Mă răsucesc către soţul meu, care pare la fel de stânjenit ca mine. Nu mă-nţelegeţi greşit — n-am fost mereu atât de încuiată.

Dar petrecerile la mansardă nu mi-au mai plăcut de când aveam 20 de ani.

— Haide, zice el, luându-mă de mână și ducându-mă în sala aglomerată.

Ne oprim la unul dintre baruri. E plin cu diferite sticle de alcool, șampanie, vin, bere. El găsește un pahar curat și-mi toarnă niște șampanie, iar pentru el găsește o bere.

— Când ești la Roma?, spune el, zâmbind și toastând.

Zâmbetul acela este o imagine a frumuseții. Și, din păcate, nu-l mai văd atât de des pe cât eram obișnuită. Iau o înghițitură din șampania mea și îi surâd, la rândul meu. OK, poate că o seară de distracție n-o să ne strice. Ce se poate întâmpla?

4

E aproape miezul nopții, iar Tucker și cu mine suntem beți de-a binelea. În mod surprinzător, ne distrăm. Muzica și atmosfera jovială sunt molipsitoare și de la al doilea pahar ne trezim luați de ritm, cu trupurile lipite unul de celălalt. Simt cum lui Tucker i se scoală în timp ce dansează în ritmul muzicii, iar eu îl încurajez frecându-mi fundul de erecția lui. N-ar trebui să facem asta — ne-ar putea vedea cineva. Dar cu luminile atât de chioare și cu aglomerația asta din încăpere, n-avem niciun motiv să ne oprim. Mai ales că Ransom Reed, singurul motiv pentru care ne aflăm aici, nu e pe nicăieri.

De parcă ar fi simțit că mă gândesc la el, mulțimea se dă la o parte, și dau cu ochii de el în partea opusă a camerei, așezat pe o canapea. A scăpat de hainele de scenă, iar acum e îmbrăcat obișnuit, în jeanși uzați și într-un tricou alb, suficient de mulat pentru a-i scoate în evidență mușchii lungi și zvelți. Are pe cap o căciulă strâmbă, de sub care iese câteva şuvițe mai lungi de păr castaniu-închis. Se înclină înainte, cu coatele pe genunchi și cu o bere-n mână. Și se uită fix la

mine. Cu toate femeile îmbrăcate sumar din jurul lui implorându-i atenția, ochii lui intenși și întunecați sunt ațintiți doar asupra mea. Habar n-am cum trebuie să mă comport, așa că mă tot fâțai dintr-o parte în alta cu Tucker în spatele meu, mișcându-și seducător soldurile lipite de fundul meu.

Îi simt buzele lui Tuck pe gât și mă topesc în atingerea aceasta excitantă, dar privirea îmi este în continuare ațintită la bărbatul exotic și atrăgător din partea cealaltă a încăperii. O femeie îi stă chiar între picioare, poziționată astfel încât gura este foarte aproape de vintrele lui. O văd cum își trece mâna peste ceva, dar nu văd exact, și nici el nu reacționează la ce îi face ea. O altă femeie se apleacă să-i șoptească la ureche ceva, apoi îl linge peste obraz. O altă admiratoare disperată este în spatele lui, masându-i umerii. El nu se mișcă. Drace, cred că nici măcar n-a clipit de când ne privim fix în ochi.

Știu că între noi se întâmplă ceva nepotrivit, atât pe plan profesional, cât și personal. Tucker ar putea ridica ochii în orice moment și ar vedea cum Ransom îi fute nevasta din priviri. Și, ca și cum n-ar fi suficient, ar vedea și cum nevasta lui... acceptă. Cum îl fute din priviri la rândul ei, în vreme ce soțul ei iubitor o sărută în sus și-n jos pe gât.

Asta nu sunt eu. Eu nu sunt nici iresponsabilă, nici nesăbuită. Nu pun niciodată sentimentele mele personale mai presus de afaceri. Și, desigur, am avut suficiente ocazii de a mă culca cu alți bărbați. Doar că niciodată n-am simțit nevoia ca trupul unui străin să se lipească de mine, să mă atingă, să mă sărute, să mă umple. Până acum.

Lui Ransom i se citește resemnarea în ochi. Se ridică brusc în picioare, abandonându-și haremul deznădăjduit. Inima îmi bate din ce în ce mai tare când îl văd venind spre mine, și tot ce e în jurul meu încetează să existe. Muzica, oamenii, chiar și soțul meu. N-ar trebui să-l las să capete această putere asupra mea și a trupului meu, dar deja o are. Și nici măcar nu m-a atins.

Îmi țin respirația și-mi rețin lacrimile de necaz, în vreme ce teama și vinovăția mi se adună în vene. Nu înțeleg ce se întâmplă. E din cauza șampaniei? E posibil. Dar nu m-am purtat niciodată așa și întotdeauna m-am putut stăpâni. Nu, alcoolul nu e o scuză pentru ceea ce simt.

Când ajunge în dreptul meu, eclipsând petrecerea cu silueta lui impunătoare, evit să mă uit în ochii lui întunecați și hipnotici. Dar nu mă pot abține. Mă golește în întregime de orice simț venit de la Dumnezeu.

— Vino cu mine, spune el, răsucindu-se către ieșirea din mansardă.

— Dar...

Acest cuvânt îl țintuiește pe loc, dar nu se întoarce cu fața la mine.

— Dar cu soțul meu cum rămâne?

Mă crispez înainte să rostesc întreaga propoziție. *Dar cu soțul meu cum rămâne?* Ce mama naibii vorbesc eu aici? Dacă Tucker n-ar fi fost aici, aş fi pus aceeași întrebare? Ransom privește în urmă și ridică din umeri.

— Ia-l și pe el.

Desigur. Desigur, să-l iau și pe el. De ce să nu-l iau? Și de ce mi-a trecut vreodată prin cap să nu-l iau?

Încă mă mai gândesc ce hotărâre să iau, dar Tucker mă ia de mână și mă trage ușor în direcția în care se retrage Ransom. Nu pare la fel de derutat cum sunt eu. Probabil că e mult mai treaz decât mine și poate să-mi risipească iluziile care mi s-au format în cap.

Îl las pe Tucker să mă scoată din mansardă, iar Ransom ne conduce în altă încăpere, departe de zbuciumul mulțimii bete și transpirate și de vibrațiile bașilor. Ne îndepărtăm suficient ca gloata să se mai cearnă și ne strecurăm neobservați în mansarda pustie. Este una dintre camerele mai mici și, deși luxoasă, are un decor minimalist.

— Luați loc, mormăie Ransom, cu un ton coborât și serios.

Se duce direct la bar și înșfacă două beri, oferindu-i una lui Tucker. Apoi își îndreaptă atenția către o găleată cu gheață în care se odihnește o sticlă de șampanie rece. Ciudat, având în vedere că nu-i place, după câte mi-a spus Caleb. Îi scoate dopul și toarnă într-un singur pahar, apoi mi-l aduce la canapea, acolo unde stau cu brațele și picioarele încrucișate, într-o atitudine defensivă. Primesc recunoscătoare paharul, deși n-am nevoie de el, și iau o înghițitură mare, pentru că, brusc, mi s-a uscat gâtul.

— Deci... începe Ransom, instalându-se într-un fotoliu vizavi de canapeaua pe care stăm Tucker și cu mine.

Felul în care trupul îi alunecă în fotoliu, atât de grațios, îmi trezește gânduri pe care nu am dreptul să le gândesc. Își pune glezna stângă peste genunchiul drept.

— De ce mă vrei pe mine, Heidi?

Mă înec cu șampania.

Încep să tușesc, să mă sufoc. Tucker mă bate pe spate, ceea ce e total nenecesar, așa că îi fac semn să mă lase. Când îmi ridic fața roșie din palme, cu rimelul întins din cauza lacrimilor, Ransom e chiar în fața mea, oferindu-mi o sticlă de apă. O iau dând din cap și beau jumătate din ea.

— Mulțumesc, fac eu, cu vocea răgușită.

O, Doamne, deja e un dezastru, iar eu încă nu mi-am dat seama ce mama naibii caut aici. Îmi dreg glasul de câteva ori și-mi ridic privirea către Ransom, cu capul sus în ciuda lacrimilor din ochi.

— Ce vrei să spui?

Ransom ridică din sprâncene, îl privește pe Tucker, apoi din nou pe mine.

— Ăăă, de ce mă vrei... drept client? De ce vrei să lucrezi cu mine?

Răsuflu ușurată. Afaceri. Am venit aici ca să discutăm afaceri. Desigur. De ce altceva să fi venit aici?

Mă simt fraierită și afișez un zâmbet încrezător.

— E suficient să spun că ai apărut în presă puțin, și nu la modul pozitiv. Nu e mare problemă, căci știm cu toții că orice fel de

publicitate e bună. Dar e o graniță fină între presa favorabilă versus presa nefavorabilă. Și vreau să fiu sigură că până și presa nefavorabilă te va pune într-o lumină pozitivă.

— De exemplu?

Se așază la loc în fotoliul său și ia o înghițitură mare din sticla de bere.

— Cearta ta cu Cash Colby.

Ridic o mână ca să-l opresc din explicații.

— Nu e treaba mea să dovedesc dacă e adevărat sau nu. Treaba mea e să mă asigur că, orice ar fi, va genera vânzări record. Asta e.

— Dar asta nici măcar nu-i o problemă. Cash și cu mine suntem bine mersi. El e mort după atenție, iar eu sunt un nemernic încrezut. Asta e relația noastră și așa a fost mereu. Nouă ne convine.

— Serios? Întreb eu, ridicând din sprânceană. Poate că așa vedeți voi lucrurile, dar ceilalți le văd tot așa? Pentru că pentru fanii voștri — cei care cumpără albume și bilete la concert — asta pare a fi o neînțelegere care duce la zvonuri despre dezmembrarea trupei. Și zvonurile despre desființare îi fac pe oameni să-și închipuie că nici muzica voastră nu mai e bună de nimic. Ceea ce, inevitabil, îi face să nu mai aibă chef să vă sprijine. Mă urmărești, da?

Ransom își duce degetul arătător la buze, gândindu-se la cuvintele mele. Apoi își așază jos sticla de bere și începe să caute ceva în buzunarul de la spate. Scoate o tabacheră mică și o deschide pe măsuta de cafea dintre noi. Din aceasta iese la iveală un joint făcut cu pricepere.

— Vă deranjează?

— Deloc, răspund eu.

Tucker scutură și el din cap, lângă mine.

Ransom îl aprinde și trage adânc. Mirosul puternic de marijuana mă lovește, dublând amețeala de la șampanie. Cu toate astea, iau paharul și sorb agitată din el. După încă un fum, Ransom se înclină și i-l pasează lui Tucker, care se uită la el de parcă ar fi o pipă cu heroină. Apoi se uită la mine, iar eu ridic din umeri.

I-o citesc în priviri — vrea să fie din nou tânăr și nesăbuit. S-a săturat să fie responsabil. Așa că soțul meu ia jointul cu vârfurile degetelor.

La început, trage o dată, de probă, doar cât să-și umple plămânii cu fumul aromat. După ce-l dă afară, duce din nou jointul la buze. Ransom și cu mine îl privim, așteptând să se panicheze, dar asta nu se întâmplă. În schimb, dă afară un nor de fum și-mi pasează jointul mie.

Să ne-nțelegem. Nu sunt deloc genul care să se înhăiteze la acte iresponsabile cu clienții mei, mai ales în chestii ilegale. Dar Ransom Reed nu e clientul meu. Cel puțin, deocamdată.

Iau jointul mic și subțire între degetele mele îngrijite și îl duc la buzele rujate cu Russian Red de la MAC. Inspir profund și las senzația să mă cuprindă. Simt cum anxietatea mă părăsește. Mai trag un fum și i-l dau înapoi lui Ransom înainte de a mă lăsa din nou relaxată pe perna de pe canapea.

— Știi că tâmpenia asta nu-i adevărată, spune el, ofțicat.

Fumul îi iese în vălătuci printre buze.

— Zvonul cum că eu aș fi tatăl biologic al copilului nenăscut al lui Striker? Nu-i adevărat. Nu m-am atins niciodată de Trudy.

— Te cred, îi spun, întinzându-mă după ultima picătură de șampanie, cu gura incredibil de uscată.

O dau peste cap dintr-o înghițitură. Tucker, grijuliu cum e, mă sărută repede pe obraz și se ridică să găsească sticla. Îmi umple din nou paharul, iar Ransom îi pasează jointul.

— Iar porcăria cu Cash... așa suntem noi. De când eram copii. Deci târfa care susține că ne-am bătut din cauza ei minte cu nerușinare.

— Nu e posibil să vă fi culcat amândoi cu ea?

Ransom se-ncruntă, dar acum, când ne simțim destul de bine, asta îl face să arate adorabil. Are ochii aproape închiși, dar încă îi simt privirea intensă ațintită asupra mea. Ce are individul ăsta? De ce-mi cercetează fiecare mișcare, de parcă încearcă să se lămurească

ce e cu mine? Tucker îmi studiază cuvintele, expresia, încearcă să-și dea seama la ce mă gândesc. Ransom... pare că încearcă să-și dea seama de alte lucruri.

— Ce vrei să spui?

— I-ai tras-o amândoi? Întreb eu plat.

Nu mai are sens să bat câmpii. Ransom face o mutră amuzată.

— Gen *threesome*?

Scutur din cap, simțind cum sângele mi se urcă în obraji.

—Nu, nu. Nu așa.

Zâmbesc leneș.

— Sau... poate că da. Exact așa. Gen *threesome*.

Și Tucker, și Ransom izbucnesc în râs și, naiba știe de ce, încep și eu să mă hlizesc. E caraghios — fumez iarbă cu un potențial client, întrebându-l dacă a făcut sex în trei cu un coleg de trupă? Asta nu sunt eu. Dar, la naiba, de ce să nu fiu?

Tucker îmi pasează jointul, iar eu trag un fum prelung. Aproape s-a stins, iar Ransom îmi face semn să-l termin.

— Dacă am făcut sex în trei? Da, se gândește Ransom, punându-și mâinile sub cap și lăsându-se din nou pe scaun. Dacă am făcut sex în trei cu Cash? Da. A fost și fata aia implicată? Nu.

Casc ochii mei de culoarea oțelului.

— Deci ai făcut sex în trei? Cu Cash?

Doamne, asta sună... sexy. Cash e comercial de frumos, cu părul lui lung și blond și cu trăsăturile lui perfect proporționate. Dar Ransom... e periculos de atrăgător. Genul de frumusețe care aduce numai necazuri. Ei doi împreună? Frate, m-a luat valul.

Fața mi se îmbujorează și privesc la paharul meu de șampanie, rușinându-mă dintr-odată de propriile mele gânduri. Simt cum niște degete calde mă mângâie pe obraz. Când ridic privirea dau de Tucker, care zâmbește leneș.

— Te excită, nu-i așa? întreabă el încet, cu acel accent de Louisiana care-mi place atât de mult.

Accentul apare când e obosit sau beat ori, în cazul ăsta, drogat. Întotdeauna i-am spus că el e Harry Connick Jr.⁹ al meu. Părul ondulat și roșcat, ochii albaștri ca topazul, buzele pline și sexy, vorbirea tărăgănată din sud — totul transpiră senzualitate aspră, dar rafinată. Iar când văd felul în care mă privește acum — ca și cum ar vrea să mi-o tragă chiar aici pe canapea, cu public cu tot — nu pot spune să l-aș refuza să facă exact ce vrea cu mine.

Cu ochii aproape închiși, Tuck se apleacă și-mi sărută umărul gol. Buzele lui moi parcă ar fi mătase pe pielea mea înfiorată. Inspir adânc. Cu fața roșie de stânjeneală și dorință, ridic privirea și-mi dau seama că Ransom se uită la noi atent. Nu dezgustat, nici măcar amuzat. Ci mai degrabă... fascinat.

— Threesome-uri, subliniază el. Nu-mi spune că ești vreo mironosiță, Heidi. Pentru că oamenii cu care lucrez trebuie să fie în stare să țină pasul cu *absolut toate* aspectele vieții mele.

Răspund scuturând din cap. Cum naiba am ajuns să discutăm acest subiect? Nu discutăm despre... o, Doamne. Oare despre ce discutăm?

— Nu sunt mironosiță. Dar... cum poate funcționa așa ceva? întreb eu, prea intrigată ca să mă pot opri. Cu tine și Cash? Voi doi v-ați... ?

— Dacă ne-am futut?

Ransom îmi continuă gândul pe care m-am rușinat să-l termin de una singură.

— Nu. Fata e futută, dar noi nu ne atingem între noi. Nu merge așa. Câteodată o luăm pe rând, în timp ce celălalt privește. Altă dată i-o tragem amândoi... în același timp.

Cu gura uscată, întind mâna după paharul meu de șampanie, pe care, din fericire, Tucker l-a umplut la loc. O dau gata în trei

9 Cântăreț celebru de jazz, originar din Louisiana.

sorbituri, poate mai puțin. Ransom își plimbă privirea de la mine la Tucker și înapoi.

— Subiectul ăsta te... stânjenește?

Rânjește strâmb de parcă știe deja răspunsul. Îmi privesc soțul, așteptând să-i citesc pe față șocul și repulsia. Dar el pare... în regulă. Mai mult decât atât. Dacă nu l-aș cunoaște mai bine, aș zice că s-a îmbujorat de dorință. Iar ce-și dorește el nu e de găsit la minibar.

— Nu, răspund eu, îndreptându-mi atenția către Ransom. Nu sunt stânjenită. Deloc.

După alte câteva beri, pahare de șampanie și un nou joint, vorbim despre cele mai aiurea lucruri posibile. Râd atunci când Ransom ne dezvăluie câteva povești de-a dreptul bizare cu urmăritoarele lui, mai ales una despre chiloții lui purtați și dispăruți în mod misterios și despre niște păr pubian. Tucker istorisește râzând o poveste din vremurile când juca fotbal american, în facultate, înainte să-și facă praf genunchiul. Trebuie să recunosc, și admiratoarele lui erau la fel de tupeiste. Îmi place mult partea asta a lui Tucker. Când e deschis, sincer și lejer, fără să se streseze în legătură cu ce trebuie spus sau cu aspectele profesionale. Iar el și Ransom par să se înțeleagă bine, în ciuda diferențelor enorme dintre ei. A sta lângă ei e ca și cum ai fi blocat între noapte și zi. Dar, în mod ciudat, nu-l prefer pe niciunul dintre ei. Mi se pare firesc să mi-i doresc pe amândoi.

— Stai. Asta chiar se pune? întreb, după ce Ransom ne povestește cum și-a pierdut virginitatea.

— Dacă ți se scoală și o poți băga într-o păsărică, se pune, răspunde el îngâmfat.

— Dar aveai 12 ani! Erai un copilaș! Cum e posibil așa ceva?

El ridică din umeri înainte de a mai lua o gură din bere.

— Se întâmplă. Mai des decât crezi, de fapt.

— Dar ea avea 16 ani! Trebuia să fie mai deșteaptă, mă strâmb eu.

Ransom ridică iar din umeri.

— Ce pot să spun? Dintotdeauna m-au atras femeile mai în vârstă.

Afirmația lui îmi învăpăiază pielea și mă uit în altă parte, încercând să-mi ascund zâmbetul tâmp. Când ajung la concluzia că sunt stăpână pe hormonii mei haotici, îmi întorc privirea înapoi și descopăr că se uită fix la mine în continuare. Intensitatea privirii lui mă face să mă simt... neliniștită. De parcă ar ști exact ce simt. De parcă și-ar da seama că fiecare cuvânt pe care îl rostește îmi trimite fiori electrici între picioare.

— Dar tu, Tuck? spune Ransom, rupând vraja. Varsă tot.

Tucker se lasă pe spate pe canapea, prinzându-mă în brațe și luându-mă cu el. Îmi dau pantofii jos și mă culcușesc lângă el, vârându-mi picioarele goale sub mine. Sub efectul alcoolului amestecat cu iarbă, închid ochii și savurez starea.

— Nu pot spune c-am făcut chestia cu tipele mai în vârstă, răspunde el, sărutându-mă pe creștetul capului. Dar blondele... am avut dintotdeauna o slăbiciune pentru blonde.

— Mda... și eu.

Deschid brusc ochii, privindu-l pe Ransom, care rânjește iar cu îngâmfare. A spus că... ?

— Mereu au fost slăbiciunea mea, continuă el.

Îmi ating părul platinat și zâmbesc. Cred că-și bate joc de mine. Poate că i se pare excitant faptul că știe că e de neatins pentru femeile foarte căsătorite, așa, ca mine. Dar de fapt toate admiratoarele din cealaltă mansardă — cele care erau foarte aproape să-l masturbeze și să-i lingă transpirația de pe sprânceană în public — erau blonde, în diverse nuanțe.

— Cum? Nu vrei fete tinere cu țâțe mari și obraznice și cu funduri minuscule? râd eu. Ție îți plac bătrânelele blonde?

Dar în vreme ce eu fac mișto de mine însămi, Ransom mă privește cu seriozitate, de parcă s-ar fi trezit de-a binelea.

— Nu. Fetele nu mă atrag. Femeile adevărate, însă, da. Femeile ca tine.

Accentul pe ultimul cuvânt mă face să tremur aproape ca o frunză-n vânt. Nu pentru că m-aș emoționa pentru că Ransom a recunoscut că e atras de mine, ci pentru că simt cum lui Tucker i se scoală. Îl privesc pe furiș, iar el se uită la mine cu o expresie indescifrabilă pe față. Nu e furie, nici iritare. E... Nu. N-are cum să fie.

— Ciudat că spui așa ceva, zice soțul meu, cu privirea ațintită asupra mea, dar adresându-i-se lui Ransom. Se pare că și tu o atragi.

Îmbujorată la față, mă întorc ca să ripostez, dar rămân ținută de zâmbetul strălucitor al lui Ransom.

— Ah, așa e?

— Nu... nu e deloc așa. Eu, ăăă, nu... mă bâlbâi eu.

La naiba. Pentru cineva renumit că poate castra oameni cu un simplu cuvânt, mă trezesc că sunt total incoerentă, ceea ce-l face pe Ransom să zâmbească și mai larg.

— Deci tu nu ești atrasă de mine?

— N-am spus asta, reușesc eu să spun.

— Deci ești? Care-i adevărul?

Tucker chicotește încet lângă mine, la fel de amuzat de bâlbâiala mea.

— Ești pe lista ei, spune el șiret.

Mă ridic în capul oaselor, cu ochii mari, și-l pocnesc în joacă peste piept. El se preface rănit, dar știu că de-abia a simțit lovitura. Cariera de jucător de fotbal american și antrenorul personal plătit regește l-au menținut pe Tuck într-o formă fizică de individiat. Dacă n-ar fi avut părul cărunt pe la tâmpile, i-ai fi dat 29 de ani. Nici măcar nu mă pot uita la Ransom deocamdată, darămite să-i explic. În orice caz, aproape simt cum privirea lui arzătoare mă străpunge.

— Lista? râde el. Ce fel de listă e asta?

— Lista ei de Futut, explică soțul meu, care va deceda în scurt timp. Bărbații cu care are voie să se culce dacă se ivește ocazia.

— Ha, face Ransom. Interesant. Iar eu sunt pe lista asta?

Îmi adun puținul curaj care mi-a mai rămas, îl privesc și dau din cap.

— Da.

— Și ai permisiunea să te culci cu mine, fără nicio consecință din partea soțului tău?

Înghit în sec.

— Da.

Ransom se înclină în față, sprijinindu-se cu coatele pe genunchi. Se apropie de mine cât poate, fără să se ridice de pe locul lui. Fața îi devine foarte serioasă, iar eu sunt fascinată de acea privire periculos de intensă.

— Deci, Heidi... dacă ai avea ocazia, te-ai culca cu mine?

Chiar dacă Tucker mă atinge ușor cu degetele pe umăr, eu sunt pierdută în mrejele străinului din fața mea. Și, pentru că e un vrăjitor desăvârșit, mă face să scot un singur cuvânt:

— Da.

5

— Haideți să jucăm un joculeț.

Ransom Reed, rock star sexy, se lasă din nou pe spate pe scaunul lui, privindu-mă cu un aer aproape îngâmfat. Ar trebui să mă supăr și pe el, și pe soțul meu, dar nu o fac. Și judecând după sclipirea răutăcioasă din ochii lui și după propunerea lui recentă, nu pare deloc deranjat.

La naiba. În ce m-am băgat?

Nici măcar nu am dreptul să fiu supărată. Asta era fantezia *mea*. Asta mi-am dorit.

Și încă îmi dolesc. Cred că asta mă zăpăcește cel mai tare.

Heidi DuCane, consilier de temut și soție devotată, poștește la un alt bărbat.

— Și ce fel de joc ar fi ăsta? Întreabă Tucker, oarecum excitat.

Un fior de teamă și surescitare îmi cuprinde stomacul, făcându-mă să mă simt cam amețită. Frate, acum mi-aș dori să-mi fi terminat cina.

— Gândiți-vă la Adevăr sau Provocare, varianta mai dură. N-aveți posibilitatea să alegeți dacă e adevăr sau provocare, dar vă

puteți oricând retrage. Cine lucrează cu mine trebuie să poată ține pasul cu mine. Și dacă nu te descurci cu asta — gesticulează către trupul său ferm, de parcă ar vrea să mi se ofere mie... nouă — atunci nu pot să am încredere că mă poți reprezenta într-un fel sincer față de mine și de muzica mea. Deci fie acceptați, fie nu. Și dacă nu acceptați, ușa e acolo.

Tucker dă din cap, apoi se uită către mine, care-l privesc cu timiditate.

— Da. Cred că pot face asta. Dar tu, iepuraș? Ți sună bine?

Mă uit la bărbatul ăsta superb și zâmbitor de lângă mine și mă-ntreb unde naiba a dispărut soțul meu. Țsta nu e Tucker. El nu e spontan sau aventuros. Nu joacă joculețe infantile, nici nu bea peste măsură și nici nu fumează iarbă. El e serios și responsabil. Perechea și echilibrul meu. Yin pentru yangul meu. El e constanta din viața mea. Iar acum... e pe deplin haotic.

Pentru o clipă, mă-ntreb care i-ar putea fi motivația. Oare îl cunosc bine pe Tuck? Sigur, suntem împreună de când eram studentă, în curând se fac zece ani. Dar oare îl *cunosc*? Oare schimbarea lui bruscă de comportament izvorăște dintr-o fantezie de-a lui? O fantezie cu un alt bărbat? Îmi citește confuzia din priviri, așa că se înclină și-mi șoptește la ureche:

— Asta e pentru tine, iubito.

Încă mă holbez la el, cu gura căscată. Tucker se răsuțește către Ransom și dă din cap.

— Da. Jucăm.

Totul începe destul de nevinovat și în curând simt cum mă destind. De fapt, chiar începe să-mi placă să răspund la tot felul de întrebări tâmpite. Asta până când lucrurile încep s-o ia pe o pantă alunecoasă. Știam că va veni și momentul ăsta, dar eram atât de captivată încât n-am pus stop.

— *Care e poziția ta preferată?*

— *Eu deasupra.*

— *De ce?*

— Pentru că sunt o târfă dominatoare. În toate sensurile. Plus frecarea de-acolo... de jos... D, Doamne.

— Te provoc să-ți săruți soțul.

Mă aplec și-mi lipesc buzele de Tucker, care de-abia așteaptă să-l sărut.

— Nu, spune Ransom, scuturând din cap. Sărută-l de-adevăratelea. Fute-l cu limba.

Vorbele lui nerușinate mă ațâță și mă opresc ca să clipesc de câteva ori. Apoi mă răsucesc către Tucker, care mă privește nerăbdător. La naiba, de ce am emoții? ăsta e soțul meu. Soțul meu. Bărbatul pe care-l iubesc de când lumea. Omul care mă cunoaște foarte bine și care mă adoră oricum. M-a văzut în cele mai bune și în cele mai proaste momente ale mele. E ușor să-l sărut.

Tucker îmi citește hotărârea din ochi și se apropie, dar încă nu-și lipește buzele de ale mele. În schimb, mâinile lui alunecă de pe umerii mei pe talie. Cu o mișcare rapidă, îmi trage trupul lângă el, până când ajungem piept lângă piept. Îmi dau seama că e o poziție ciudată, așa că mă ridic în genunchi și mă echilibrez punându-mi mâinile pe umerii lui. Mâinile lui calde și puternice mă mângâie pe spate, aducându-mă din ce în ce mai aproape de el...

Buzele noastre se întâlnesc, la început mișcându-se încet, abia gustându-se. Deschid gura doar o fracțiune de secundă ca să-l primesc înăuntru, iar el acceptă invitația, despărțindu-mi și mai mult buzele ca să-și unească limba cu a mea. Sărutul care începe blând și senzual se transformă în ceva sălbatic și dezlănțuit. Tucker îmi devorează gura, sorbindu-mi dorința și lăsându-mă înapoi pe canapea. Buzele încă ni se mișcă împreunate, limbile noastre se încolăcesc și simt cum degetele lui mă ating pe piept, pe coaste, înainte de a-mi aluneca pe sâni. Mi-i cuprinde ușor, apăsându-mi sfârcurile prin materialul subțire al bluzei. Gem de plăcere, lucru care-l stărnește și mai tare. Bretelele de mătase ale salopetei îmi alunecă de pe umeri și simt cum mă atinge răcoarea pe piept.

Ar trebui să mă opresc imediat. E indecent și deplasat și *noi nu suntem așa*. Dar nu mă pot opri acum. Nici măcar nu mă pot prefăca că-l resping când buzele lui mă sărută pe obraz și pe gât. Mă mușcă ușor de gât, zgâriindu-mă ușor cu dinții peste pielea sensibilă și subțire. Tremur toată sub trupul lui și îl trag mai aproape de mine. Iubirea lui Tucker mă îmblânzește. Atingerile lui mă fac să mă simt atât de dulce, atât de feminină. Îmi doresc să fiu bună și tandră cu el. La naiba, ca să fiu sinceră, îmi doresc să fiu slabă în brațele lui. Aproape supusă. Vreau să mă domine până când mă fac preș la picioarele lui.

Când simt că gura lui Tucker a coborât până la sâni, gem de plăcere. Sunetul e atât de sălbatic și erotic în tăcerea din cameră și asta mă sperie, reamintindu-mi unde mă aflu.

Nu suntem singuri.

Tucker simte că mă ncordez și-și înalță capul, privindu-mă și gemând de dorință. Eu îl îndepărtez ușor și mă așez, aranjându-mi hainele răvășite.

— Asta a fost sexy ca naiba, spune Ransom, cu o voce groasă și răgușită.

Mă silesc să mă uit la el și-mi dau seama de ce are vocea asta. Pare și el... excitat. E roșu la față, iar pieptul îi urcă și-i coboară ritmat. Un strat subțire de sudoare îi acoperă fruntea. La Tucker problema e mai gravă. Ereția lui e mult mai... evidentă.

— Mulțumesc, e tot ce reușesc să spun.

Pentru ce îi mulțumesc? Habar n-am. Încă mi se învârte capul din cauza sărutului și pielea încă mă arde de la atingerea lui Tucker. Nu prea înțeleg multe acum. Dar când mă uit la soțul meu, știu că s-a schimbat ceva între noi, ceva care a reaprins dorința incontrollabilă pe care o credeam pierdută de câțiva ani. A trecut mult timp de când m-a sărutat ultima oară cu atâta ferveare. Am simțit că mă vrea — m-am simțit dorită. Și deși știam că în brațele lui eram în siguranță, atingerea lui mă înnebunea.

E rândul meu să pun o întrebare și mă răsucesc către Ransom, care mă privește nerăbdător.

— Cu câte femei te-ai culcat?

Surăde șerpește, știind că răspunsul lui mă va șoca.

— Nu știu.

— Nu știi?

El scutură din cap.

— Nu știu. N-am mai ținut socoteala.

— Presupun că atunci când îți bagi scula în tot ce mișcă, e greu să mai ții socoteala.

Râd amar la propria-mi glumă de prost gust, dar mă opresc repede când văd o tresărire de durere pe chipul lui Ransom. Durează doar o secundă până când își recompune mutra de șmecher imposibil cu care m-am obișnuit. Îmi înclin capul într-o parte. Oare i-am rănit sentimentele?

— Nu voiam să spun asta, încerc eu să explic, dar el face semn s-o las baltă.

— Nu, ai dreptate. Fut tot ce mișcă și arată cât de cât bine. La urma urmelor, sunt muzician. Dacă aș avea câte un bănuț pentru câte păsărici mi se oferă...

Pare satisfăcut de el însuși — mândru chiar — așa c-o las baltă. Următorul e Tucker, cerându-mi să spun care e cea mai nerușinată fantezie a mea. Ridic din umeri, pentru că n-am chef să divulg secretul. Mă sărută pe umeri implorându-mă să-i spun adevărul, dar n-am cum să-i spun ce-mi doresc cu adevărat. M-aș simți murdară și imorală. Ca să nu spun că l-aș face să se simtă prost.

Când Ransom preia din nou controlul asupra jocului, sunt convinsă că are în mână pentru mine ceva care mă va umili și mă va expune. Îmi țin respirația și îi aștept răzbunarea, dar el se uită la Tucker. Și nu ezită să mă șocheze.

— Te provoc... să mă lași să-ți ating soția.

Un geamăt sonor îmi scapă de pe buzele de-abia sărutate și mă-ntorc către Tucker, așteptând să tune și să fulgere. Îl privește cu

atenție pe Ransom, cu o expresie indescifrabilă. Cu toate acestea, Ransom nu cedează, ridicând din sprânceană ca răspuns la tăcerea lui Tuck. Acesta rămâne neclintit, un maestru al autocontrolului, după atâția ani ca psiholog. Cu siguranță a fost nevoit să răspundă câtorva întrebări ciudate, dar niciuna nu era referitoare la soția lui.

— Eu nu-i interzic lui Heidi nimic. Are propria minte... propriul ei corp.

— Atunci poate c-ar trebui s-o întreb pe ea.

Cu un zâmbet dubios pe buze, Ransom își îndreaptă atenția asupra mea.

— Heidi, mă lași să te ating?

Prima mea reacție e să spun nu — *nici gând*. Dar Tucker mă prinde repede de genunchi, captându-mi atenția.

— Asta e ceea ce-ți dorești, șoptește el. El... este ceea ce-ți dorești. Și pot accepta asta. Asta e fantezia ta, iubito. Lasă-mă să te ajut să ți se îndeplinească.

Mă uit la chipul lui, așteptând să izbucnească în râs, dar el e total serios. Soțul meu îmi spune să las un alt bărbat să pună mâinile pe mine — soția lui. Nu e corect. Nu așa ar trebui să se poarte oamenii căsătoriți. Dar deși creierul îmi transmite toate motivele pentru care n-ar trebui să merg mai departe, trupul meu freamătă deja de nerăbdare. Fața și pieptul îmi iau foc. Sfârcurile mi se întăresc. Și îmi lasă gura apă când mă gândesc că voi putea simți gustul pielii lui Ransom.

O, Dumnezeuule. Vreau s-o fac. Și acum decizia e numai și numai a mea.

— Deci? întreabă Ransom, așteptând hotărârea mea.

Spune nu.

Spune nu.

Ia-l pe Tucker de mână și pleacă dracului de aici. Du-te acasă și fă dragoste cu el. Lasă-l pe bărbatul ăsta bun și blând să-ți fie suficient.

Încă o dată, Ransom Reed îmi fură adevărul de pe buze, silindu-mă să las deoparte orice urmă de decență și responsabilitate.

Mă face să iau mariajul meu sacru și să-l pângăresc cu propria-mi dorință murdară.

Într-o răsuflare, zdrobesc zece ani de devotament, încredere și iubire. Și deși știu bine ce distrug aprinzând acest foc, nu pot face altceva decât să privesc cum totul se topește în flăcări.

— Da.

El s-a ridicat deja în picioare, venind către mine chiar înainte să rostesc acest cuvânt.

6

N-ar trebui să-mi placă asta.

N-ar trebui să simt că mor cu fiecare secundă care trece fără mâinile acestui străin pe mine. N-ar trebui să tremur când se apropie de mine, cercetându-mă cu cei mai întunecați și mai senzuali ochi pe care i-am văzut vreodată. Și n-ar trebui să gâfâi scurt, nerăbdătoare.

N-ar trebui să fiu aici. Dar sunt.

N-ar trebui să-mi doresc asta. Dar mi-o doresc.

Chiar dacă știu că soțul meu e la jumătate de metru distanță, privindu-ne atât de intens încât simt cum ochii lui de-un albastru strălucitor ard, nu mă pot rușina suficient ca să mă opresc. Dimpotrivă, vreau asta și mai mult.

Ridic privirea la Ransom și aștept, neștiind ce altceva să fac. Prima dată mă mângâie pe obraz, ușor, cu tandrețe. Degetele lui mi se plimbă ușor din partea de jos a obrazului până la ureche. Expir și închid ochii, captivată de atingerea lui. Are mâna caldă și degetele puternice și pline de bătăături, probabil de la atâția ani de cântat

la chitară. Mă atinge în jos, pe ceafă, apoi își încurcă mâna în părul meu. Deschid ochii și gem când mă trage ușor de păr și ridic bărbia, ca să-l sfidez. Sau ca să-l ajut.

Sfârcurile mi se lipsesc de mătasea salopetei cu fiecare respirație precipitată. Ransom pare mai mare când e aproape de mine — mai înalt. Brațele lui bronzate sunt pline de mușchi și îi văd abdomenul definit prin tricoul alb de bumbac. Ah, cât de mult îmi doresc să întind mâna și să-mi trec degetele peste abdomenul acela. Cu disperare, îmi întorc capul către mâna lui și inspir parfumul înnebunitor de fum și de transpirație curată, atât de masculin încât îmi lasă gura apă.

Inspir încă o dată, iar Ransom se retrage rapid, luând cu el magia pasiunii. Se poartă rece și calculat, totuși focul din ochii lui întunecați arde într-un haos nesfârșit. Îmi alung dezamăgirea și încerc să-mi liniștesc respirația. Acum, că nu mai sunt total captivată de atingerea lui, simt cum mă copleșește un val imens de emoții — vinovăție, excitare, rușine, teamă. Dar mai ales dorință. Dorința de a simți acele mâini din nou pe trupul meu. Nevoia de a lăsa deoparte toate inhibițiile și de a-mi dezlănțui dorința. Dar am nevoie și de soțul meu. Oricât de mult aș vrea să explorez chestia asta... cu Ransom, am nevoie de Tucker la fel de mult.

Mă simt respinsă și derutată și mă uit la Tucker, care continuă să ne privească cu atenție și fascinație. Mă aștept să fie furios din cauza reacției mele la atingerea lui Ransom, dar nu e. Pare la fel de excitat ca mine și mă întreb din nou care-i sunt motivele. Dar ochii lui nu sunt îndreptați deloc asupra lui Ransom. Se uită fix la mine, studiindu-mi obrajii îmbujorați care contrastează cu pielea mea palidă. Se uită cum pieptul meu se ridică și coboară rapid. Tânjind să-mi atingă buzele întredeschise cu buzele lui. Dorind să-și treacă limba peste sfârcurile mele întărite care mi se zăresc prin salopeta subțirică.

Tucker nu m-a mai privit așa de când... nici nu-mi aduc aminte de când. Și a trebuit să mă atingă un alt bărbat ca să-l aducă înapoi

la mine. A trebuit să mă atingă un alt bărbat ca să mă aducă pe mine înapoi *la el*.

— Tucker, spune Ransom, întrerupând momentul tensionat. Soția ta e superbă.

— Este, nu-i așa? îl aprobă soțul meu.

— Ah, ce i-aș face... câtă plăcere aș vrea să-i dăruiesc. Ar cânta de plăcere.

Se răsuțește către mine, cu o poftă misterioasă în priviri.

— Tu cânți, Heidi?

Să cânt?

Nu sunt sigură că știu ce vrea să spună, nici măcar nu sunt sigură că vreau să știu. Pe cine păcălesc? Sigur că vreau. Vreau orice e dispus să-mi ofere.

— Poftim? gem eu, neputând spune altceva.

Un zâmbet ciudat i se ivește pe buze.

— Când îți dai drumul... cânți? Vreau să știu dacă atunci când îți dai drumul cânți.

— Nu știu. Nu cred.

— Păi, aș vrea să aflu.

Nici măcar nu știu ce să răspund la asta. *Vrea să știe dacă atunci când îmi dau drumul cânt? Pentru el?*

Mă simt înfierbântată și vibrez de dorință. Între sărutul cu Tucker și atingerea lui Ransom, știu că trăiesc periculos. A trecut multă vreme de când Tucker și cu mine am făcut dragoste cu adevărat, iar vibratorul meu, supranumit BOB, n-a fost un înlocuitor demn pentru sexul veritabil. Am nevoie de un bărbat între picioare, deasupra mea. În spate. Sub mine. Iar în acest moment, când am în stomac mai multă șampanie decât mâncare, nu mă pot decide pe care dintre acești bărbați îl doresc mai mult.

În cameră e tăcere. Se aud numai bătăile celor trei inimi ale noastre, pline de nerăbdare. Poate că de asta aveam nevoie. Să fiu dorită de un alt bărbat. Poate că asta ne va scoate, pe Tucker și pe mine, din plictiseala căsniciei.

Îmi spun că e doar distracție. Că Ransom doar glumește, iar Tucker e cumva parte a acestei farse, când dintr-odată tânărul rocker îmi întinde mâna. Îi privesc degetele lungi, iar amintirea lor atin-gându-mi fantomatic obrazul mi se derulează în minte. Încerc să-mi dau seama ce înseamnă asta. Îl privesc pe Tucker, care mă încura-jează dând din cap scurt, iar apoi din nou pe Ransom. Încă are pe buze acel zâmbet plin de îngâmfare pe care-l afișează mereu, dar mai e ceva în expresia lui impasibilă.

— Începem?

Acum e acum. A venit momentul pe care-l așteptam. Și nu-mi vine-n cap niciun motiv pentru care l-aș refuza.

Îi dau mâna lui Ransom, cedând dorinței. El își încolăcește degetele lungi și agile în jurul mâinii mele și mă ridică în picioare. Ar trebui să-mi tremure genunchii, cu toate acestea, în mod ciudat, sunt total calmă. Mă simt inundată de o energie neliniștită, dar e exaltare, nicidecum frică. În mintea mea nu mai e nicio urmă de îndoială.

Mă uit din nou la Tucker, care încă stă pe canapea, privind, așteptând. Întind cealaltă mână către el, implorându-l din priviri.

— Trebuie să vii cu mine. Nu pot face asta fără tine.

Diverse umbre de șoc, uimire și admirație îi joacă pe chip. Se gândește la ce i-am spus. Pare... emoționat. Dar apoi emoția de pe chip i se transformă în poftă, mă prinde de mână și se ridică de pe canapea.

Habar n-am ce fac și cum se vor desfășura lucrurile, dar de-abia aștept să aflu.

Mergem toți trei către dormitorul aflat la câțiva metri distanță. Simt că fiecare pas pe care-l fac mă aduce mai aproape de o moarte foarte frumoasă. În seara asta va avea loc sinuciderea mea sexuală.

Ransom merge în frunte, conducându-ne într-o cameră mobi-lată cam ca restul hotelului — șic, modern și în tonuri închise, singura pată de culoare fiind tapiseriile. După ce trecem pragul, Ransom se duce către o măsuță și ia o mică telecomandă. Apasă pe un buton

și o muzică plăcută și senzuală răsună în încăpere. Face atmosferă. Atmosferă pentru ce anume? Nu știu exact.

Vine în fața noastră, privindu-mă mai întâi pe mine, apoi pe Tucker. Ceva se-ntâmplă între ei și, înainte să-mi dau seama ce se petrece, începem să ne mișcăm. Tucker se așază într-un fotoliu de lângă perete, la câțiva metri distanță de noi. Ransom mă prinde de ambele mâini și mă duce la pat. Când ajunge la pat se oprește, privindu-mă ca să-mi vadă reacția. Pentru că nu protestez, se așază încet, cu fața în dreptul abdomenului meu. Îi simt mâinile fierbinți prin materialul subțire pe coapsele mele, mângâindu-mă cu tandrețe până pe gambe. Nu-și ia ochii de la mine, iar privirea lui e atât de intensă că de-abia pot respira. Nici nu mai clilesc. Mă silesc să mă uit în altă parte și atunci văd că Tucker îmi zâmbește liniștitor. Își încheștează mâinile de brațele fotoliului, dar nu e furios. Pare mai degrabă că încearcă să se stăpânească.

— Vreau să te văd, murmură Ransom, atrăgându-mi din nou atenția asupra lui.

Mă încrunt derutată, iar el răspunde întrebării nerostite de pe buzele mele lăsându-și mâna să alunece pe spatele meu, către fermoarul închis. Așteaptă o clipă să-i spun să se oprească, dar eu n-o fac. Nici măcar nu știu dacă se mai poate din acest moment.

Un foșnet ușor, o mișcare subtilă și gata, salopeta mea e desfăcută. Ah, ce ironie. Am început seara într-o ținută de un alb virginal, doar ca să sfârșească jos pe podea, dezbrăcată de mâinile altui bărbat. Nu numai principiile mele au fost lepădate.

Cu bretelele slăbite, corsajul de-abia mi se mai ține pe sâni. Ajunge o singură ridicare din umeri și o să rămân goală-goluță. Ransom mă atinge foarte ușor pe sfârcuri. Apoi continuă pe sâni, în jos pe coaste, pe abdomen, pe pulpe. Când salopeta îmi cade de tot de pe mine, se oprește o clipă și mă privește cum stau acolo doar în chiloții mei tanga de dantelă, de culoarea pielii. Răsuflarea lui întretăiată și privirea provocatoare îmi transmit un impuls de satisfacție.

Am fost dintotdeauna zveltă și înaltă, lucru care m-a privat de rotunjimi. Am sânii mici, așa că pot să umblu fără sutien dacă așa trebuie, și șolduri delicate și subtile. Fundul pare a fi cea mai consistentă parte a trupului meu. Și picioarele mele lungi.

Ca să fiu sinceră, am fost mereu nesigură din cauza siluetei mele slabe. Nu m-am simțit niciodată suficient de feminină. N-am putut fi niciodată descrisă drept voluptuoasă. Dar felul în care Ransom se uită la mine — de parcă aș fi cea mai succulentă bucată de friptură pe care a văzut-o vreodată, de parcă de-abia așteaptă să mă guste — mă face să mă simt extraordinar de senzuală.

Măinile lui — așa mari și pline de bătăături cum sunt ele — îmi alunecă de la glezne pe gambe, apoi în spatele genunchilor. Ochii îi sunt în continuare ațintiți asupra mea, ca un miez de noapte lângă zorii zilei. E tulburător, aproape înfricoșător, dar nu-mi iau privirea de la el. Mă uit la el în vreme ce atingerea lui arzătoare îmi alintă coapsele și șoldurile. Când își duce degetele spre fundul meu cu forme moi, se înclină și-și lipește buzele de buricul meu, încep să gem năucită, pentru că-mi doresc mai mult.

El continuă să-mi exploreze trupul cu mâinile, oferindu-mi atât de puțin și totuși făcându-mă să-l doresc atât de mult. Pe buze îi apare un zâmbet subtil când își dă seama ce efect are asupra mea. De parcă îmi poate adulmeca excitarea dintre picioare, fluidele care-mi pătează fâșia dantelată de lenjerie. Probabil că poate. Având în vedere cât sunt de excitată, probabil că și soțul meu poate.

Când degetele lui îmi ajung la sâni, nu-mi pot reține un geamăt profund. Mă atinge de parcă aș fi o floare delicată. De parcă sunt făcută din aripi mățăsoase de fluturi. Și deși îmi place asta — controlul lui e înnebunitor și fascinant — îmi doresc să mă sfâșie. Vreau să mă rupă în două, să mă facă praf până când ajung o ruină. Nu vreau nimic delicat și dulceag. M-am săturat de așa ceva. Doar de așa ceva am avut parte ani de zile, iar latura mea nerușinată și carnală a rămas neglijată.

Fără niciun avertisment, Ransom mă răsuțește, astfel încât ajung întinsă pe spate în pat, iar el e deasupra mea. I se citește pe chip un amestec de dorință și perversitate, cu zâmbetul acela răutăcios. Mă prinde de șolduri cu mâinile lui aspre și mă trage la marginea patului până când zona acoperită de dantela lenjeriei se izbește de picioarele lui îmbrăcate în jeansi.

— Spune-mi, Heidi, geme el, stând între picioarele mele desfăcute.

Mă lupt cu dorința de a mă freca de el.

— Mă vrei?

— Da.

— Și dacă vreau să te fut chiar acum, mă lași?

— Da.

— Și mă lași s-o fac chiar aici, în fața soțului tău? Vrei să se uite la noi în timp ce ți-o trag?

— Da.

Nici nu-mi dau seama dacă răspunsul meu s-a auzit ca lumea. Ransom îl privește pe Tucker și ridică din sprânceană.

— Tu ce spui, Tuck? Vrei să te uiți cum o fut pe soția ta?

Înghit în sec, lăsând vinovăția și rușinea să se topească în aer, și mă uit cu timiditate la soțul meu. Are privirea fixată asupra mea și fălcile încleștate de încordare. Cu fiecare secundă în care mă privește mă simt din ce în ce mai murdară. Vreau să fug și să mă ascund de el, dar parcă mai mult îmi doresc să rămân.

În cele din urmă, rostește printre dinți răspunsul.

— Da.

Da.

A spus *da*.

Își dorește lucrul acesta. Poate la fel de mult ca mine.

Ransom dă scurt din cap și își îndreaptă din nou atenția spre locul fierbinte dintre picioarele mele.

— Ce vrei să-i fac mai întâi? îl întreabă pe soțul meu, sporindu-mi excitarea.

Tucker își drege glasul, care îi rămâne totuși răgușit.

— Sărut-o pe partea interioară a coapselor. Se gădilă, dar îi place la nebunie.

Fără niciun preambul, Ransom ingenunchează. Începe cu o atingere ușoară pe coapsa mea stângă. Apoi pe cea dreaptă. Sărutări dulci mi se întind pe pielea excitată până când încep să mă zvârcolesc. Tucker avea dreptate — chiar mă gădil. Dar știu că am capul lui Ransom între picioare — la numai câțiva centimetri de clitorisul meu — și asta îmi dă o senzație total diferită.

În timp ce încerc să mă obișnuiesc cu atingerea buzelor unui străin pe pielea mea, el mă mușcă. Destul de tare cât să țip, dar destul de ușor cât să nu-mi rănească pielea. Mă smucesc instinctiv, dar Ransom îmi ține picioarele desfăcute. Mă mușcă din nou, de data aceasta pe coapsa cealaltă, și din nou, și din nou. Simt cum ameteșc, complet derutată de această pasiune violentă, iar el începe să mă sărute din nou. Buzele și limba lui moale contrastează atât de mult cu înțepăturile dinților săi încât schimbarea mă face să țip. Mă linge pe marginea chiloților și întreabă:

— Ce urmează?

Nu sunt sigură despre ce vorbește până când nu-l aud pe Tucker răspunzând:

— Sâni. Îi place să îi sugi sfârcurile și să te joci cu ele.

Încet, ca o felină care se urcă peste prada ei speriată, Ransom se suie peste pat, deasupra mea. E încă total îmbrăcat, dar din acest unghi îi văd pe sub tricou mușchii tari și încordați. Îmi ia sfârcul roz în gură, iar eu gem zgomotos, arcuindu-mi spatele ca să-i ofer mai mult. Îmi răspunde sugând și mai tare, atât de tare încât aproape mă doare. Degetele lui îmi descoperă celălalt sfârc, de care trage cu aceeași putere, iar eu scot niște sunete absolut dizgrațioase. Apoi el trece la celălalt, alintându-l cu dinții și cu limba.

— Mai departe, mormăie el, cu sfârcul meu în gură.

După care îmi strânge ambele sfârcuri laolaltă și le sugă în același timp. E atât de înfometat; îi aud mârâielile ieșindu-i din piept.

— Gust-o, geme Tucker.

Nici măcar nu mă pot uita la el. Sunt prea absorbită de Ransom. Prea fascinată de plăcerea pe care mi-o oferă.

— Gustă să vezi ce păsărică bună are.

Fără să mai piardă o clipă, Ransom se lasă în genunchi și-mi rupe chiloții de pe mine. Apoi își strecoară limba între labiile mele cu o pasiune înnebunitoare, iar eu simt că voi ajunge la orgasm în câteva minute. Mă prind cu mâinile de cuvertură, strigându-l pe Iisus și pe toți apostolii lui, dar el nu renunță. Nu mă lasă să respir nicio secundă, ci strecoară un deget lung în mine.

Ransom mă cîmpește foarte ușor cu dinții de clitoris și în același timp mi-o trage cu degetul. Se oprește puțin ca să mai introducă un deget și mușcăturile ușoare dispar, pentru că Ransom începe să sugă cu putere. Când adaugă și al treilea deget, mărește cadența și mă linge acolo jos în ritmul fiecărei penetrări.

Întind mâna între picioare, încercând să-l ating pe bărbatul care-mi oferă o astfel de plăcere. Degetele îmi aleargă pe căciulița lui croșetată, dându-i-o la o parte. Părul lui mătăsos și castaniu mă gădilă în interiorul coapselor, intensificând senzația, și așa copleșitoare.

Exact când sunt aproape de un alt orgasm, el îl întreabă pe Tucker ce să facă mai departe.

— Fute-o. Acum fute-o.

Schimbăm din nou poziția. Ransom se ridică și mă răsuțește pe burtă într-o singură mișcare rapidă. Capul mi se învârtă și încă sunt amețită sub impresia primului orgasm. Aud clinchetul unei curele, foșnetul hainelor și apoi fâșăitul inconfundabil al pachetului de prezervative. O, Dumnezeule. Chiar fac asta? O să pot trăi cu gândul că un alt bărbat, în afara soțului meu, m-a pătruns? Iar Tucker... va putea accepta acest lucru — va putea să mă accepte pe mine? Cum va putea să mă privească la fel ca până acum? La urma urmelor... de ce să n-o facă? El i-a spus lui Ransom să mă atingă. El i-a spus lui

Ransom să mă guste. Și, *la naiba*, el i-a spus lui Ransom să mă fută. Aproape că l-a implorat s-o facă.

Nu mai am timp să rumeg toate reproșurile și regretele care mă copleșesc, căci îi simt deja mâinile pe șolduri, ridicându-mă în genunchi astfel încât fundul meu să fie total la vedere. Îmi mișcă trupul și-mi pune o mână pe ceafă, ca să mă așeze exact în poziția în care vrea. Și mă vrea cu obrazul lipit de saltea și cu capul întors într-o parte, ca să-l văd pe Tucker. Ca să-mi privesc soțul în timp ce mă fute un alt bărbat.

Scâncesc, simțindu-mă complet neajutorată și slabă. Privirea de pe fața lui îmi spune că și el se simte la fel. Nu poate opri asta — niciunul dintre noi nu poate. Pentru că, oricât de stânjeniți ne simțim, oricât de dizgrațioasă e toată povestea, suntem amândoi prea implicați în ea ca să renunțăm acum. Simt cum mâinile lui Ransom îmi cuprind fundul și mă desfac mai larg, dându-mi la iveală sexul umed și excitat. Mă mângâie cu degetele, oprindu-se la intrare și vârându-le ușor înăuntru. Casc ochii speriată când îmi dau seama ce face. Mă pregătește. Simte că sunt gata pentru el... simte cât de mult îl doresc. Cât de mult îl vreau înăuntrul meu. Nu vreau să gem, dar nu mă pot abține. Nu vreau ca trupul meu să-l dorească, dar exact așa se întâmplă.

Descopăr cu surprindere că nu sunt singura care așteaptă momentul culminant. Spre uimirea mea, Tucker are ditamai erecția în pantaloni. Își duce mâna acolo, căutând parcă să-și elibereze penisul. Ochii lui albaștri licăresc plini de furie, iar gura i s-a transformat într-o linie încordată. Dar felul în care se masturbează — felul în care își plimbă degetele strânse de la bază înspre vârf, din ce în ce mai disperat cu fiecare mișcare — nu e altceva decât dorință pură.

Simt erecția de la intrarea în vaginul meu, deschizându-mă, întinzându-mă ca pe un elastic care se mulează lacom în jurul lui. Gemem amândoi când mă pătrunde și închid ochii purtată de extaz,

savurând senzația. Când e total înăuntrul meu, Ransom mă prinde violent de bărbie, aplecându-se și lipindu-și pieptul de spatele meu.

— Deschide ochii, iubire. Uită-te la el. Lasă-l să vadă ce pot să-ți fac.

Și apoi face spectacol. Degetele lui lungi mi se înfig în șolduri, ținându-mă ca să-i simt fiecare mișcare. Nu e nici blând, nici tandru. Nu e iubitor și nici romantic. Ransom se dovedește a fi exact ce credeam — sever, dur și incredibil de sexual. Și îmi place la nebunie.

Cu privirea încetoșată îl descopăr pe Tucker și văd că și-a scos penisul din pantaloni, frecându-și-l în același ritm cu mișcările lui Ransom. De parcă toți trei suntem o singură ființă — una care și-o trage, geme și gâfâie.

Cu o mână pe șoldul meu și cu alta pe ceafă, Ransom mă pătrunde, gemând la fiecare mișcare. Camera e plină de sunetele pielii care se lovește de piele și de gemetele noastre indecente de plăcere, creând astfel o coloană sonoră sexuală care acoperă melodia „American Gangster” a lui Jay-Z. Chiar și șuieratul scos de Tucker printre buze e teribil de erotic, în vreme ce-i dă indicații lui Ransom cum să mă posed.

Așa. Trage-i-o tare. Mai tare.

Trage-o de păr. Ransom se conformează, și simt cum scalpul mă doare de parcă m-ar înțepa o mie de ace.

Plesnește-o peste fund. Ransom face și asta, iar eu rămân fără răsuflare. *Din nou... plesnește-o din nou. De data asta fă-o s-o doară.*

E prea mult. E prea copleșitor. Și totul e atât de diferit față de lucrurile cu care eram obișnuită. Tucker nu s-a exprimat niciodată în felul acesta când a făcut sex cu mine. Nu, cu el totul e atât de dulce și romantic, îmi șoptește vorbe tandre, îmi spune că mă iubește, că mă adoră. Îmi spune că sunt cea mai frumoasă femeie pe care a văzut-o vreodată. Și-mi place și asta. Dar Ransom... ce face el mă excită mai tare decât orice altceva, trezind în mine o fiară despre care nici nu știam că există.

N-am fost niciodată atât de umedă. N-am fost niciodată atât de zgomotoasă.

Nu m-am simțit niciodată atât de... *bine*. Pentru că Ransom este foarte bun.

Micul monstru din mine învinge, făcându-mă să mă lipesc de trupul lui și să-i simt mișcările violente dinăuntrul meu. Simt o arsură în abdomen, o durere ascuțită, dar merg mai departe, vreau mai mult. Durerea mă ațâță, așa că îmi desfac și mai mult picioarele, lăsându-l să intre și mai adânc și rugându-mă să nu mai iasă niciodată.

Genunchii încep să-mi tremure când simt orgasmul apropiindu-se. Ransom își pune o mână pe burta mea dezgolită și — surprinzător de ușor — mă întinde pe saltea. Se mișcă în continuare înăuntrul meu, dar încetinește ritmul, concentrându-se pe adâncime. În această poziție, în care trupul lui e lipit în totalitate de al meu, îi simt carnea tare și plină de transpirație. Îi simt mușchii încordați la fiecare mângâiere lentă. Părul moale care-mi gâdilă obrazul și umărul. Răsufarea caldă și istovită peste fața mea. Este ceva mult mai intim decât mă așteptam din partea lui și, deși și eu știu ce înseamnă intimitatea, pur și simplu nu-mi dau seama dacă *ar trebui* să mă port atât de intim cu el.

Cred că-mi șoptește ceva la ureche, dar nu aud clar. Înainte să mă concentrez mai bine, o face din nou și atunci îmi dau seama că... nu șoptește, de fapt.

Cântă.

Are glasul întretăiat și lejer, deși aş recunoaște oriunde aceea răgușeală. Și versurile le-am mai auzit înainte. La naiba, le-am auzit chiar acum câteva ore.

*Shatter me with lies
You beautiful monster
Feel like I could die
Let you pull me under¹⁰*

10 Zdrobește-mă cu minciuna ta / Monstru splendid / Simt că moartea mă va lua / În lumea ta ascunsă

La dracu'! Ransom Reed, fondatorul și solistul trupei Ransom, multiplă nominalizată la Premiile Grammy, *îmi cântă în timp ce mi-o trage*.

Chiar așa, cu el adânc înăuntrul meu, simt că am depășit o graniță, odată cu aceste cuvinte hipnotice, de capitulare. A spus că vrea să mă facă să cânt când îmi dau drumul. Poate că n-am înțeles eu bine. Poate că *el* își dorea să cânte *pentru mine*.

Mă uit la Tucker, întrebându-mă dacă și el simte asta, dar el are ochii închiși și se masturbează frenetic. După un geamăt intens, picături albe ca laptele îi țâșnesc din vârful penisului. Dar tot nu se oprește, frecându-și în continuare bucata de carne întărită.

Doamne, chestia asta e înnebunitor de sexy. Mai sexy decât tot ce-am văzut vreodată. Priveliștea mă readuce înapoi în prezent și cedez apăsării dintre coapse care acum pulsează incontrolabil, în vreme ce versurile acelea mi se tot repetă în minte.

*Shatter me with lies
You beautiful monster
Feel like I could die
Let you pull me under*

Respir haotic, simțind că o să leșin din cauza orgasmului de 7 grade pe scara Richter care se apropie. Încep să tremur în ciuda trupului fierbinte al lui Ransom lipit de mine, iar el mă strânge și mai tare în brațe. Mâna lui se strecoară pe dedesubt și-mi cuprinde fața, ridicându-mi capul spre el, privindu-mă cu ochii întredeschiși, mângâindu-mi buzele cu degetul lui cel mare... .

Mă sărută.

E blând, aproape timid la început, dar chiar mai intim decât cântecul șoptit la ureche. La început nu știu ce să fac, dar apoi dorința învinge și-mi dau seama că-l sărut la fel de pasional, savurându-i aroma de păcat și mântuire. Întind mâna în spate ca să-mi

trec degetele prin şuvițele lui ude de transpirație și deschid gura și mai larg, ca să mă sărute mai adânc.

Mă pierd în el, cu ochii închiși, cu răsuflarea tăiată, aproape murind în vreme ce omul ăsta îmi umple trupul și-mi golește sufletul. Tremur lipită de el, din ce în ce mai udă și mai fierbinte. Simte și el asta și îmi răspunde cu mișcări rapide și sacadate, care aproape mă rup în jumătate. Ransom se smulge din sărut și-și înfinge dinții în umărul meu, în timp ce ajunge la orgasm. Aud acel geamăt erotic și îl simt pe Ransom pulsând înăuntrul meu. Sperma i se revarsă în prezervativul subțire, iar asta mă descătușează și pe mine. Îmi dau drumul și strig de plăcere, suspinând în vreme ce trupul mi se zguduie în această minunată agonie.

Zacem acolo împreună, epuizați și distruși. Respirăm același aer, piepturile noastre se mișcă în tandem. Își desprinde dinții din umărul meu și mă sărută tandru pe locul dureros. Îmi întorc fața cât pot în speranța că voi prinde unul dintre acele săruturi. Și atunci îl văd.

Pe soțul meu. Uitându-se fix la noi.

Buzele i s-au transformat într-o linie subțire și palidă pe chipul sever, iar ochii lui inteligenți parcă ar fi două safire. Deși erecția i-a dispărut de mult, nu s-a deranjat să se îmbrace la loc. Deschid gura ca să-i explic, dar o-nchid repede la loc când îmi dau seama că nu e nimic de explicat. El și-a dorit asta. El a cerut-o exact așa cum am cerut-o și eu. Iar acum mă privește de parcă m-a prins înșelându-l.

Ransom se desprinde de mine, făcându-mă să tresar. Mă doare tot trupul — ceafa de unde m-a ținut, șoldurile în care și-a înfipt degetele, fundul peste care m-a plesnit fără remușcare, umărul de care m-a mușcat în timp ce ajungea la orgasm. Am încheieturile făcute terci și mă căznesc să mă rostogolesc pe o parte, luând și cuvertura, ca să mă învelesc cu ea. Dintr-odată mă simt atât de expusă, atât de vulnerabilă. Chiar și tăcerea din încăpere a devenit prea apăsătoare.

Fără niciun cuvânt, Ransom se-mbracă în grabă. Nici măcar nu se uită la mine sau la Tucker. Are expresia absentă și mă enervează la culme faptul că nu știu ce gândește. După ce își pune căciula gri peste șuvițele răvășite, îmi aruncă în cele din urmă o privire și spune:

— Caleb știe unde mă găsește.

Apoi iese din cameră și din apartament. N-aș fi surprinsă dacă ar fi părăsit hotelul de tot.

Mă uit la soțul meu fără nicio tragere de inimă. El mă privește cu o asemenea răceală încât încep să tremur, deși pielea de pe mine arde. Înghit în sec.

Rahat.

Ce-am făcut?

7

Cu zece ani înainte...

E joi.

De-abia aștept zilele de joi.

Nu pentru că mi-ar plăcea să vorbesc despre porcăriile despre care chiar nu mi-aș dori să vorbesc — partea asta o urăsc. Ci pentru că îl văd pe el.

Dr. DuCane. Mi-a zis că pot să-i spun Tucker.

Tucker e mult prea tânăr ca să fie psihoterapeut. Și mult prea arătos. Știu că e mai în vârstă cu câțiva ani decât mine, dar, sincer, nu arată. Pe cine păcălesc eu aici? Omul ăsta e extrem de sexy. Deși nu se poartă ca atare. Dimpotrivă, se comportă ca și când nu și-ar da seama că e atât de sexy. Și dacă își dă seama, chestia asta nu i se pare atât de importantă.

Nu. Pentru Tucker nu sunt importante decât munca și pacienții. Iar eu sunt unul dintre pacienți. Desigur, asta nu a fost deloc decizia mea.

Eram doar de vreo trei săptămâni în anul al doilea la Indiana State și deja picam la economie. Nu pricepeam de ce — îmi plăceau banii la nebunie. Îmi plăcea să-i fac, să-i cheltui, să-i economisesc pentru zile negre. Deci ar fi trebuit să strălucesc la cursuri, corect? Însă din punctul de vedere al profesoarei Geldman nu străluceam deloc.

Așa că, într-o tentativă de a-mi salva notele excepționale, am cerut ajutor — îmi venea foarte greu să fac așa ceva, pentru că trebuia să recunosc că nu mă descurcam. Era un tip la cursul ăsta... Patrick Keller. Se arătase interesat de mine din prima zi în care intrasem în sala de lectură, dar, deși nu arăta rău deloc, eu nu eram interesată. Muncisem din greu să obțin o bursă acolo și n-aveam de gând să fiu distrasă de un chip frumușel. Cu toate astea, Patrick era foarte tare la ore și, ce noroc pe mine, a fost de acord să mă mediteze. Așa că de două ori pe săptămână ne întâlneam pentru meditații la bibliotecă sau la Starbucks sau oriunde găseam o masă liberă. Dar niciodată în cămin. Voiam să fie limpede că relația noastră era strict platonică.

Credeam că Patrick e un tip simpatic și de treabă. Mă puteam baza întotdeauna pe el că vine cu dulciuri, mai ales Starburst. Când și-a dat seama că aş mânca toate bomboanele pe care le are la el, a-nceput să aducă mai multe, ca să le putem împărți. Superatent. Așa că nu i-am luat în nume de rău privirile aprinse pe care mi le arunca atunci când credea că nu-l văd.

După câteva săptămâni de meditații, alături de cafele calde și de rezerva de dulciuri a lui Patrick, am făcut, în sfârșit, primele progrese la economie. Se apropiau examenele parțiale, ceea ce însemna că trebuie să învățăm mai mult pentru examenul criminal pe care ni-l pregătea cu siguranță profesoara Geldman. Femeia aia era sadică.

În seara aceea am stat mai mult decât de obicei la bibliotecă și, când într-un final am ridicat privirile, locul se golise. Mi-am adunat lucrurile cât de repede am putut, dorind să ajung la cămin înainte să se facă prea târziu. Însă Patrick a spus că mă duce el cu mașina, ca să fie convins că ajung acolo în siguranță.

— Nu trebuie să faci asta, i-am zis eu, îmbrăcându-mi jacheta.

— Prostii. Te duc eu, Heidi. Habar n-ai ce nebuni umblă pe acolo la ora asta din noapte.

Mergând către mașină, am început să mă întreb ce motiv are Patrick să ocolească atât ca să mă conducă pe mine acasă. Da, desigur, era un tip de treabă și-l consideram prieten. Dar căminul nu era așa departe, iar el nu se mai oferise niciodată să mă conducă. Am urcat în Honda lui mică, dar nouă și foarte curată, având în vedere că aparținea unui student, și m-am gândit dacă nu cumva credea că micul lui gest cavaleresc îl ajută să adune niște bile albe în fața mea. Ah, la naiba. Dacă își închipuia că asta înseamnă ceva mai mult?

Patrick a spus că n-are nevoie de indicații spre căminul meu, ceea ce nu m-a făcut să mă îngrijorez. Dar când am observat că face un ocol, am știut că se întâmplă ceva.

— Unde mergem? am întrebat când el a ratat o stradă care ne-ar fi dus direct în celălalt capăt al campusului.

— Scurtătură, a spus el.

Dar ceva era greșit. Vocea lui era falsă. Chipul lui avea ceva fals. Și nici măcar nu se uita la mine.

Dacă privesc înapoi, știu că n-ar fi trebuit să mă urc în acea mașină. Iar când a cotit pe o stradă mică și desfundată, la câțiva kilometri buni depărtare de campus, ar fi fost cazul să-mi dau seama că trebuia să sar din mașină, chiar din mers.

Auzi despre viol. Citești despre viol. Îl vezi prin filme și la TV. Dar nu-i cunoști cu adevărat brutalitatea până când nu ți se întâmplă ție. Poate că îți spui că n-ai cum să fii vreodată atât de proastă încât să ajungi într-o astfel de situație. Poate că juri că te vei bate și vei țipa și te vei lupta pentru viața ta. Dar chiar dacă faci kickboxing de trei ori pe săptămână și bei shoturi oribile de grâu verde, nimic nu te face suficient de puternică pentru a-i rezista unui atacator care nu vrea altceva decât să te violeze.

Am sângerat din toate orificiile vreme de aproape o săptămână. Am avut hipotermie pentru că am fost aruncată după aceea în frig. N-am putut să-mi mișc trupul aproape lipsit de viață vreme de

câteva ore. Niște turiști m-au găsit încercând să mă târăsc până la autostradă în dimineața următoare. Mi s-a spus că ei mi-au salvat viața, îmbrăcându-mă imediat cu hainele lor și sunând după ajutor. Din câte au spus medicii, probabil că n-aș mai fi supraviețuit mai mult de câteva ore în starea mea.

Trusa de viol a arătat că am suferit leziuni grave vaginale și anale, pe lângă trei coaste rupte, fractură de femur, fractură de pomete, nas rupt, mână ruptă și răni care au avut nevoie de o grămadă de copci. Patrick spera că m-a omorât sau că m-a bătut destul de rău ca să nu mai apuc să povestesc ce mi-a făcut. Greșit, nenorocitul. Am spus poliției totul, de la marca mașinii până la orarul lui de la facultate. Ticălosul plin de el nici nu s-a mai obosit să mă amenințe. Era sigur că mi-a închis gura pentru vecie.

Patrick Keller a fost găsit vinovat de viol cu premeditare și a primit pedeapsa maximă cu închisoarea. Nu mă așteptam să reziste atât și mă rugam din tot sufletul ca o bandă de nemernici să-l transforme în târfa lor.

În ciuda cicatricelor rămase în urma atacului, am muncit pe brânci ca să termin anul al doilea prin corespondență online. Profesorii mi-au acordat timp suplimentar să-mi termin lucrările, iar unii dintre ei chiar m-au vizitat acasă la părinții mei cât timp am fost în convalescență. Aveam un drum lung de parcurs, dar, din fericire, operațiile de reconstrucție care să-mi repare fața și trupul erau suportate de o fundație dedicată victimelor violului. Eram recunoscătoare; părinții mei de-abia își permiteau să plătească facturile medicale, chiar dacă aveau asigurare. Iar eu nu puteam ieși din casă, darămite să mă angajez undeva ca să-i ajut.

Prin toamnă, am obținut o bursă la o școală din New York și-mi doream cu ardoare s-o iau de la capăt. Oamenii credeau că sunt nebună; nimeni nu-și revenise după un atac atât de violent ca acela. Nu. Toate au rămas marcate de teamă și ură. Și-au părăsit școala și s-au izolat. Au plâns ore întregi, întrebându-se ce-au făcut să merite un astfel de lucru brutal.

Eu n-am făcut nimic din toate astea. Acceptasem ce mi se petrecuse și mă mulțumeam cu atât. Poate că Patrick îmi făcuse trupul praf, dar spiritul nu mi-l sfărâmasese. N-a putut. Pentru că nu-i aparținea. Și ca să dovedesc asta eram mai hotărâtă ca niciodată să fiu din ce în ce mai puternică — mental și fizic. După ce m-am mutat la New York — lucru pentru care eram considerată nebună — m-am îngropat în studiu. Nu mi-am făcut prieteni. N-aveam nevoie de ei. Cu toate astea, colega mea de cameră, Keyanna, m-a cucerit și trebuia să recunosc — îmi plăcea oarecum să am o prietenă.

Keyanna, sau Key, era complet diferită de mine în toate felurile posibile. În vreme ce eu eram înaltă, slabă, palidă și blondă, ea era scundă, rotunjoară, cu pielea de culoarea ciocolatei și își purta părul negru în bucle naturale. Dar aici diferențele se opreau. Key mi-a devenit cea mai bună prietenă. *Sora mea din alt tătic*, cum îi plăcea ei să spună. Și am ajuns s-o iubesc.

Într-o seară, după multe shoturi de Fireball¹¹ și după ce-am vizionat mai multe episoade din *Fresh Prince*, m-a întrebat despre existența mea pe când trăiam în Indiana. M-am încruntat, nu știam unde voia să ajungă cu asta. Îmi întâlnise părinții și frații într-una din rarele lor vizite. I-am povestit despre viața mea romantică jalnică. La naiba, văzuse chiar și pozele mele din copilărie, de pe vremea când eram un bebeluș drăguț și dolofan. Nu îmi dădeam seama însă ce vrea să spună.

— Ce ai lăsat în urma ta? a întrebat ea. Mai bine zis, de ce anume fugi?

Și chiar acolo, în patul ei enorm, am început să plâng și să-mi reamintesc detaliile celei mai urâte nopți din viața mea. Ea m-a luat în brațe și m-a mângâiat pe păr. N-a pus întrebări și nici nu m-a întrerupt. Dacă nu i-aș fi simțit lacrimile pe creștet, aș fi crezut că povestea asta oribilă n-a afectat-o deloc. După ce am obosit de atâta

11 Băutură făcută cu sambuca, tequila și tabasco.

plâns, ea s-a uitat la mine și mi-a zâmbit, dar nu de fericire. Mi-a zâmbit așa cum zâmbești când vrei să-i dai cuiva o veste proastă.

— Trebuie să vorbești cu cineva, a zis ea.

— Tocmai am vorbit cu tine.

— Nu, a ripostat ea, scuturând din cap.

Și-a scuturat buclele drăgălașe peste obraji uzi de lacrimi.

— Trebuie să vorbești cu cineva care să te ajute să depășești momentul. Să te ajute să te împaci cu ce ți s-a întâmplat.

M-am încruntat.

— M-am împăcat.

A scuturat din nou din cap.

— Ba nu, Heidi, nu te-ai împăcat. Ții oamenii la distanță. Nu ieși niciodată în oraș. Nu faci altceva decât să înveți. În afară de mine, nu ai nicio legătură cu lumea de afară.

M-a prins de umeri, privindu-mă în ochi, înlăcrimată.

— Nemernicul ăla ți-a răpit ceva prețios. Înțeleg asta. Dar nu ți-a luat totul. Nicidecum ce ai mai bun în tine. Nu-l lăsa să-ți mai răpească și altceva.

Vorbele astea m-au atins. M-au trezit. M-au făcut să-mi dau seama că *îl lăsasem* pe Patrick să câștige. Am crezut că dacă-mi reiau viața de unde rămăsese dovedeam că nu mă sfărâmasese în bucăți, dar, de fapt, îl lăsam pe nenorocit să-mi dicteze fiecare zi din viață. Nu ieșeam cu bărbați; la naiba, nici nu mă uitam după bărbați. Stăteam departe de petreceri și de evenimente sociale. Și rareori ieșeam afară după căderea serii. Mă învingea. Iar eu îi permiteam.

În săptămâna aceea, Key m-a convins să mă întâlnesc cu cineva de la centrul nostru de criză din campus. Aveau psihoterapeuți care făceau acolo stagii de câte trei luni — parte din programul spitalului local pentru medici rezidenți care voiau să câștige experiență practică. Mi-am spus, ce mama naibii... cum ar putea să-mi strice? Nu eram legată de programul lor. Nu avea să-mi rămână nimic legat de asta în fișa mea școlară. Și oricum după trei luni doctorul va dispărea și va veni altul nou. Și, sincer, voiam să fac asta de dragul lui Key.

Nu-mi plăcea să-și facă griji pentru mine. Era singura mea prietenă și nu voiam să se uite la mine de parcă eram pe punctul de a mă usca și de a muri din clipă-n clipă.

Așa l-am cunoscut pe Dr. Tucker DuCane. Tânăr, ambițios, inteligent. E un doctor foarte bun. Dar mai ales mi-am dat seama că e un om bun.

Primul lucru pe care l-am observat la el au fost buzele. Erau cele mai pline buze pe care le văzusem la un tip alb. Mai târziu mi-a spus că e de loc din Louisiana și că străbunica lui e creolă. Asta explica tonul nazal, atât de sexy și de sudist. Fiecare cuvânt pe care-l rostea suna a jazz.

După ce mi-am revenit din șocul acelor buze incredibile, ca să nu mai zic de ochii lui albaștri minunați care străluceau de atâta înțelepciune și sinceritate, mi-am dat seama de ceva. Eram atrasă de el. Ha. Imaginați-vă.

Dar atracția asta n-avea nicio importanță, având în vedere că mă aflam acolo ca să evalueze cât de distrusă eram. Care om cu toate țiglele pe casă și-ar fi asumat o astfel de obligație? Și după ce avea să-mi audă povestea, era clar că mă va privi ca toată lumea: cu milă. Și, sincer, nu puteam suporta rahatul ăsta.

Totuși, Tucker nu m-a privit niciodată cu milă. Nu m-a făcut niciodată să mă simt ca o pacientă scăpată de la azilul de nebuni. Și când i-am spus ce mi s-a întâmplat și cum am ales să depășesc momentul, el n-a încercat să-mi spună cum ar trebui să mă simt. Vindecarea era a mea și doar a mea. Iar el a respectat acest lucru.

Chiar dacă Tucker nu m-ar fi transformat într-o victimă, iar eu n-aș fi fost pacienta lui — hai să fim serioși — șansele ca noi doi să ne combinăm erau destul de puține. Citisem destule romane de dragoste în timpul izolării mele ca să-mi dau seama că nu mă potrivesc profilului. Tipii ca Tucker — superbi, inteligenți, amabili, calzi — erau eroi. Iar eu sunt orice, dar nicidecum o eroină. Nu sunt dubioasă sau ciudată. Nu sunt frumoasă în adevăratul sens al cuvântului. Nu ascult muzică clasică și nici n-am o istorie tragică. N-am

nevoie să fiu salvată. N-am nevoie de niciun erou. Mă descurc foarte bine de una singură, să vă ia naiba pe toți, mulțumesc mult. Iar Tucker e exact genul de tip — *bărbat* — care are nevoie să salveze pe cineva. Nu, mersi, nu-mi trebuie.

Și, pe lângă faptul că sunt prea cinică pentru a fi plăcută, și încă-pățânată ca un măgar, pur și simplu nu mă interesează relațiile. Cred.

Cu toate astea, iată-mă punându-mi jeanșii preferați, aceia care-mi fac fundul să arate senzațional, și petrecând mai mult timp decât de obicei cu fierul de călcat în mână. De dragul lui Tucker. Bărbatul cu care în mod clar nu vreau să mă văd.

Cred.

8

Acum...

Stăm unul vizavi de celălalt la micul dejun pentru două persoane, așa cum facem în fiecare dimineață. Tucker mănâncă același lucru: cereale neprocesate, puțină miere și un suc proaspăt de portocale pe care menajera noastră, Lucia, îl prepară zilnic pentru el. Eu iau micul meu dejun obișnuit: cafea și jumătate de grapefruit. Suntem niște ființe care iubesc rutina. Și chiar dacă ne zâmbim peste gura paharelor și peste ziare, ceea ce ne preocupă cu adevărat nu e obișnuit deloc.

Vineri seara. Noaptea în care m-am culcat cu un alt bărbat, în vreme ce soțul meu ne-a privit și s-a masturbat.

A fost ceva... intens. Palpitant. Greșit.

Și deși suntem amândoi de acord că nu a fost ceva ce-ar trebui să se repete, nu putem nega impactul pe care l-a avut asupra vieții noastre sexuale.

Când am plecat de la hotelul Royal, la orele mici ale dimineții, nu ne-am vorbit. Nici măcar nu-mi amintesc să ne fi uitat unul la celălalt. Mi-era rușine, mi-era teamă. Nu știam dacă nu cumva Tucker mă va urî pentru totdeauna pentru ce-am făcut. Și, mai mult decât oricând, mi-am dat seama că-l iubesc. Că am nevoie de el. Și că n-aș putea supraviețui dacă l-aș pierde.

Drumul cu taxiul l-am petrecut în tăcere. Când portarul ne-a zâmbit și a ridicat din sprânceană la înfățișarea noastră răvășită, eram prea stânjenită ca să-l salut. Fiecare pas pe care-l făceam către căminul nostru era ca o condamnare la moarte. Respiram, dar mă simțeam deja moartă.

În tăcere, Tucker a deschis ușa apartamentului nostru, făcându-mi loc să intru. Am intrat timid, așteptând țipetele, urletele, lacrimile. Dar acestea nu au venit. În schimb, am auzit cum ușa de la intrare s-a trântit în spatele meu, făcându-mă să sar cât colo. Iar în secunda următoare, Tucker mă lipise de zid și-mi sfâșiasse hainele de pe mine. Chiloții mei deja murdari au fost următorii care au zburat.

Am gemut, șocată și ușurată în același timp, când mi-am dat seama ce se întâmplă. Iar când am simțit penisul erect al soțului meu pătrunzându-mă în sexul care încă mă durea, geamătul a devenit unul de plăcere.

Nu m-a sărutat. Nu mi-a spus că mă iubește, nici că sunt frumoasă. Nici măcar nu s-a uitat la mine.

Tucker m-a posedat. Și-a luat înapoi ce-i aparținea. Și, cu obrazul lipit de perete, cu genunchii tremurând de epuizare și extaz, l-am lăsat să mă aibă.

Iau o linguriță de grapefruit și mă uit peste masă, descoperind că mă fixează cu privirea. Are o privire arzătoare, ca lava topită care mi se prelinge pe buze și pe gât, înainte de a ajunge la despărțitura dintre sâni. Își trece limba peste buza de jos, iar eu îmi imaginez cum mă linge pe sfârcurile deja întărite. Vreau să mi le muște, să apese atât cât trebuie ca să mă facă să mă zvârcolesc. E o înțepătură atât de plăcută. Suficientă cât să mă facă să mă umezesc în chiloții mei de

dantelă franțuzească. Iar când voi fi deja încinsă și gata pentru el, o să-mi strecoare o mână între picioare și o să scrie acolo note muzicale cu degetele lui lungi și pline de bătăături. Apoi i-aș cânta, așa cum și-a dorit...

Clipesc rapid, desprinzându-mă din transă și din fanteziile mele. N-ar trebui să mă gândesc la așa ceva. N-ar trebui să-mi privesc soțul imaginându-mi mâna lui Ransom între picioare, degetele lui pricepute mângâindu-mi labiile catifelate, în vreme ce eu ating toate notele din toate octavele posibile. N-ar trebui să-i mai simt dinții pe sfârcuri. N-ar trebui să mai tânjesc după gustul buzelor sale — după săruturile atât de dulci și de tandre, totuși atât de desperate — și nici după mirosul de sex și sudoare al pielii sale.

Iisuse, ce m-a apucat? Nu pentru asta am făcut ce-am făcut? Ca să-mi alung fantezia asta caraghioasă din cap? Trebuia să ne distrăm. Un moment la care să privim înapoi și să râdem când vom fi bătrâni și cărunți, aducându-ne aminte de zilele când eram tineri și frumoși. Dar trupul meu nu vrea să uite deocamdată. Nu e gata să-l transforme pe Ransom într-o amintire.

Lucia mă trezește din reverie, umplându-mi ceașca de cafea înainte chiar s-o rog. E la noi de aproximativ un an și sincer nu știu cum ne-am descurcat înainte fără ea.

— Și cum v-ați petrecut weekendul? Ați făcut ceva distractiv și palpitant? ne întreabă ea, așa cum face în fiecare luni dimineață când se întoarce la muncă.

Se așteaptă să-i răspundem politicos așa cum facem întotdeauna, recitând cele mai recente evenimente ale vieții noastre banale.

Tucker și cu mine ne uităm unul la altul și zâmbim amândoi. Și, de data asta, nu spunem nimic.

Zilele de luni sunt un coșmar săptămânal nesfârșit pentru agenții de presă. Toți clienții noștri s-au purtat ca niște copii mucoși peste weekend și ne-au lăsat o pungă cu rahat pe scări, cu care trebuie să ne descurcăm noi. Am clinica de dezintoxicare Betty Ford pe apelare

rapidă, iar cei mai mulți dintre angajații de la *Post* îmi știu numărul de telefon pe dinafară. Deci, sunt la birou, murind de foame pentru că am sărit peste masa de prânz, încercând să potolesc iureșul stârnit de una dintre clientele mele moarte după atenție și de nemernicul de bărbatu-său, un muzician arogant. Ah, și de fundul ei apetisant, care, întâmplător, este *cel mai mare* client al meu.

— Fotografiile sunt falsificate. Cum poți dovedi că vreun drac bălțat n-a photoshopat pozele în subsolul casei părinților lui din Connecticut, lipindu-le capetele la trupurile unor staruri porno? Nu poți, corect? De aceea nu faci altceva decât să scuipi otravă, în speranța că vreun imbecil nefutut va fi suficient de prost și de disperat ca să te creadă, spun eu la receptorul telefonului de la serviciu, dar în același timp tastez de pe mobil:

Scapă de pozele originale!!!! Șterge-le de pe toate telefoanele și de pe toate computerele ACUM!

Jurnalistul — și asta o spun cu sarcasm, pentru că nimeni de la TMZ nu dă doi bani pe jurnalism — chicotește și-mi citează o sursă de încredere. Îi spun că blufează, provocându-l să-mi dezvăluie numele celui *prieten de familie* care se presupune că are dovada. La asta, el proferează o amenințare lipsită de conținut și atunci îi închid telefonul.

Mă masez la rădăcina nasului, simțind în tâmpile primele semne ale unei migrene. Ar fi trebuit totuși să mănânc ceva. Numai Dumnezeu știe cât o să mai stau aici, la birou, ceea ce în general nu e o problemă, pentru că aici sunt ca acasă.

Biroul e decorat ca apartamentul meu de lux. Pereții sunt de un alb imaculat, ca și mobila, cu un strop de nuanță metalică, prin accentele de oțel inoxidabil. E modern, șic și dureros de ordonat, totuși, cumva, emană căldură. Poate datorită ferestrelor imense pe care intră soarele strălucitor și care-mi oferă o priveliște criminală asupra orașului.

Îmi place la nebunie viața mea. Dar în zile ca aceasta trebuie să-mi reamintesc asta constant.

Cineva bate încet la ușă și o deschide înainte să apuc să răspund. Ridic privirea și o văd pe asistenta mea, Tamara (fostă Thomas, dar asta nu are nicio relevanță), care intră în birou cu un teanc de ziare. Își scoate într-o parte șoldul îngust și se sprijină pe marginea biroului meu, înainte de a mă privi cu buzele strânse.

— Mmmm hmmm. Scumpo, ți-am mai spus că nu e bine să muncești atât fără să iei o pauză. Ce s-a întâmplat cu iaurtul cu granola pe care ți l-am adus?

Ridic din sprânceană și-mi arunc privirea înspre o măsuță aflată la câțiva metri distanță, acolo unde iaurtul cu granola începe să se descompună. Tamara își dă peste cap ochii cu gene lungi.

— E ora 3 după-amiază. Nu-i de mirare că ești așa de schiloadă. *Fato*, bărbatul ăla frumos al tău vrea să fută niște carne, nu niște oase. Dacă își dorește niște aripioare de pui, se duce la KFC, *nu crezi?*

Se transformă direct în *surioară*, rotindu-și gâtul și plesnind din degete. Eu izbucnesc în râs.

— Bine, bine. Trimite-l pe unul dintre interni până la magazinul din colț să-mi cumpere un sendviș cu curcan și secară și o banană. Și pe altcineva să tragă o fugă până la Starbucks.

— S-a făcut. Acum, după ce bagi ceva sub nas, revista *People* vrea un comentariu despre zvonurile cum că Allison Elliot ar fi gravidă, *Page Six* vrea să verifice niște informații despre o eventuală reunire a celor de la Destiny's Child, *Bravo* dorește să afle până la sfârșitul săptămânii dacă vei apărea în *Real Housewives of NYC*² în sezonul viitor, iar Caleb Berke ți-a trimis niște documente prin mesagerie.

Îmi așază hârtiile scrise de mână pe biroul de sticlă, alături de un plic maroniu de dimensiuni standard. Îl deschid prima oară pe acesta. Cel dintâi lucru pe care-l observ este antetul companiei. Apoi îmi dau seama ce am în fața ochilor.

Un contract.

Semnat de Ransom Reed.

Scap contractul printre degetele mele tremurânde, iar foile plutesc până la pământ ca niște parașute de hârtie. Tamara mijește ochii la mine, după care se apleacă să le ridice. Eu am rămas cu ochii cășcați și fără cuvinte.

Le-a semnat. Ransom vrea să-l reprezint. Chiar și după cele petrecute între noi. Recunosc că e un conflict de interese, o adevărată încurcătură, dar nu pot explica de ce a luat această decizie. Chiar dacă o să-l preiau drept client, cum vom putea să lucrăm vreodată împreună fără să fie ciudat?

Tamara termină de adunat documentele și le așază într-un teanc ordonat la mine pe birou.

— Mmmm hmmm. Uită-te la tine. Ești atât de slăbită că-ți cad și foile din mână. Lasă-mă să trimit pe cineva după mâncare până nu-mi leșini în brațe. Te iubesc, fato, dar eu respirație gură-la-gură nu-ți fac.

Îi arunc un surâs nervos, iar ea iese, legănându-și șoldurile lipoinjectate. Apoi privesc în jos la semnătura măzgălită, trecându-mi degetele peste literele întortocheate. Numai doi R sunt lizibili, dar îmi dau seama că e numele lui. De ce a semnat contractul? Pentru că m-am culcat cu el? Mă enervez dintr-odată și ridic receptorul ca să mă descarc pe cineva.

— Caleb, ce mama dracului e asta? izbucnesc eu imediat după ce răspunde.

— Sunt bine, mulțumesc de întrebare, Heidi. Acum, dacă nu mai ești o vacă nesimțită, pot să te întreb care ți-e problema?

Expir ofticată. Ce anume voiam să-i spun când l-am sunat?

— Contractele, Caleb. Sunt semnate.

— Și nu asta voiai?

— Ba da, dar de ce le-a semnat?

Rahat. Caleb oare știe ce anume l-a convins pe Ransom? Dacă da, reputația mea va deveni la fel de caraghioasă precum cariera muzicală a lui Shaquille O'Neal.

— Păi, te-ai dus la petrecere. A avut ocazia să discute cu tine și te place. Sfârșitul poveștii. Doamne, Heidi, dacă așa știi tu să-ți exprimi recunoștința, atunci ai nevoie urgentă de o schimbare de atitudine. Poate că doctorul ăla al tău de sex te poate învăța niște bune maniere.

— Deci, a spus sau nu ceva? întreb eu, ignorându-i comentariile.

Mereu reușește să-l aducă în discuție pe Justice când discutăm. În mare parte pentru că speră că-i voi dezvălui faptul că JD e homosexual în secret și vrea să i-o tragă. Cred că halucinațiile nu-l încurcă foarte tare pe Caleb, în treburile lui de agent de top în entertainment.

— Nimic.

Îl și văd ridicând din umeri.

— A spus că ești mișto și mi-a zis c-o să semneze. La naiba, Heidi, nu-mi spune că te-ai îndrăgostit de puști, pentru că asta ar fi...

Îi închid telefonul în nas. De fapt, sunt surprinsă că n-am făcut asta mai devreme.

Un sfert de oră mai târziu, încă mă uit neîncrezătoare la contracte, dar măcar am mâncare la îndemână ca să contracarez roiul de fluturi care mi se zvârcolesc în stomac. Iau o gură din banană și-mi contemplan următoarea mișcare.

Pot s-o fac. Sunt o profesionistă, ce mama naibii. Și ce dacă — tone de profesioniști din breasla mea s-au culcat cu clienții lor. Nu sunt nici prima, nu voi fi nici ultima. Și, de vreme ce la momentul respectiv nu-mi era, practic, client, n-ar trebui să simt nicio urmă de vinovăție.

Termin repede de mâncat, iau o gură de cafea și mă apuc să fac ce mă pricep — să propulsez cariere. Planul de acțiune e simplu. Ransom trebuie să apară la fiecare emisiune televizată, promovându-și albumul și turneul care se apropie. Trebuie să arătăm că băieții ăștia sunt uniți și că nu sunt semne de discordie între ei. Și deși nu reprezintă și restul trupei, sunt sigură că-i pot atrage și pe ei în planul meu.

Îi trimit lui Caleb un mesaj și-i spun să-mi trimită programul lui Ransom pentru săptămâna viitoare, ca să-i pot aranja niște apariții la TV. El îmi răspunde cu tupeu și cu un număr de telefon care-mi dă lumea peste cap.

Spune-i singură, târfa.

555-844-6730

Nu-l sun. Dar îl salvez în telefon, sub numele RR. E tot ce am nevoie să văd — aceste două litere, și știu că toate amintirile mă vor copleși dintr-odată.

9

E miercuri. Și m-am hotărât să mă comport ca un om în toată firea și să mă întâlnesc la prânz cu cel mai nou client al meu.

Oricât de neprofesionist ar fi din partea mea — și oarecum golănesc — îl contactez prin SMS, îi fac invitația și îi transmit intențiile mele. Îmi ia aproape jumătate de oră să compun textul și alte zece minute ca să-mi găsesc naibii curajul de a-l trimite. El răspunde cinci minute mai târziu, cu două litere.

OK.

Arăt bine astăzi. Șic, la modă, șmecheră, îmbrăcată într-o fustă albă mulată, o bluză neagră de mătase și un sacou lejer, tot alb. Mi-am lăsat părul liber, să se reverse în bucle lungi, lucru pe care rareori îl fac în timpul săptămânii. Iar lenjeria de pe mine este La Perla.

Sugerez Sage, un restaurant american modern în centru, pe care îl frecventez des. De multe ori ies aici cu clienții la masa de prânz și, de vreme ce și Ransom îmi e client și nimic mai mult, are logică să mă întâlnesc cu el aici. În plus, patronul e foarte discret în privința clientelei mele selecte, iar angajații știu să-mi rezerve locuri în

separeuri. Cu toate acestea, Ransom îmi dă mesaj, cu douăzeci de minute înainte de ora fixată, spunându-mi să ne vedem în Tribeca, la un bistro franțuzesc modern, numit La Charcuterie. Oftez, enervată de schimbarea de plan, deși zâmbesc în sinea mea. Am auzit lucruri minunate despre locul acela, dar nu am timp suficient pentru astfel de localuri. Iar lui Tucker îi place, de obicei, să meargă la aceleași cinci restaurante când ieșim împreună.

În momentul când șoferul oprește în fața bistroului, atitudinea mea șmecheră și încrezătoare s-a topit deja, așa că rămân pe trotuar, încercând să-mi reamintesc cum să pun un picior în fața celui alt.

Bistroul este aglomerat, pare un loc de întâlnire popular, dar însoțitoarea mă conduce într-o zonă semiprivată, ocupată în cea mai mare parte de oameni de afaceri, copii de bani gata și celebrități autoproclamate. Din câte văd, în această parte nu există ferestre, ceea ce îi ține la distanță pe paparazzi băgăcioși, și sunt sigură că au și o ieșire separată. Nu-i de mirare că Ransom a ales acest loc.

Când dau cu ochii de el, așezat la masa aranjată pentru două persoane, îmi simt inima cum ajunge în gât. Frumusețea lui nebunatică încă mă alarmează, ochii aceia întunecați și trăsăturile aspre îl fac să pară perfid și ușor infam. Poartă o pereche de jeanși negri decolorați, un tricou gri și are o freză răvășită, cu câteva șuvițe care îi cad peste frunte. Pare banal, însă pot să pariez că fiecare articol de îmbrăcăminte de pe trupul lui senzational a fost creat special pentru el. Nu m-ar surprinde nici măcar să aflu că jeanșii lui au fost decolorați cu bună știință.

El nu mă vede imediat, pentru că-și ține capul în jos, și nu-mi dau seama dacă se uită-n telefon sau numără firele din fața albă de masă. Dar cred că simte că mă apropii, pentru că, fără niciun motiv, își înalță capul și mă găsește imediat din priviri.

Mă clatin preț de o jumătate de secundă și mă rog să nu observe. Îmi aruncă o privire ca o rafală de vânt fierbinte, uscată și foarte puternică, iar eu simt că mă ia cu amețea. Îmi simt ceafa transpirată.

Picături de sudoare mi se adună și pe nas. El zâmbește lent și leneș, de parcă ar fi un motan, de parcă mi-ar putea mirosi transpirația de la o distanță de câțiva metri.

— Domnule Reed, îl salut, așezându-mă vizavi de el.

Nu se ridică. Nu e un gentleman. Tucker ar fi fost în picioare din clipa în care m-ar fi zărit.

— Domnule Reed?

Ridică din sprânceană, cu același rânjet pe față. Mă provoacă; știe că mă gândesc la toate motivele pentru care ar trebui să ne spunem pe nume.

— Da, mulțumesc că ai acceptat să ne întâlnim.

Ar trebui să mă întind și să-i strâng mâna, dar nu pot face mai multe mișcări în același timp. Așa că mă așez, pătrunzând în spațiul lui personal. Împărțind aerul cu el. Iar el pare de-a dreptul încântat de această idee.

— Deci ai primit contractele. Mă bucur.

Vorbește politicos, deși am senzația că se gândește la ceva diabolic. Mă întind după paharul cu apă și gheață și-mi umezesc gura dintr-odată uscată. Ransom îmi urmărește fiecare mișcare cu atenție maximă. E enervant.

— Le-am primit. Am o singură întrebare totuși: de ce?

Mijește ochii și nu spune nimic, așa că eu continui.

— De ce vrei să fiu eu agentul tău de presă?

Gândul că Ransom a fost de acord că lucreze cu mine drept mulțumire pentru noaptea petrecută împreună sau în speranța că se va repeta mi-a trecut, desigur, prin cap. Am presupus că a încheiat-o cu mine, când am văzut că n-a spus aproape nimic după ce totul s-a terminat și că de-abia aștepta să scape de mine — *de noi*. Cu toate astea, iată-l, angajându-se să se afle în prezența mea mult mai des de-acum încolo.

Ransom se gândește preț de o clipă la întrebarea mea și întinde mâna după paharul lui cu apă, dar nu și-l duce la buze.

— Nu asta ți-ai dorit?

— Ba da, desigur, dar...

— De-asta ai venit să te întâlnești cu mine vineri seara, corect?
Dau din cap cu vehemență.

— Desigur.

— M-ai dorit, deci iată-mă, răspunde el firesc, cu un gest blazat.

Rămân fără replică, iar chelnerul își alege cel mai nepotrivit moment ca să ne întrebe dacă vrem să comandăm de băut. Ransom își comandă o sticlă de bere. Pentru că eu nu răspund imediat, îi spune chelnerului să aducă o sticlă de șampanie.

— Lucrez, mă bâlbâi eu. Nu pot să beau în mijlocul zilei.

— O să bei un pahar, ripostează el.

Nu mă roagă. Nu-mi recomandă. Pur și simplu, afirmă un lucru. Nemernicul ăsta îngâmfat chiar crede că mă cunoaște.

Îmi încrucșez brațele peste piept, pregătindu-mă să-i spun cât de mult se înșală, dar el ridică din umeri și-mi surâde, încercând să mă dezarmeze complet. Spre nefericirea mea, funcționează.

— Te-am văzut bând mult mai mult și încă îți controlezi trupul în totalitate... și mintea. Un singur pahar nu te va transforma într-o persoană lipsită de apărare, la mila mea. Decât dacă vrei să fii așa, Heidi.

Tresar când îmi aud numele rostogolindu-se de pe limba lui pricepută, din gura lui minunată. Peste câteva momente, când chelnerul se întoarce cu băuturile noastre, sunt mai mult decât recunoscătoare și dau pe gât primul pahar în câteva secunde.

Ransom mi-l umple la loc, privindu-mă cum mă uit la el. Când așază sticla la loc în frapieră, îmi permit și eu să răsuflex, în cele din urmă. Poate c-o să fiu în stare să și vorbesc.

— Am câteva idei despre cum putem să-ți relansăm cariera și cum să promovăm așa cum trebuie noul album.

— Noul album? Întreabă el, pe un ton surprins. Cine a spus ceva despre un album nou?

Mă încrunt, derutată.

— Caleb. A zis că vrei să intri din nou în studio. Zicea că ești entuziasmat de un cântec pe care trebuie să-l scoți. Am presupus...

Ransom dă din cap, dar nici nu confirmă, nici nu neagă zvonul. Și nici eu nu-l presez. Cu artiștii ăștia, trebuie să lași lucrurile să se întâmple când vor ei și așa cum vor ei. Nu reacționează la presiune, decât dacă vine de la ei înșiși.

Chelnerul sesizează pauza din conversație și se apropie să ne ia comanda. Chiar dacă aromele care vin de la bucătărie sunt de-a dreptul divine, eu nici măcar nu m-am gândit la mâncare, darămite să răsfoiesc meniul. Îl deschid repede, și comand, pragmatică, o salată cu spanac. Ransom cere un fel de burger gourmet, cu garnitură de cartofi prăjiți cu trufe, care costă probabil mai mult decât plătește majoritatea oamenilor din acest oraș pe alimente pentru o săptămână.

Discutăm despre turneul european care va urma în toamnă. Îmi povestește planurile lui pentru vară și mă-ntreabă dacă sunt și eu ca restul armatei de zombie urbani și voi fugi în Hamptons¹³. Roșesc stânjenită; exact asta aveam de gând să fac, cel puțin în weekendul de Ziua Eroilor¹⁴ și de 4 Iulie¹⁵. Nu știu exact de ce mă rușinez sau de ce simt nevoia de a părea mult mai relaxată și mai blazată decât în realitate.

Bem. Vorbim. Râdem când e cazul. Ransom e... altceva decât credeam. E tânăr — cu aproape opt ani mai mic decât mine — dar are mai multă experiență de viață decât mulți oameni. A scos primul său album când era încă la liceu. A colindat lumea în lung și-n lat. Și nu sunt naivă încât să nu-mi dau seama că numai un tip cu multă experiență fute așa, ca el.

Când chelnerul sosește cu mâncarea, sunt la cel de-al treilea pahar de șampanie și port probabil cea mai plăcută discuție din ultimele luni. Dar de-abia în clipa în care adulmec aroma înnebunitoare a burgerului de vită, a brânzei topite și a cartofilor

13 Grup de mici localități din Long Island, New York, care formează o stațiune estivală.

14 În original – Memorial Day. Ziua în care sunt comemorați eroii care au murit în luptă sau în timpul serviciului militar.

15 4 Iulie – Ziua Independenței Statelor Unite ale Americii, ziua națională.

crocanți îmi dau seama cât de înfometată sunt. Fără să mai piardă vremea, Ransom ia o înghițitură și printre buze îi scapă un sunet aproape erotic, ceea ce face ca fierbințeala dintre coapsele mele să urce înspre stomac. Mestecă încet, demonstrativ, apoi mă privește întrebător.

— Salata ta cum e?

Cobor privirea către farfuria cu verzituri, brânză bleu, arahide caramelizate și șuncă afumată în casă. În oricare altă zi mi s-ar fi părut îndestulătoare. Azi însă mi se pare la fel de goală ca stomacul meu. Totuși dau din cap și răspund:

— Bună.

Ransom zâmbește de parcă mă suspectează de ceva ilegal și-mi întinde burgerul său.

— Vrei să guști?

— Nu.

— Nu? Ești sigură? Te holbezi la el de parcă vrei să mi-l furi.

— Nu, repet eu.

Fierbințeala îmi urcă în obraji și simt că mă îmbujorez.

— De ce nu?

Are tupeul de a părea derutat la modul cel mai sincer, ceea ce face ca situația să fie și mai ciudată.

— De ce nu? îl imit eu, nevenindu-mi să cred. Pentru că nu e doar extrem de deplasat, ci și dezgustător de insalubru.

Ransom râde din toată inima, destul de zgomotos ca să atragă câteva priviri. Continuă să-mi întindă burgerul, făcându-mă să par un manechin anorexic pe care trebuie să-l hrănească forțat ca să nu se ofilească. Adică nimeni dintre cei prezenți în restaurant nu consideră scena neobișnuită și își văd cu toții mai departe de mâncarea lor. Cu toate astea, îmi bag bărbia în piept și îmi feresc privirea, rugându-mă să nu observe nimeni.

— Nu vreau să mănânc așa ceva, șoptesc eu furioasă printre fălcile încheștate.

— De ce nu?

Își îndeasă câțiva cartofi prăjiți în gură ca să dovedească faptul că are dreptate și-și continuă munca de convingere cu gura plină de mâncare. Nu. Cu siguranță nu e vreun gentleman.

— E cel mai bun lucru pe care o să pui gura vreodată... mă rog, până acum.

Nu-mi scapă faptul că-mi face cu ochiul șmecherește, lucru care mă scoate din minți.

— Nu mănânc după tine, Ransom.

Un rânjel i se întinde pe față. Se înclină spre mine într-un cot, apropiindu-se la câțiva centimetri de mine.

— Heidi, ne-am sărutat. Ne-am atins. Ne-am futut. Ți-am supt sfârcurile alea roz, cu gust de acadea cu cireșe. Ți-am băgat limba în piz...

— Bine! aproape că țiș eu, legănându-mă cu scaunul. Vrei să mănânc nenorocitul de burger? O să-l mănânc!

Mă aplec și iau o înghițitură mică, pe care el mi-o oferă cu generozitate. Când friptura de vită, suculentă, cu brânză cremoasă Gruyère, cu ulei de trufe negre și — Doamne Dumnezeule, ăla e foie gras? — îmi ajung toate pe limbă, aproape că am un mic orgasm, chiar acolo la masă. Jur, îmi dau ochii peste cap până nu mai pot. Oh, Sfinte Iisuse Hristoase, e cel mai gustos lucru pe care am pus vreodată gura. Atât de bun, că mă și enervează, pentru că de-acum înainte n-o să mai pot mânca niciodată alt burger.

— Cred că-ți bați joc de mine, spun eu plat după ce mestec. Corect? Zâmbește larg înainte de a mușca din burger. Exact din locul din care am mușcat și eu.

— Ți-am spus eu că e o nebunie. Uite, încearcă astea.

Îmi dă să mănânc, de la el din mână, cartofi prăjiți plini de parmezan ras, usturoi copt și ulei de trufe albe, iar eu mă conformez cu plăcere. Desigur, sunt la fel de gustoși și-mi vine să sug sarea care i-a rămas pe vârful degetelor.

— O, Doamne. Chestiile astea ar trebui scoase în afara legii, gem eu.

— De acord. Ar fi trebuit să comanzi același lucru. Pentru asta e faimos restaurantul ăsta.

— Știu.

Ransom își duce câțiva cartofi la buze, dar se oprește.

— Atunci de ce ți-ai comandat salata aia plictisită?

Ridic din umeri.

— Cam asta mănânc eu de obicei la prânz.

— Dar nu e ceea ce-ți dorești.

Ridic din nou din umeri.

— E practic.

Pare intrigat și scapă cartofii la loc pe farfurie.

— Și unde naiba e distracția când e vorba de pragmatism?

Exact când mă trezesc că trebuie să dau un răspuns stânjenitor, chelnerul vine la masa noastră, întrebându-ne dacă ne-a plăcut mâncarea. Mă străduiesc să mă readun, în vreme ce Ransom pare pur și simplu... dezumflat.

— Salata poți s-o iei. Nu e ce-și dorește, spune el, pe un ton exasperat.

— Sigur, monsieur, spune bietul chelner, luând repede farfuria cu verdețuri de pe masă. Doamna dorește altceva?

Deschid gura ca să-i spun că nu e necesar, dar Ransom răspunde în locul meu.

— Nu, mulțumim. O să împartă cu mine.

Mă uit fix la el, stingherită, cu ochii mari și cu gura întredeschisă, și chelnerul întreabă dacă dorim să aducă alt tacâm.

— Nu-i nevoie, o s-o hrănesc eu, răspunde Ransom, ignorându-mi privirea.

Și uite-așa, își împinge farfuria înspre centrul mesei. Chicotesc și clatin din cap, întinzându-mă după paharul de șampanie. Ransom ridică din sprânceană, curios.

— Vrei să-mi spui și mie de ce râzi?

— De nimic, răspund eu, clătinând din cap. Doar că... un prieten al meu — mă rog, client, mai degrabă — are o teorie despre fetele iubitoare de salată și fetele iubitoare de burgeri.

— Fetele iubitoare de salată și fetele iubitoare de burgeri?

El se înclină în față, punându-și coatele pe masă.

— El spune că fetele care mănâncă salată sunt cele care nu te vor mulțumi niciodată. Sunt cele mai degrabă preocupate de propria lor imagine decât de propria lor fericire. Totul e despre aparențe. Dar fetele care mănâncă burgeri vor fi mereu cinstite cu tine. Se simt bine în pielea lor. Și din cauza asta vor avea mereu încredere în tine ca partener și prieten. Iar tu vei fi mereu mulțumit de ele.

— Îmh, face Ransom, ciugulind cartofii. Pare un tip isteț.

— Este, spun eu, zâmbind. Poate o să-l cunoști într-o bună zi.

— Poate.

Și uite-așa ne terminăm noi prânzul — mâncând de pe aceeași farfurie și discutând despre câte-n lună și-n stele, de la muzică și filme la cărți. Ca să evit umilința și înfometarea, mănânc probabil mai mult decât ar fi cazul. Cu fiecare îmbucătură atmosfera se destinde, iar eu mă trezesc că sunt mai prietenoasă cu Ransom decât ar trebui. E ușor să vorbești cu el. Și având în vedere că e un bărbat incredibil de arătos, de douăzeci și ceva de ani, care m-a văzut în pielea goală, știu că lucrul ăsta nu poate aduce decât belele. Și pentru mine, și pentru el.

Când terminăm cu desertul — o spumă de ciocolată care i-ar putea face și pe îngeri să plângă de bună ce e — aproape că uit că Ransom și cu mine am împărțit mult mai mult decât un burger, câțiva cartofi prăjiți și niște dulciuri.

Aproape.

10

Cu burta plină și oarecum amețită în miezul zilei, decid să mă duc să mă odihnesc. Nu mai am nicio întâlnire și toată corespondența poate fi purtată prin mesaje sau prin e-mail. O sun pe Tamara și o anunț că poate pleca imediat după ce-i trimite lui Ransom Planul de acțiune și-mi redirectionează toate mesajele ca să pot să mă ocup de ele de acasă. Se bucură, desigur, și trăncănește despre faptul că de-abia așteaptă să ajungă la localul ei preferat, ceea ce înseamnă că are chef să agațe. Îi urez distracție plăcută, dar o ameninț că o plesnesc dacă vine la serviciu mahmură sau îmbrăcată în aceleași haine. Ea îmi spune să nu mai fiu atât de negativistă și să-l las pe „*bunăciunea de bărbată-meu*” să-mi scoată bățul din fund.

Râd și închid telefonul. În mod normal, nu mi-aș permite acest gen de familiaritate cu angajații, dar Tamara e diferită. E incredibil de eficientă, profesionistă și informată. O pregătesc să avanseze pe un post de junior, deși urăsc să pierd cea mai bună asistentă personală pe care am văzut-o vreodată. Și, ca să fiu sinceră, ea e singura mea prietenă din oraș. Iar eu îmi fac cu greu prieteni.

După ce rezolv ce am de rezolvat și îi dau liber Luciei, mă hotărâsc să citesc cartea pe care muream de nerăbdare s-o termin de o lună-ncoace și să profit de liniște. După numai trei paragrafe ațipesc, întinsă în pat, cu așternuturile încălcite în jurul meu ca iedera. Așa mă găsește Tucker câteva ore mai târziu, când ajunge acasă de la serviciu.

— O, Doamne, iubitele, cât e ceasul? întreb eu căscând după ce mă trezește încetisor.

Arată bine ca de obicei și pare fericit să mă vadă, dar îmi dau seama că e obosit.

— De-abia a trecut de șase.

Își trece mâna peste fruntea mea și, instinctiv, mă lipesc de el.

— Ești bine, iepuraș? Te simți bine?

— Mda.

Casc din nou, apoi îmi întind membrele ca o felină somnoroasă.

— M-am gândit să-mi iau jumătate de zi liberă. Am avut o întâlnire la prânz care a durat mai mult decât mă așteptam și eram pur și simplu praf.

Își scoate cravata de mătase bleumarin — cadou de la mine — și în același timp își scoate pantofii.

— Pe bune? Cu cine?

Dau să răspund din reflex, dar înainte să rostesc numele, fac o pauză. Rahat. Cum ar reacționa dacă ar afla că m-am întâlnit cu Ransom? M-ar chestiona în privința lui? Ar suspecta că a fost ceva mai mult decât un prânz de afaceri? Adică, dacă e să fiu sinceră cu mine însămi, masa a avut prea puțin de-a face cu afacerile. Și dacă ne-a văzut cineva împreună, dacă vom apărea în *Page Six*, mi-ar plăcea ca soțul meu să afle în felul acesta? Nici măcar nu i-am spus că Ransom a devenit clientul meu. Ce părere ar avea despre mine dacă i-aș ascunde informațiile astea?

Știu cum s-ar simți. Ofticat. Trădat. Rănit. Toate emoțiile cu care m-aș lupta eu dacă aș fi în locul lui.

— Ăăm, mă bâlbâi eu, dându-mă jos din pat. Ransom Reed?

— Ransom?

Numele ăsta sună ca un blestem, ca o acuzație.

— Mda. A fost de acord să lucrăm împreună. O nebunie, nu-i așa?

Dacă arăt la fel de vinovată pe cât vorbesc, sunt terminată. Îmi ridic privirea din podea, acolo unde m-am tot uitat de când am menționat numele faimosului rocker, și îl fixează pe soțul meu. Nu e scandalizat, nici nu pare gelos. Mai mult decât orice, pare șocat. Atât de șocat încât trage de cămașa pe jumătate încheiată atât de tare că-i sar nasturii.

— Mda. Nebunie curată.

Observ că încearcă să pară relaxat, dar îi citesc întrebările din ochii de un albastru profund. Îndoiala. Poate chiar teama.

Încercând să destind atmosfera, zâmbesc fals și mă apropiu încet de el, care stă acolo, încremenit. Îmi lipesc buzele de gura lui rece și rigidă. La început, nu mă sărută și el, dar când căldura mea îi dezgheață atitudinea ostilă, îl simt cum se topește, răspunzându-mi cu un sărut ferm, dar dulce.

— Ți-e foame? Întreb eu cu cea mai calmă voce — vocea pe care o folosesc numai când mă simt vinovată sau plină de regrete. Aș putea să-ți fac niște supă și un sendviș. Eu am mâncat destul, așa că o să-mi fac o salată, poate.

— Supă și sendviș?

Se încruntă, iar ăsta e primul semn de nemulțumire pe care mi-l arată. Din cauza mâncării.

— Unde e Lucia? E miercuri.

Corect. Miercuri.

În fiecare zi de miercuri, pe ceas, Lucia face enchiladas de pui, mâncarea preferată a lui Tucker. E dominicană, dar îl adoră, așa că demonstrează chestia asta gătindu-i felul favorit în fiecare săptămână. Pune de toate — orez, fasole, guacamole făcut în casă. E o plăcere vinovată, iar Tuck muncește în plus la sală joi dimineața ca să n-aibă remușcări.

Eu urăsc enchiladas. Le-am urât întotdeauna. Așa că mă mulțumesc să mănânc o saladă sau iau o cină lichidă, sub forma unui pahar cu vin.

Așa a fost de când îmi aduc eu aminte. Și, ca o nevastă rea ce sunt, am deviat de la drumul cunoscut.

— Am trimis-o mai devreme acasă, Tuck. I-am spus să nu-și facă nicio grijă săptămâna asta.

Pare rănit, de parcă l-aș fi lipsit în mod deliberat de felul lui preferat. Și poate, la un nivel foarte pervers, exact asta am făcut. Poate că mi-am dorit să-i dau ritualurile nenorocite peste cap și să-l zgudui puțin, ca să văd cum reacționează. Ca să văd dacă mai are în ochi aceeași flăcără pe care o avea vinerea trecută, când mă privea cum mă zvârcoleam într-un pat străin. Furia care l-a făcut să mă lipească de perete și să umple același loc pe care Ransom îl luase în stăpânire cu câteva ore mai devreme. Știam ce face — Tucker își marca teritoriul. Ștergea cu propriul penis urmele pe care acel necunoscut le lăsase în mine. Îmi curăța rușinea cu sperma lui fierbinte.

Trebuie să simt asta din nou. Trebuie să-i văd acea foame, acea dorință *pentru mine*. Nu pentru niște nenorocite de enchiladas.

— Da, sigur, mormăie el, continuând să se dezbrace.

Nici măcar nu se uită la mine. L-am jignit. Dintre toate lucrurile pe care le puteam face sau spune astăzi — dintre toate motivele pe care le-ar putea avea ca să mă urască — i-a trebuit o grămăjoară de brânză, carne și smântână ca să-l jignească.

Îi fac un sendviș cu prea puțină delicatețe. Nici măcar nu mă obosesc să-i pun în el condimentele lui favorite. Mai e niște supă de roșii rămasă în frigider și o încălzesc și pe aceea. Când Tucker apare din dormitor, îl aștept cu mâncarea pe masă, lângă o bere rece. Vedeți, pot fi femeie de casă. Pot să pozez în soția perfectă care e fericită să aibă grijă de soțul ei perfect.

— Arată grozav, iubito, zâmbește el, sărutându-mă tandru.

Pe buze nu-i mai simt gustul iritării de mai devreme. Se așază și mănâncă din cina lui frugală de parcă ar fi gătită de Lucia. Chiar dacă i-am oferit un motiv să fie supărat pe mine, el nu înghite momeala.

— Cina ta unde e? întreabă el, cu gura plină de pastramă.

— Am mâncat prea mult la prânz. De fapt, vreau să muncesc câte ceva înainte să se facă prea târziu. Pe urmă vrei să ne uităm la un film?

— Sigur. Cum vrei tu, iubito, dă el din cap, întorcându-se la farfuria lui.

Îi ciufulesc bucele moi și castanii și-l sărut cu dragoste pe creștet. Tucker e un om bun și-l iubesc. Și aș fi nebună să cred că el nu mă iubește, având în vedere că m-a susținut să fac... ce mi-a propus chiar el. Iar eu ce-am făcut? Mi-am dorit un alt bărbat. Dar poate că nici măcar nu-mi doresc un alt bărbat. Poate că vreau exact aceea atitudine grosolană și nepăsătoare. Sau aroganța. Sau senzația că mă poate murdări cu un singur cuvânt.

Tucker nu e deloc așa. Știam asta acum zece ani și l-am iubit de atunci pentru asta. M-a făcut întotdeauna să mă simt iubită și ocrotită. N-a trebuit să-mi fac griji și să întreb dacă sentimentele lui sunt sau nu sincere. Nu existau stări complicate sau vorbe încâlcite. A rămas același Tucker — bun, generos, milos.

Așa cum și eu am fost întotdeauna Heidi. Acum nu mai sunt sigură deloc cine sunt.

ÎN SEARA ACEASTA PE E! News...

O arestare legată de droguri, fotografii furate alături de o prostituată și o posibilă cazare la pușcărie.

Bună seara tuturor. Vorbim despre decăderea subită a lui Evan Carr din inima elitei din Manhattan și despre motivele posibile ale comportamentului său haotic din ultima vreme.

După divorțul lui public de acum câteva luni, prietenii și familia lui Evan sunt cu adevărat îngrijorați pentru viața lui, spunând că „e total scăpat de sub control” și că se află „într-o stare depresivă,

periculoasă și autodistructivă". Mai târziu, vom asculta mărturia femeii despre care se zvonește că ar fi fost amanta lui în timp ce era căsătorit cu preferata Americii, Allison Elliot, care acum are o relație cu fratele vitreg al lui Evan, Justice Drake.

Dar mai întâi vom trage cu ochiul în culisele trupei Ransom, cunoscută pentru muzica lor supertare, dar și pentru stilul megasexy. Aflați cum puteți fi și voi la fel de arătoși ca membrii trupei...

Închid televizorul și răsuflu ușurată. Suficient Ransom Reed pentru o singură zi. Dar exact când privesc către silueta adormită a soțului meu, mobilul îmi vibrează pe noptiera de lângă mine. Cine naiba poate fi? Nu e îngrozitor de târziu, dar a trecut cu siguranță de orele sociale.

Am primit e-mailul tău. Food Network⁶? Pe bune?

E Ransom. Să mă ia naiba. Îmi trec degetul peste mesajul de pe iPhone-ul meu, dar nu răspund. Deocamdată. Știu că trebuie; e strict o problemă de afaceri. Dar de ce oare am senzația că fac ceva greșit?

M-am gândit că ar fi perfect pentru tine, după ce am văzut că-ți place mâncarea bună. Ei caută întotdeauna juriu format din celebrități.

Așa. Scurt și cuprinzător. Ar trebui să-i răspundă la întrebare. Și dacă mă contrazice... Telefonul vibrează din nou înainte să-mi dau seama ce ar trebui să scriu mai departe.

Mda. E adevărat. Și dacă totul se duce de râpă, măcar mă aleg cu o masă gratuită.

Ca și cum ar trebui să-ți faci griji din cauza asta. Încă sunt supărată pe tine că nu m-ai lăsat să plătesc la prânz. Erau cheltuielile firmei, la urma urmei.

Zâmbesc către telefon, gândindu-mă la tentativa lui sinceră de a fi un gentleman. Exact în momentul în care chelnerul se apropia de noi cu nota de plată, Ransom i-a băgat pur și simplu un teanc de bani în buzunar înainte să pot obiecta. Nici nu s-a uitat măcar cât scria pe notă, dar bănuiesc că suma acoperea mâncarea noastră și un bacșiș generos.

Nu-ți face griji. Data viitoare.

Data viitoare? *Va exista* o dată viitoare? În afara întâlnirilor de afaceri, pot să-mi imaginez că voi mai avea ocazia să stau la palavre cu el? Răspunsul ar fi un *nu* răsunător, dar mă prefac că nu-l aud. Nu răspund.

Ai văzut vreodată filmul Edward Scissorhands?

Aproape că mă hlizesc zgomotos.

Ah. Cine nu l-a văzut? Este unul dintre cele mai mișto filme din anii '90.

Ești fan Johnny Depp, ha?

Nu l-aș da jos din pat.

Roșesc. La naiba. Am pomenit patul și asta mi-a amintit de cearșafurile acelea de satin închis la culoare. S-ar putea să nu mai fiu în stare să ascult vreodată muzica lui Jay-Z.

O să țin minte asta. E pe TBS chiar acum. Hai să-l vedem împreună.

Știu că n-ar trebui să fac asta, dar — *Hello!* — Johnny Depp. În esență, nu fac asta pentru Ransom. Ci din propriile mele motive egoiste.

Deschid televizorul exact în momentul în care Edward, în toată splendoarea lui emo, o tunde pe o sărmană doamnă, care n-a mai făcut sex de când lumea, făcând-o să geamă de plăcere.

Obrajii mi se îmbujorează în lumina discretă din dormitorul meu și mă uit la Tucker să văd dacă nu cumva a observat. Desigur, e doar paranoia; doarme buștean, sforăind ușor pe partea lui de pat de la ora 10 — ora lui de culcare. Mă concentrez din nou asupra filmului și mă las captivată de poveste și de omul ăsta ciudat, trist și atât de frumos.

E o porcărie, îți dai seama.

Mă-ncrunt la mesajul ăsta neclar, întrebându-mă dacă Ransom nu cumva mi-a trimis din greșeală un SMS destinat altcuiva.

Ce anume???

Răspunde imediat, ca și cum ar fi început să scrie deja explicația.

Să fii dorit și celebrat de toată lumea, dar să fii complet neînțeles. Să fii o ciudățenie. Nimic mai mult decât un spectacol.

Tocmai te-ai comparat cu Edward Scissorhands?

Nush. Cred că da.

Cineva e foarte încrezut.

LOL. Dar așa stau lucrurile. Nimeni nu te cunoaște cu adevărat în industria asta. Lumea știe ce vede la TV și în tabloide. Dar nu ești decât un străin, înconjurat de oameni care au impresia că te iubesc.

Vorbele lui mă iau prin surprindere și am nevoie de câteva clipe în plus ca să formulez un răspuns potrivit. Nu vreau să creadă că sinceritatea lui m-a speriat, așa că tastez repede un emoji tâmpit pe care îl regret imediat.

:-/

*Îmi pare rău. Nici nu-mi pot imagina. Dar cel puțin ai trupa.
Și familia ta, unde e?*

Nu știu de ce l-am întrebat asta. E o chestie mult prea personală, de care nici n-ar trebui să-mi pese. Sunt agentul lui de presă. Nu psihoterapeutul lui. Dacă vrea să vorbească despre sentimentele lui, se-ntâmplă să cunosc un psiholog foarte bun cu care mă culc de două ori pe săptămână. De trei ori pe săptămână, chiar, în timpul vacanțelor.

Cu toate astea, mă holbez la telefon, așteptând un răspuns.

Nu-mi mai sunt în preajmă.

Rahat. Nu voiam să aflu așa ceva. Nu voiam să simt... nimic... pentru el. Dar acum știu că e singur pe lume. Și nu pot să las deoparte urma de compasiune care mă apasă pe piept.

Nu-i mai răspund. N-o să-l fac să creadă că-mi pasă, deși chiar îmi pasă.

Ne uităm mai departe la film, până în momentul în care nemericul de iubit al Winonei îl păcălește pe Edward și acesta intră în bucluc. Nu mi-a plăcut niciodată partea asta. N-a fost corect — n-a greșit cu nimic. Cu toate astea, mentalitatea oamenilor din orașel i-a făcut să se întoarcă împotriva lui, într-o adevărată vânătoare de vrăjitoare. Îl iubeau la început când părea exotic și misterios. Apoi n-au făcut altceva decât să fie invidioși pe talentul lui. Toți îl voiau pe omul ăsta ciudat, trist și frumos, dar nu ca să-l iubească. Ci doar ca să-l posede. Și în momentul în care a făcut o mișcare greșită, el n-a mai fost altceva decât un monstru. Un animal pe care voiau să-l omoare.

După ce se termină filmul, mă uit la telefon, dar Ransom nu mi-a mai scris. Închid televizorul și veioza de pe noptieră și mă pregătesc să mă culc. Chiar înainte de a adormi, întind mâna și închid telefonul de tot.

Nu primesc nicio veste de la Ransom toată ziua de joi, așa că nu mă aștept să aud de el nici vineri. Cu toate astea, mă simt un pic jignită că nu mi-a dat niciun mesaj, e-mail, scrisoare prin porumbelul călător — orice. Nu că ar fi obligat. Nu că ar trebui să aștept vreun semn de la el. Asta e de-a dreptul justiție poetică, având în vedere faptul că mă pricep foarte bine să fiu respinsă.

M-am trezit incredibil de vioaie, gata să trec repede peste ziua de vineri și să-mi încep weekendul. Poate încă eram drogată de prezența lui Ransom Reed sau doar îmi doream o pauză. În orice caz, m-am simțit ciudat, având în vedere că nu sunt deloc o persoană matinală.

Tucker era deja treaz, desigur, și își terminase ședința de antrenament de la 6 dimineața cu instructorul personal. Auzeam cum apa de la duș îi biciuie pielea transpirată și un fior m-a străbătut din cap până-n picioare, aprinzându-mi terminațiile nervoase ca pe un brad de Crăciun. M-am furișat în baie și mi-am scos pe tăcute cămașa de noapte, intrând lângă soțul meu, sub jetul de apă fierbinte. A tresărit

atunci când l-am luat în brațe din spate, dar după ce și-a dat seama care-mi sunt intențiile s-a întors cu fața la mine.

— Bună dimineața, a șoptit el, sărutându-mă pe buze.

Am deschis gura mai mult — la naiba cu răsuflarea asta matinală — și l-am lăsat să se înfrupte din dorința mea. Mi-am trecut unghiile peste spatele lui, coborând către adânciturile de deasupra fundului. I-am simțit penisul ridicându-se, împungându-mă în burtă, și l-am cuprins cu o mână. Am început să-l mângâi încet-țitor, lăsând apa să mi se adune în palmă ca să intensifice senzația. El a gemut și m-a sărutat mai apăsător, prinzându-mă cu mâinile de șolduri, de fund, de sâni.

Îl doream. Aveam nevoie să-l simt în mine în cel mai murdar fel cu putință. M-am răsucit și m-am lipit cu pieptul de faianța rece a dușului, cu spatele arcuit ca să-l las să intre mai bine între picioarele mele. Și-a pus mâinile pe umerii mei, mângâindu-mă în jos pe spinare, până la fund, apoi...

Nimic.

M-am întors să văd ce-l oprește. L-am surprins studiind pietrele de mozaic de pe podeaua dușului. Și-a încruntat fruntea și a oftat, iar stropii de apă de pe față i s-au risipit. Apoi, fără să se uite la mine, s-a întors și și-a vârât fața sub jetul de apă fierbinte.

— Am un client la prima oră, iubito, mi s-a părut că-l aud spunând.

Nu pot fi sigură. Era dificil să aud ceva din cauza valului de sânge care mi-a inundat fața. Peste câteva momente, a ieșit din duș, lăsându-mă în aburul dens, care îmi ascundea lacrimile de frustrare.

În momentul în care mi-am adunat de pe jos demnitatea și am ieșit din duș, Tucker plecase. Iar eu am rămas cu realitatea dubioasă pe care viața mea — viața mea plictisitoare, banală, frumoasă, stabilă — mi-o arunca în valuri în jurul meu, iar ea băltea nestingherită lângă tălpile mele goale.

Clasez incidentul de dimineață în categoria *Mizeriei pe care trebuie să le rezolv, dar sunt prea lășă/ocupată/încăpățânată s-o fac*

și-mi îndrept atenția spre mobil. Acesta rămâne tăcut, în afara informațiilor pe care le primesc încontinuu de la Tamara în legătură cu evenimentul pe care îl organizează în seara aceasta firma mea, pentru o marcă premium de tequila. I-am lăsat ei misiunea asta, rezistând tentației de a mă implica și lăsând-o să se descurce singură. Are talent cu carul — trebuie să avem încredere amândouă în acest talent. Cu toate astea, am insistat să mă țină la curent cu tot, începând de la catering la aranjarea localului și la pungile cu cadouri pentru oaspeți. Petrecerea asta încă purta marca mea și nu acceptam să fie altfel decât perfectă.

Tastez agitată un mesaj pentru Tamara, în care o întreb ceva despre lista de invitați, când o voce profundă și sinuoasă mă încremenește, lăsându-mă cu degetul suspendat deasupra butonului *Send*.

— Știi, ar trebui să-ți angajezi un ajutor de încredere. Aici poate intra practic oricine.

Ridic privirea și-l văd pe Ransom în pragul ușii biroului meu, sprijinindu-se de toc cu grația și nonșalanța unui om care-și cunoaște și-și iubește fiecare părticică a trupului său. N-am nicio îndoială. Am avut plăcerea să văd doar puțin din acest trup și nu-mi pot șterge imaginea aceea din minte. Cine ar vrea s-o facă?

— Cineva ca tine? zic eu, străduindu-mă să par relaxată.

Nu zâmbesc. N-o să-l las pe acest bărbat să-mi manipuleze fericirea.

El nu e deloc tulburat de purtarea mea rece și intră în birou fără nicio invitație, fără scuze. Zici că e la plimbare. Ransom se plimbă prin încăpere, și nu are nimic ostentativ în comportament. De parcă nu e făcut din carne și oase, se mișcă fluid ca inflexiunile de mătase din vocea lui. Se oprește în fața biroului meu și mă privește cu un zâmbet diabolic, apoi se trânteste în scaunul de vizavi de mine. Nu joacă după nicio regulă. El este cel care impune jocul. La un moment dat, trebuie să încetez să mai particip cu atâta entuziasm. Trebuie să încetez să mă joc cu mine însămi.

Niciunul dintre noi nu spune nimic vreme de un minut. Ne privim lung unul pe celălalt de parcă ne vedem pentru prima oară. Sau pentru ultima oară. Înainte să-mi vin în fire, să-mi dreg glasul și să-l întreb ce caută aici, el are ceva de zis.

— Exact ca mine.

Clipesc des, de uimire, iar rimelul întărit pe genele mele începe să mi se întindă încet pe pleoape.

— Poftim?

— Oricine ca mine poate intra aici așa, pur și simplu. Și nu-ți trebuie așa ceva. Nu vrei așa ceva.

De unde mama naibii știi tu ce vreau eu? îl întreb în mintea mea. El zâmbește, de parcă mi-ar citi gândurile.

— Ai dreptate, spun eu, fără pic de convingere.

Zâmbetul nu-i pălește de pe chip.

— Cu ce pot să te ajut, Ransom?

Relaxat, își pune picior peste picior, cu un genunchi într-o parte. Bate ritmat cu degetele în genunchi.

— Planul de acțiune.

— Ce-i cu el?

Pun telefonul jos și îi acord toată atenția mea. E vorba despre afaceri. Pot s-o fac.

— Mergem la *Saturday Night Live* mâine seară.

— Știu.

În mod clar, impresarul lui a negociat chestia asta de săptămâni întregi.

— Te vreau acolo.

Fac o pauză, încercând să nu îi dau primul răspuns care-mi trece prin cap. De ce mă vrea acolo? De ce are nevoie să fiu eu acolo? Trupa cântă — asta e tot. Și, din câte am văzut, o să apară într-o scurtă scenetă alături de gazda emisiunii, Rebel Wilson. În mod normal, agentul de presă n-are ce căuta aici.

— M-aș simți mai bine dacă ai fi acolo, ridică el din umeri, citindu-mi întrebările din priviri.

— De ce?

De ce eu? De ce acum?

Nu o spun cu voce tare, dar îmi dau seama că știe ce e în mintea mea. Știu că îmi poate citi gândurile.

— De ce nu?

Pentru că te vreau.

O tăcere sufocantă se așterne între noi. Exact atunci îmi sună mobilul, iar eu mă grăbesc să răspund, presupunând că e Tamara. Nici măcar nu mă mai gândesc că i-am răspuns la mesaj puțin mai devreme.

— Iepuraș, n-am decât un minut.

Simt agitația din vocea lui Tucker și mă trezesc imediat din visare.

— Ce s-a întâmplat, Tuck?

Instinctiv, privirea îmi alunecă spre Ransom și mă crispez. Nu știu de ce; nu știu de ce simt cum vinovăția mi se suie ca un nod în gât, dar exact asta se întâmplă.

— Am de lucru până târziu. A intervenit ceva.

În traducere liberă: unul dintre pacienții mei e în plină criză existențială și are nevoie de mine mai mult decât ai tu.

— Știu că ai petrecere diseară. Te superi dacă nu vin?

Fără motiv mă uit înspre Ransom, care ridică din sprânceană, plin de curiozitate.

— Sigur că nu, iubitele. Nicio problemă.

— Îmi pare rău. O să încerc să vin mai târziu. Doar că...

— E-n regulă, Tuck. Mă descurc. Trec puțin pe acolo și apoi mă duc acasă. Nu e nevoie să vii, serios. Vezi-ți de ale tale... fă minuni.

Îmi îndulcesc glasul, dar nu zâmbesc cu toată fața.

— Bine, iubito.

Aud în telefon un foșnet, de parcă Tucker ar fi pe picior de plecare.

— Știi că te iubesc, Heidi.

Inspir adânc aceste cuvinte dulci și tandre și le las să umple locul pe care tot el l-a lăsat gol azi de dimineață. Locul care a rămas gol de când m-a pus cu fața la perete, cu aproape o săptămână în urmă.

— Știu, răspund eu, expirând. Și eu te iubesc.

Când ridic privirea, descopăr că Ransom se uită la mine cu o mirare nedisimulată.

— Ce e? întreb, aproape enervată de candoarea lui.

— Unde nu poate să ajungă?

Hârtiile de pe birou îmi servesc drept pretext, așa că mă prefac că mă concentrez la teancul pe care îl ordonez.

— Firma mea organizează petrecerea de lansare pentru Lujó Tequila. Trebuie să mă duc până acolo să mă asigur că totul e pregătit pentru diseară.

— Serios?

Nu-mi dau seama dacă interesul lui e fals sau autentic, dar brusc se îndreaptă de spate.

— La ce oră începe?

— La opt. De ce?

Ransom se ridică în picioare la fel de ușor precum s-a așezat, iar pe mine mă copleșește amintirea trupului său deasupra mea. Tremur și simt din nou nevoia de a-i simți căldura corpului.

— Pentru că o să fiu în fața blocului tău la șapte jumate.

— Poftim? Ransom, nu. Nu trebuie să faci asta.

Mă ridic deja și dau ocol biroului, încercând să-l opresc, ca nu cumva să plece cu ideea asta nebunească în minte. Se răsuște exact când ajunge în pragul ușii.

— Știu. Dar vreau s-o fac oricum. Așa că să fii pregătită.

Nu-mi dă nicio explicație. Nu-mi dă nicio șansă de a-i refuza oferta — de fapt, pretențiile. Se întoarce din nou și pleacă, luând cu el și stăpânirea mea de sine.

Îmi termin după-amiaza într-o ameteală robotică, dar eficientă, ceea ce nu mi-e total necaracteristic. Când mă opresc la local ca să

verific dacă e totul gata pentru diseară, numai Tamara observă că nu prea sunt atentă. Dar e prea ocupată ca să-i mai pese.

Când străbat orașul, îndreptându-mă către casă, sunt plină de nervi. Nu știu de ce. Aș putea să-i scriu cu lejeritate lui Ransom chiar acum, să-i spun s-o lase baltă, să-i spun că prezența lui nu e bine-venită. Că e foarte inadecvat să continuăm așa, neoficial. Dar când ajung la ușa de la intrare și descopăr că Tucker nu e acasă, oftez cu o ușurare rușinoasă.

Mă-mbrac cu o rochie simplă și neagră, cu decolteu timid, dar cu o tăietură atât de adâncă la spate încât spinarea mea e toată la vedere. E paradoxul rochiilor — serioasă în față, frivolă la spate. Se potrivește la un eveniment ca ăsta, dar la limită. Îmi prind părul platinat într-o coadă ca să subliniez croiala dramatică. Există un singur avantaj când ai sânii mici, și acela e că poți purta o ținută îndrăzneță fără suport.

Cobor neliniștită scările. Într-un fel sper să fi blufat. Dar mai mult sper ca în limuzina neagră trasă lângă trotuar, în fața clădirii mele să-l găsesc pe Ransom Reed.

Nu-l găsesc.

În schimb, șoferul deschide ușa ca să intre în mașină doamna Worthington de la etaj, care e îmbrăcată la patru ace, cu multă mătase și paiete.

— Bună seara, doamnă Worthington, reușesc să spun zâmbind, deși mă simt dezamăgită.

Bătrânica dă din cap către mine cu mare drag, observându-mi ținuta elegantă.

— O, bună seara, draga mea. Văd că și tu ai o întâlnire fierbinte în noaptea asta.

Îmi face conspirativ cu ochiul înainte de a se așeza pe bancheta din spate a mașinii negre, lăsându-mă surprinsă și puțin invidioasă. Închid gura la loc și mă răsucesc către portarul clădirii mele ca să-l rog să cheme un taxi. Exact atunci îmi atrage atenția zgomotul seducător al unui motor puternic. Un Maserati GranTurismo de un negru metalic apare de după colț. Fără să mă uit la chipul din spatele

geamurilor fumurii, fără să-i miros aroma de fum, condimente și pământ, știu că la volan este Ransom. Nimeni n-ar putea conduce o mașină atât de sexy cu atâta naturalețe.

Cu eleganță felină, se dă jos din mașină și vine către mine, pe trotuar. E îmbrăcat tot în negru — pantaloni negri făcuți la comandă, o cămașă neagră desfăcută la câțiva nasturi de sus și bocanci negri și curați. Și deși acum e extrem de aranjat, își poartă hainele elegante la fel cum își poartă jeanșii uzați și tricourile — de parcă toate ar fi făcute să-i scoată trupul în evidență.

— Ai venit.

Tonul meu, care trebuia să fie sceptic, e mascat de gâfâiala din vocea mea. La naiba.

— Ți-am spus c-o să vin.

Nici nu mă salută, nici nu-mi spune ce bine arăt. De-abia îmi aruncă o privire. Deschide portiera din dreapta și-mi face loc să urc. Fără nicio tragere de inimă, mă așez pe scaunul de piele roșie, având grijă să-mi aranjez cum se cuvine rochia. Nu vrea să se uite la mine, deci n-o să-i ofer nicio priveliște care să-l tenteze.

— Frumoasă mașină, șoptesc eu, în vreme ce el își croiește drum prin traficul aglomerat.

— Mulțumesc. Mi-am făcut-o cadou de ziua mea, răspunde el înțepat, cu ochii la drum.

Cumva, pare să găsească fiecare loc liber și croșetează zigzaguri pe benzile șoselei. Sunt destul de sigură că mașina contribuie mult la asta. Când e un Maserati pe stradă, trebuie să respectăm asta.

— Măi-măi, chiar știi să te răsfeți.

Asta a fost o remarcă de tot râsul. De tot râsul. O replică spusă doar ca să nu tac. Muzica se aude în surdină, iar eu o dau mai tare, încălcând astfel regula numărul 1: nu atinge niciodată stația unui tip. Ni-cio-da-tă.

— Ce ascuți? îl întreb.

Din boxe se aude o voce masculină minunată. Mi se pare că am mai auzit-o, dar îmi scapă numele. Acompaniamentul muzical e

minimal, exact așa cum ar trebui să fie. Tipul are o voce superbă, cu un registru înalt atât de impresionant că pare aproape feminin. Dar are și un timbru răgușit care îi face glasul cumva tăios.

— Matthew Koma.

Dau din cap, dar nu mai întreb nimic. Doar ascult muzica. Cântecele lui vorbește despre disperare, suferință și renunțare. Sună divin, dar stârnește ceva întunecat și erotic în mine. Auzisem de el, dar nu știam că poate cânta așa.

— Am lucrat cu el la noile noastre cântece, răspunde fără să-l întreb nimic.

— Cântece noi?

Asta îmi atrage atenția și mă răsucesc către el în întuneric. Umbrele îi străbat trăsăturile severe, iar luminile strălucitoare îi mângâie obrazul. Are părul dat pe spate în seara asta, lucru care îl face să pară mai serios. Aproape amenințător.

— Mda. Am tot compus. Am și înregistrat mai devreme. A fost supertare.

— Wow.

Nu-i scapă neîncrederea din glasul meu și, pentru o clipă, se întoarce cu fața către mine, jignit și ridicând din sprânceană. Artiștii sunt niște nemernici sensibili.

— Ce e?

— Nimic, e super, zic eu repede. Doar că... sună diferit de voi. Artiștii cu care colaborează nu sunt deloc... ca Ransom.

El ridică nonșalant din umeri, dar zvâcnetul de pe obrazul lui îl dă de gol.

— Cântăm ce simțim. Schimbările sunt bune. Progresul e benefic. Mai ales când vine din suflet. Am rămas Ransom. Doar că evoluăm. Asta n-ar trebui să te bucure?

Să mă bucure? De ce îi pasă lui dacă sunt eu bucuroasă sau nu?

— Încearcă să nu apari la *Page Six* cu scandaluri la beție și combinații cu gagică. Asta m-ar face de-a dreptul fericită.

Râd nervos, dar Ransom nu râde. La naiba. Sigur l-am jignit cu ceva.

Din fericire ajungem la locul de desfășurare a evenimentului, un local popular din Meatpacking District. După ce predă comoara valetului, Ransom vine lângă mine, desigur, atrăgând asupra noastră toate camerele de luat vederi. Îmi țin capul în pământ și o iau înainte, pentru ca Ransom să-și facă numărul, dar el ține pasul cu mine, punând ușor o mână pe spatele meu gol și conducându-mă în clădire. Pentru o clipă mă simt flatată, dar apoi sunt de-a dreptul îngrozită. Asta va fi cu siguranță o știre de prima pagină. *Ransom Reed se afișează cu o femeie mai în vârstă*. Presa nu va fi deloc blândă.

După ce trecem pragul, ne asaltează o puzderie de chelneri care ne oferă tequila. Luăm câte una din politețe, deoarece clienții mei sunt acolo. Ransom mă privește nerăbdător, așteptând să bea cu el un pahar.

— Ce e? Doar nu crezi c-o să bea chestia asta, nu-i așa? zic eu încet, ca să nu mă audă careva.

— De ce nu? E pileală gratuită... iar tu o reprezinți. N-ar trebui să ai puțină încredere în clienții tăi?

Îmi dau ochii peste cap, zâmbind fals în stânga și-n dreapta și făcând cu mâna diversilor oameni din încăpere. Nu vreau să creadă nimeni că Ransom e ceva mai mult decât partenerul meu de afaceri.

— Las-o baltă, Ransom. Tequila și cu mine nu ne împăcăm.

— Doar un pahar, Heidi. Distrează-te puțin cu mine. Relaxează-te. Te rog.

Îmi ridic privirea către el, în cele din urmă, și mă pierd în adâncimea ochilor săi negri. În ciuda cercelului din nas și a trăsăturilor aspre, are ceva blând și vulnerabil. Ceva ce nu se vede decât dacă mă apropii foarte mult de el. Am văzut-o în noaptea aceea pe care am petrecut-o împreună, chiar după ce el mi-a cântat în timp ce mi-o trăgea pe la spate. Am simțit-o și atunci când m-a sărutat. Am simțit cum mă copleșește, cum mă intoxică. Cum îmi umple plămânii cu

fumul lui puternic și toxic. Am inspirat adânc și l-am ținut înăuntru, nemaivorind să-l dau afară. Când a început să mă doară, am expirat, șoptindu-i numele, în dorința mea disperată de a trage aer curat.

— Da.

Se pare că îi zic întotdeauna *da* lui Ransom Reed. Nu-mi pot imagina că există vreo femeie care îi spune *nu*.

Își ciocnește paharul de al meu, apoi îl ridică, toastând. Dar în loc să-l ducă la buze, mi-l oferă mie. Ochi în ochi, cu răsuflarea întreținută, îl las să-mi dea o înghițitură din elixirul învăpăiat. Îmi arde tot gâtul pe dinăuntru, dar îmi ling buzele. Mi-a plăcut și mai vreau. Doar un gest e suficient ca să mă captiveze. E tot ce trebuie ca să mă sfârâme.

— Heidi! Fato, pe unde ai umblat? Furnizorul crede c-o să rămânem fără pateuri cu crab cam într-o oră. Avem câțiva rătați afară care încearcă să intre fără invitație. Și pot să jur că niște târfe de-astea bogate și bătrâne fură sticle cu tequila și le bagă în poșetă.

Tamara își desface mâinile la modul dramatic și mă cuprinde în brațele ei viguroase. Din fericire, apuc să-i dau paharul meu lui Ransom înainte să-l vărs.

— OK. Calmează-te. Mă ocup eu.

Mă desprind de ea și dau din cap către Ransom.

— Tam, acesta e Ransom Reed. Ransom, ea e asistenta mea, Tamara, persoana care ține de obicei *pe oricine* la distanță de biroul meu.

Ransom dă din cap și îi zâmbeste Tamarei, care e uluită și care chițăie ca un fan isteric. Ransom se scuză apoi ca să ne putem apuca de treabă. Lucru de care, întâmplător, am și eu nevoie, dacă vreau să trec de noaptea asta cu demnitatea intactă. Îl rog pe furnizor să înlocuiască în meniu pateurile cu crab cu scoici învelite în șuncă. Dublez agenții de pază de la intrare. Și mă asigur că angajații vor păstra băutura în spatele barului după ce toarnă în pahare și vor înlocui

sticlele puse pe post de decor cu unele pline cu apă colorată. N-au decât să le fure pe astea babele alea zgârcite. Ha!

Nici nu-mi dau seama cât timp trece până când rezolv problemele presante. Dar când ridic privirea căutându-l pe Ransom, constat că nu mai e de găsit. Încerc să nu fiu prea dezamăgită când îmi dau seama că a plecat. Nu știu exact de ce mă deranjează asta — nu prea l-am băgat în seamă. Și nu e ca și cum nu mă poate duce nimeni acasă.

Direcționez câțiva petrecăreți către masa cu cadouri și aud sunetul slab și melodios al unui pian, răzbătând în ritmul șlagărelor din Top 40 din boxele răspândite prin toată încăperea. Urmez sunetul, adulmecându-l ca un ogar în căutarea vânatului, și descopăr că vine dintr-un spațiu mai mic, rezervat evenimentelor speciale. Cu băgare de seamă, deschid ușa și dau de Ransom așezat la un pian Steinway, cu ochii închiși, punându-și tot sufletul în clapele albe și negre. Nu mă privește când intru și închid ușa în urma mea, dar știu că-mi simte prezența. Pe buze îi apare un zâmbet palid, dar continuă să cânte fără greșală. Știu melodia — e una dintre preferatele mele pe care Tucker le pune acasă la picup. Și chiar dacă Ransom nu cântă și versurile, le simt frumusețea de parcă mi-ar fi gravate în inimă.

Ransom deschide în cele din urmă ochii când mă așez lângă el pe băncuță, iar zâmbetul i se lărgeste pe chip. Nu mă pot abține. Zâmbesc și eu.

— N-aș fi spus că ești fan Stevie Wonder, spun eu când el reînțepe să cânte „*Ribbon in the Sky*”.

— Părinții mei erau... profund religioși când eu eram adolescent. El era unul dintre puținii muzicieni acceptați în casa lor.

Dau din cap, absorbind informația. Ransom Reed îmi spune detalii personale despre el însuși. Deschide o rană veche în fața mea. De ce?

— I-am învățat toate cântecele. Acesta e unul dintre favoritele mele.

Începe să fredoneze, copleșitor și intim, așa cum cântă pe scenă, seducător, în fața miilor de admiratori, legănându-se în ritmul unei melodii de-a trupei Ransom, la fel de sugestive. Sau așa cum geme când mă pătrunde din ce în ce mai adânc, atingându-mi cu vârful penisului acel punct sensibil care mă face să mă încordez în jurul lui.

Fierbințeala de pe dinăuntru îmi aduce bujori în obraji și știu că va observa acest amănunt în lumina palidă din cameră. Dar el cântă mai departe, apăsând clapele cu degetele lui pricepute și creând magie. Degetele au fost primul lucru pe care l-am observat la el. Sunt lungi și zvelte — degete perfecte de pianist. Inventate ca să facă amor. Să fută. Să creeze.

Nu-mi dau seama că am închis ochii până când îl aud cântând lângă mine, făcându-mă să mă trezesc din visare. E doar primul vers al primei strofe. Dar e suficient să mă facă să gem de dorință, să-mi imaginez cum îmi scrie acele versuri cu limba pe trup. Trebuie să plec de aici. Trebuie să mă îndepărtez de el. Dacă nu plec, nu știu ce sunt în stare să fac. Și sunt sigură că el nu mă va opri.

Ransom îmi ghicește gândurile haotice ca și cum ar fi o partitură muzicală și zâmbește. Își ia degetele alea lungi și vrăjite de pe clape și le așază în poală, întorcându-se spre mine nedumerit. Îl privesc fix, cu buzele întredeschise și respirând întretăiat. Îl privesc și aștept și-l implor.

— Heidi.

Numele meu e ca un balsam pe buzele lui, puternic și dulceag. Prea puternic să-l gust pe tot deodată, dar suficient de toxic ca să-l doresc. Într-o clipă mă apropii de el, dorind din tot sufletul să-l gust. Vreau să-mi pun aroma pe buzele lui.

Îl aud șuierând încet printre dinți. Apoi Ransom se întoarce brusc din nou spre clapele negre și ivory. O încruntătură îi umbrește zâmbetul doar pentru o clipă, dar e suficient să strice vraja.

— Haide, zice el răgușit, cu vocea pe care o păstrează pentru secretele pe care le cântă în întuneric. E timpul să mergem.

12

Ne strecurăm pe străzile cufundate în beznă, trecând pe lângă oameni cu chef de distracție, pasionați de cluburi și restaurante deschise până seara târziu. Ransom nu zice nimic în timp ce conduce, dar lasă muzica dată tare. Închid ochii și-mi las capul pe tetiera moale de piele crem și îmi tot joacă în minte ultimele noastre momente, ultimele cuvinte, ultima atingere.

Ce am făcut?

Ce tot fac?

Ajungem la blocul meu, iar Ransom iese din mașină înainte să apuc să pun eu mâna pe mânerul portierei. O deschide și se dă la o parte, întinzându-mi mâna. Cu toate astea, nu spune nimic. Chiar și degetele lui — degetele acelea lungi și uluitoare — par reci la atingere.

Poate că m-am înșelat în privința lui. Poate că e un gentleman, în felul lui neconvențional. Dar nu e Tucker. Și, mai ales, Tucker nu e el.

— Mulțumesc, șoptesc eu, apăsăt.

Mă cuprind în brațe și tremur, în ciuda temperaturilor ridicate și primăvăratice.

El se mulțumește să dea din cap. Asta a fost. Asta e tot ce-mi poate oferi, reamintindu-mi că nu am dreptul la nimic mai mult. Că n-ar trebui să-mi doresc mai mult.

Mă îndrept către intrarea în clădire și atunci el mă ținutuește pe loc cu o singură șoaptă.

— Heidi.

Gura lui mângâie acest cuvânt — mă mângâie *pe mine* — deși sună atât de tăios. Atât de atent, totuși atât de primejdios.

Mă întorc către el, dar nu-i răspund.

— Dacă ai nevoie de mine... Dacă vrei...

Asta e tot ce-mi trebuie să aud. Dau din cap și-i urez noapte bună. Apoi îl las pe Ransom pe trotuar. De-abia când ajung la lift aud mugetul motorului puternic al mașinii sale îndepărtându-se în noapte.

În apartamentul pustiu e beznă când intru, dar nu mă miră. Mă șochează totuși o scrisoare așezată pe masa din bucătărie. Iau bilețelul alb și recunosc scrisul dezordonat, de doctor, pe care am învățat să-l descifrez de-a lungul anilor. Zâmbesc citind rândurile și literele neglijente și-mi dau seamă că, nu, Tucker nu e Ransom și nu va fi niciodată. Și nu m-am bucurat niciodată mai mult pentru asta.

Iepuraș,

Va fi o seară lungă, iubito.

Dar sper ca asta să te împace.

Te iubesc.

Tuck

Pun bilețelul deoparte și observ că mi-a pregătit o sticlă din vinul meu preferat, trufe și fursecuri cu ciocolată de la Jacques Torres, lapte de baie Laura Mercier și cea mai moale și mai mătăsoasă pijama de la La Perla.

S-a gândit la toate și cred că a plănuit asta acum câteva ore bune. Știa că nu o să ajungă în seara asta și tot și-a dorit să mă simt

specială. Și-a dorit să mă simt iubită și prețuită, în ciuda lucrurilor pe care le-am făcut. În ciuda lucrurilor pe care îmi doream să le fac în seara asta.

Vinovăția mă apasă pe piept, mă sufocă. Singură în întuneric, mă înec cu propria mea rușine și lacrimile o iau la vale, întinzându-mi rimelul pe toată fața. Inspir adânc de câteva ori ca să-mi revin și șterg repede lacrimile, apoi înșfac coșul cu bunătăți și-l duc în camera noastră. Destule emoții omenești pentru o singură seară.

Mă-ndop cu vin și ciocolată și mă răsfăț cu o baie luxoasă. Din fericire, pentru că Tucker e un bărbat bun și atent, s-a gândit chiar să-mi și scoată dopul sticlei și să pună alături și un pahar. Stau în cadă până când apa se răcește și rămân fără fursecuri. După ce ies, mă bag în pijama de mătase roz-pal și mai dau gata un pahar de vin roșu.

Deși îi trimit lui Tucker un mesaj în care-i mulțumesc și-i urez noapte bună, nu sunt suficient de obosită ca să mă culc. Vinul și zahărul îmi curg prin vene ca adrenalina și mă simt mai energică decât înainte de baie. Iau telecomanda și caut ceva care să-mi placă. Descopăr că tocmai a început unul dintre filmele mele preferate. Mă instalez în pat cu un alt pahar de vin și cu ce-a rămas din trufe. Probabil că o să regret asta mâine, dar acum nu-mi pasă.

Empatizez cu Lester Burnham¹⁷, îi înțeleg disperarea și frustrarea. De lângă mine se aude telefonul. Mă aștept să fie Tucker — cine altcineva ar putea să-mi dea mesaje la ora 1 noaptea? — dar nu e. Sigur că nu. Ar fi fost mult prea frumos.

Ce mai faci?

Degetele îmi șovăie deasupra tastaturii. Mă-ntreb dacă să răspund sau să mă prefac mai bine că am adormit. Dar nu găsesc forța de a-l respinge. De a mă respinge pe mine însămi.

17 Personajul principal din filmul „American Beauty”, jucat de Kevin Spacey

Mă uit la American Beauty. L-ai văzut? Cu Kevin Spacey?

Da. Pe ce canal?

Showtime

Face o pauză, iar eu mi-l imaginez schimbând canalele.

Gata. Superb film.

Tu nu aveai gen 5 ani când a apărut?

8. Și ce dacă?

Pare un pic cam cinic și morbid pentru un puști de 8 ani.

Nu și dacă ești un puști de 8 ani cinic și morbid.

Iau o gură de vin. Alt detaliu personal. Unul care mă face să-mi imaginez un Ransom Reed mic, cu fața rotundă, cu păr negru și dezordonat și cu o privire prea matură pentru vârsta lui fragedă. Puteam să trăiesc și fără asta. De aici nu poate ieși nimic bun.

Eram îndrăgostită de Ricky¹⁸.

Habar n-am de ce îi spun asta.

Puștiul dubios care fuma iarbă și filma?

Mda.

Are logică.

De ce spui asta?

Pentru că e întunecat și periculos. Nu se adaptează, nu se conformează. E opusul tău total. E băiatul rău pe care ți-l dorești, dar nu-ți permiți ție înseși să-l obții. Nu pe deplin.

Aproape că-mi cade telefonul din mână. Oare mă... psihanalizează? Vorbim despre film sau am trecut la altceva?

¹⁸ Personaj din filmul „American Beauty” interpretat de Wes Bentley

Deci tu crezi că îmi plăcea de el pentru că era băiatul rău?
Nu, H. Cred că-ți plăcea de el pt că și tu voiai să fii rea.

Mă-ntind după paharul de vin și iau o înghițitură zdravană.
Apoi... zâmbesc. Mi-a spus H. Nimeni nu mi-a spus vreodată H.
În niciun caz așa direct. Și cred că-mi place. Nu pentru că e simplu
sau fermecător. Ci pentru că el mi-a spus așa.

Ce te face să crezi că vreau să fiu fata rea?
Mă vrei pe mine.

Cuvintele acelea de pe ecran îmi inspiră atâta teamă și emoție
încât mă zguduie la propriu. Scap paharul de vin, pătând bluza de
pijama. Trag o înjurătură și pun telefonul deoparte ca să-l salvez de
la moarte, apoi sar din pat. Din fericire, nu mai era mult vin în pahar,
iar așternuturile scapă neatinse. Din nefericire, noua și adorabila
mea pijama e distrusă. Mă dezbrac și o arunc grămadă pe jos, prea
leneșă și, sincer, prea pilită ca să-mi mai pese s-o salvez. Apoi mă urc
în pat total dezbrăcată și-mi trag plapuma până peste sâni.

Când mă uit din nou la telefon, descopăr că am un mesaj nou.

Te-am speriat?
Nu. Mi-am vărsat vinul. A trebuit să-mi scot toate hainele de pe mine.

Puteam să nu menționez asta, dar la naiba. Nu poți fi puțin
aiurea. Așa cum nu poți fi puțin gravidă. Am fost aiurea în clipa
în care i-am răspuns pentru prima oară la mesaje, cu două seri în
urmă. Am fost aiurea când am acceptat acea noapte de dezmăț total.
Chestia asta e greșită. Noi suntem aiurea. Dar nu știu cum să mă
comport corect. Habar nu mai am.

Ești goală?
Sunt în pat.

Presupun că soțul tău nu e acasă sau doarme. Altfel nu mi-ai scrie mie mesaje.

Muncește.

Deci tu ești singură acasă. Și goală.

Mă pufnește râsul, pentru că știu exact ce joc vrea să joace. *Frumoasă încercare, amice.* Încearcă să mă scoată din sărite. Să-mi intre pe sub piele, în orice fel cu putință. Adevărul e că funcționează.

Da. Dar tu?

Gol? Da.

Hmmm, interesant.

Singur? Nu.

Îi citesc din nou răspunsul. Și din nou.

E gol, dar nu e singur.

E cu cineva. Chiar acum. Ori a futut-o, ori urmează s-o fută. La naiba, poate că i-o trage chiar acum, uitându-se la Kevin Spacey care ridică greutate și fumează iarbă în garaj! În timp ce-mi scrie mesaje!

Nu știu de ce mă deranjează chestia asta, n-am niciun drept să simt ceva pentru el. Dimineață îi luasem soțului meu penisul în mână, implorându-l practic să mi-o tragă sprijinită de peretele dușului. Sunt măritată cu bărbatul visurilor mele, iar acesta este un puști excitat de 24 de ani care ar fute probabil și o scorbura dacă ar fi suficient de beat și disperat.

N-ar trebui să mă afecteze. N-ar trebui să mă rănească. Dar, la naiba, simt cum fața îmi ia foc, cum îmi dau lacrimile care îmi tulbură vederea, împiedicându-mă să văd cuvintele de pe ecranul telefonului. Nu-mi mai pot controla mâinile care tremură atât de tare încât îmi amortesc degetele. Las telefonul să cadă printre cearșafurile

care îmi învelesc trupul gol. Și nu-mi pot stăpâni greața care mi se ridică din stomac și care face ca vinul și ciocolata să-mi vină înapoi.

Îmi acopăr gura, fug la baie și ajung la timp la scaunul de toaletă. Îmi vărs toată suferința, toată frustrarea. Mi-l scot din trup și din suflet. Și când termin mă spăl pe dinți și scuip în chiuvetă ce-a mai rămas din Ransom Reed. Gata.

Mă urc înapoi în pat și închid televizorul chiar când tatăl lui Ricky îl bate de-l usucă. Săracul Ricky. Nu era un băiat rău și nici vreun ciudat. Era doar plictisit. Era singur. Iar singurătatea și plictiseala combinate te vor împinge să faci chestii extreme. Totul în încercarea de a găsi o urmă de normalitate. Un strop de libertate. O sclipire de viață.

Cred că aud telefonul, undeva între vis și realitate, dar nu-l mai verific. E mai ușor să accept adevărul în fanteziile mele. Pot chiar să-l inventez eu pe parcurs.

13

Atunci

— Ești sigură?

Ridic privirea la Tucker și îi zâmbesc, apoi îmi duc mâinile la gulerul tricoului meu alb de bumbac. Ating cu vârful degetelor un nasture neted ca o perlă și îl desfac. Apoi încă unul. Și încă unul.

— Așteaptă, Heidi.

Tucker înghite în sec și văd cum mărul lui Adam i se leagănă în sus și în jos. Se scarpină agitat pe ceafă și-și răsuțește capul, dar încă mă fixează cu privirea. Nu poate *să nu se uite* la mine.

— Nu, spun eu, desfăcând și cel de-al patrulea nasture.

Cel care îi va oferi cea dintâi otheadă asupra sutienului meu.

— Am așteptat destul.

Desfac toți nasturii, privindu-l fix pe bărbatul din fața mea. Vreau să-i arăt că-mi doresc asta, că-l doresc pe el. Nu vreau să aibă nici cea mai mică urmă de îndoială. Pentru că nici eu nu am.

Știam că Tucker va fi acela căruia îi voi dărui inima și trupul de bună voie. Nu trebuia să mă opun. Nu trebuia să-mi fie frică de el. Pentru că mă cunoștea. Știa cum trebuie să mă iubească, cum să mă țină în brațe. Era bun, sufletist și tandru. Îmi oferea siguranță.

Îmi las bluza să cadă pe jos și stau acolo în fața lui, implorându-l în tăcere să mă atingă. Inspiră adânc și își pune mâinile pe pielea mea, trecându-și vârful degetelor peste claviculă, apoi în jos, peste mijlocul pieptului. Îi simt atingerea unghiilor peste coaste, ca și cum ar vrea să pătrundă înăuntrul meu, dar se abține. Nu vrea să-mi facă vreun rău.

— N-o să mă sparg, șoptesc eu, atingându-i mâinile.

Le apăs cu putere în carnea mea, folosindu-mi toată forța ca să nu se retragă.

— Poți să mă atingi.

— Te ating.

— Nu. Atinge-mă, Tucker. Simte-mă.

Îl prind de marginea cămășii și îl aștept să-și ridice brațele. Își închide ochii și, oftând, mă lasă să i-o scot. Are niște pectorali magnifici. Tari, fermi, lați. Câteva fire de păr cafeniu îi brăzdează pieptul și îi încercuiesc sfârcurile. Îl gust, iar el tresare când îmi simte limba pe pielea lui sensibilă. Apoi mâinile lui mă prind cu mai multă forță, vârându-și degetele în carnea mea, disperat să mă pătrundă. Nu vreau să-l fac să mai aștepte. Îmi desfac fermoarul fustei și o las la podea, laolaltă cu lenjeria intimă.

— Îmi doresc asta, îl asigur. Îmi doresc asta cu toată ființa mea.

Dorința se luptă cu îndoiala și teama care i se citesc pe chip, așa că îl prind de mâini și-l conduc la micul meu pat. Keyanna nu va veni acasă până dimineată, iar ușa e încuiată. N-o să las această ocazie rară să se irosească.

Total dezbrăcată, mă așez pe pat și-l trag pe Tucker între picioarele mele. El încearcă să se așeze lângă mine, dar eu îl împiedic,

prinzându-l de șolduri. Inspir profund. Încă o dată. Și încep să-i desfac pantalonii.

E pregătit pentru mine, iar penisul îi e tare în mâinile mele. Îmi trec degetele peste pielea catifelată și văd cum pulsează, odată cu venele și șanțulețele sale. Nu mă așteptam să fie mai închis la culoare decât restul pielii sale — care e aproape roz — dar n-am mai fost niciodată atât de aproape de un bărbat. De băieți, da. De un bărbat, niciodată.

Îmi trec limba peste vârful penisului său și-l simt cum tremură. Aroma sărat-acrișoară îmi mângâie buzele și îl sug, ca să-l gust mai mult. Miroase la fel, picant și condimentat, cu o nuanță de mosc. Mi-l doresc mai adânc în gură. Pe tot. Și iau cât pot, cât îmi oferă el.

Tremuratul lui Tucker se transformă în mișcări ritmate din șolduri și începe să-mi intre și să-mi iasă din gură, ținând pasul cu buzele mele. Geme la fiecare mișcare, penisul i se alungește și i se întărește și mai mult. Mă retrag cât să-mi trag răsuflarea, dar înainte de-a putea lua o gură de aer, el mă împinge pe spate în pat și-mi desface picioarele. Mă sărută pe buze, simțindu-și propriul gust, apoi își coboară gura peste gâtul meu și peste sânii mei mici. Îmi linge sfărcurile cu tandrețe și apoi tot trupul cu limba lui caldă și umedă. Mă arcuiesc sub atingerea lui, am nevoie de mai mult. Mă răsplătește cu un sărut acolo jos și îmi desface și mai mult picioarele, căutând locul acela ud dintre coapsele mele.

Degetele lui îmi ating fâșia de păr blond dintre picioare înainte de a mă mângâia ușor în acel loc fierbinte. Gem sub atingerea lui subtilă și-mi doresc să meargă mai departe. Când își trece vârful degetului peste clitorisul meu, mă strabate un fior atât de puternic încât îl simt din cap până-n picioare. O face din nou, apăsând și mai tare, și simt cum presiunea mi se adună în vintre. Îi șoptesc numele și îi mângâi șuvițele de păr care i-au căzut în ochi, în timp ce el îmi privește cu uimire sexul. Nici nu am cuvinte să descriu uimirea, dorința și emoția din ochii lui. Dar când mă atinge cu limba în acel

loc umed, îi înțeleg privirea. Simt cum devine o parte din mine, cum îmi pătrunde în suflet. O absorb, o primesc în mine și o păstrez ca pe o nestemată sacră.

Încă gem când aud foșnetul hainelor care au căzut pe podea și fășăitul foliei de prezervative. Încă tremur când mă prinde de coapse cu palmele sale și mă trage mai aproape de el. Îmi dă la o parte părul de pe față și-mi sărută lacrimile.

— De ce plângi, iepuraș?

— Pentru că...

— Ți-am făcut ceva rău? Am greșit cu ceva?

Se dă în spate, dar eu îmi încolăcesc gleznele în jurul mijlocului său. E al meu acum. Nu-mi va scăpa niciodată.

— Nu. Niciodată. Ai făcut totul așa cum trebuie.

Îl sărut cu pasiune, ca să-i alung orice îndoială, orice teamă. Și când mă pătrunde, când atinge carnea aceea sensibilă care a fost reparată chirurgical, scot un țipăt. Nu din cauza durerii fizice și emoționale. Ci pentru că mi-am dat seama că-l voi iubi pe acest bărbat până în ziua în care voi muri. Acest om care mă făcea să sângerez, așa cum mă făcuse să-l iubesc. Acest bărbat care făcea dragoste cu mine încet, dulce și senzual, așa cum îmi imaginasem. Mă pătrundea și repara toate stricăciunile, tot răul făcut. Mă făcea să mă simt din nou frumoasă, normală, strălucitoare.

Am devenit astfel cea mai importantă reușită a bunului doctor. Micul lui Frankenstein. Monstrul de odinioară a primit o viață nouă.

— Ești atât de frumoasă, șoptește el aproape de buzele mele. Doamne, ce bine e. Te iubesc, Heidi.

Îl sărut atât de apăsat încât mă dor buzele și las lacrimile să-mi curgă. El mi le șterge cu tandrețe, una câte una, nestingerit. Dimpotrivă, intră și mai adânc, depășind barierele inimii și trupului meu, găsindu-și spațiul în care se va instala pentru totdeauna. Credeam că mă va durea mai mult decât primul contact. Eram atât de convinsă că nu mă voi mai bucura niciodată

de intimitate, că de-abia așteptam să se termine cu asta, ca să accept ideea și să merg mai departe. Dar m-am înșelat. Trupul lui Tucker e ca o terapie pentru mine. La început e o durere ușoară, dar chiar și asta e o senzație plăcută. Iar apoi mușchii mi se încălzesc și se relaxează și nu mai rămâne decât plăcerea. O plăcere atât de mare încât îmi tremură genunchii, iar el e obligat să mă prindă de coapse ca să pompeze din ce în ce mai adânc în locul acela atât de umed.

Așteaptă să ajung la orgasm, după care își dă și el drumul. Chiar cu prezervativul dintre noi, îl simt cum mă umple. Dar nu e suficient. Nu e destul să mă vindece. Am nevoie de el din ce în ce mai mult.

— Data viitoare, gem eu, răvășindu-i cu răsuflarea șuvițele de păr umede, fără prezervativ. Urăsc să stea ceva între noi.

Își ridică fața de pe sânii mei moi și mă privește prelung. O picătură de sudoare i se prelinge de pe nas și aterizează la mine pe piept. Îl vreau cu totul. Poate că asta mă va vindeca de tot.

— Dar dacă... ?

Nu vrea să mă jignească, așa că îi iau vorba din gură.

— Mi-am făcut analizele complete ca să fiu sigură că nenorocitul ăla nu mi-a dat vreo boală. Dar mi-a lăsat niște cicatrice atât de rele încât nu voi putea niciodată să rămân însărcinată în mod natural. Deci nu trebuie să-ți faci griji în privința mea.

Tonul meu e atât de detașat și de direct încât îl face să tresară. Îi citesc îngrijorarea de pe chip, dar eu nu simt la fel. N-am de ce să fiu supărată. Asta e viața mea, asta sunt eu. Violatorul mi-a răpit capacitatea de a avea copii. Să fiu a naibii dacă îl las să-mi răpească și altceva.

Îl trag pe Tucker mai aproape și-l sărut pe buzele ispititoare. La început e șovăitor, dar apoi, în câteva secunde, simt cum penisul i se întărește din nou, înlăuntrul meu. Cu toată puterea îl împing ca să-l rostogolesc pe spate. Ajung deasupra lui, cu genunchii de-o parte și de alta a trupului său. Mă uit în jos, în punctul

în care suntem uniți, apoi ridic din nou privirea spre expresia lui îngrijorată.

— E-n regulă, îl liniștesc eu. Îmi doresc asta. Te doresc cu totul.

Închide ochii și dă din cap, incapabil să mă privească. Nu știu dacă se rușinează de mine sau de el însuși. Dar, oricum, îmi ridic trupul apoi îl cobor brusc pe picioarele lui.

În seara asta am văzut de-aproape un bărbat adevărat pentru prima oară în viața mea. Și acum văd ce-mi poate face acest bărbat... ce poate face cu trupul meu. Prezervativul se strânge pe penisul semi-erect al lui Tucker, lucind din cauza fluidelor trupului meu amestecate cu câteva picături de sânge roz. Îl călăresc, de la bază la vârf. Dar nu de-adevăratelea. Sub bariera aceea subțire, încă nu m-a atins. E la fel de curat și pur cum a fost mereu. Dorința de a-l murdări cu corpul meu e copleșitoare, de aceea îi scot prezervativul folosit și-l arunc pe jos, dând la iveală penisul gros și lung, pătat doar de propria spermă. Îl iau pe tot în gură, disperată să-l gust. Disperată să iau tot ce-mi poate oferi. Îl simt cum îmi tresare în gură și gem de plăcere. Imaginea aceasta mă tulbură și mă excită în același timp.

Simt cum mă ud din nou între picioare și bag degetele ca să simt umezeala, dar nu îmi e suficient. Frecarea, senzația de plin. Durerea. De asta am nevoie. Este singurul lucru care mă poate vindeca. Mă așez pe penisul lui uns cu salivă și mă las în jos pe el până când simt că nu mai intră. Până când părul lui pubian, de culoare închisă, se unește cu cărlionții mei blonzi. Până când nu-mi mai dau seama unde se termină trupul meu și unde începe al lui.

Tucker mă privește de parcă aș fi o zeiță, de parcă trupul meu ar fi singura lui religie. Preț de douăzeci de minute, îl las să mă venereze, cu mâinile și limba. Și când presiunea se adună înăuntrul meu încât îmi doresc să i-o trag mai tare și mai repede, îi dăruiesc un orgasm atât de intens încât niciunul dintre noi nu se mai poate mișca, nu mai poate vorbi. De-abia mai putem respira.

Mă sărută pe creștetul capului, șoptind cât mă adoră, cât e de vrăjit. Îmi spune cât de fericit l-am făcut și cum își dorește să mă facă

și el pe mine fericită... pentru totdeauna. Mă las la pieptul lui și-i inspir aroma transpirației. Cu greu rezist dorinței de a linge fiecare picătură sărată de sudoare. Îmi reprim dorința de a-i mușca pielea jilavă, de a-l zgâria cu unghiile până sângerează. Iar el, la rândul lui, ar trebui să mă întoarcă și să mi-o tragă ca un câine turbat, pedep-sindu-mă pentru păcatele mele cu atâta brutalitate încât aș urla. Aș renunța la toate vorbele lui tandre și le-aș înlocui cu înjurături ordinare, rostite în frenezia pasiunii violente. M-ar plesni peste fundul gol și m-ar fute până când amprentele mâinilor sale mi-ar arde pielea. M-ar trage de păr până m-ar durea. Și chiar înainte de orgasmul provocat de toată această durere, m-ar strânge de gât atât de tare încât mi-aș pierde cunoștința.

Asta mă sperie. *Eu* mă sperii. Pentru că dacă ar ști ce-mi doresc cu adevărat, ceea ce m-ar face să-mi pierd capul definitiv, și-ar da seama cât sunt de bolnavă și de nebună. În ciuda faptului că s-a căznit atât să mă facă bine.

Pot fi persoana potrivită pentru el. Ce simt acum, ceea ce sunt... e doar o fază, rămășițe de PTSD. Nu sunt eu cea adevărată. Nu asta e ceea ce îmi doresc cu adevărat. Mi-l doresc pe Tucker — Tucker cel sigur, dulce și stabil. Și, la naiba, el chiar mă vrea. Și să mă ia naiba dacă o să-l pierd din cauza suferinței pe care o port în mintea mea bolnavă.

Îmi așez bărbia în mâini și-l privesc în ochii lui albaștri precum cerul. Îi zâmbesc. Îmi zâmbeste și el, cu un surâs prea frumos pentru un bărbat. Și exact atunci și acolo îmi dau seama ce-mi doresc cu adevărat. Și ceea ce-o să-mi doresc întotdeauna de la bărbatul ăsta superb, care a luat bucățelele împrăștiate ale sufletului meu și le-a lipit la loc, făcându-mă mult mai frumoasă decât eram înainte.

Să mă iubească.

Să mă urască.

14

Acum

E miezul nopții și-mi dau seama că nu sunt singură. Cineva stă în penumbra dormitorului meu întunecat. Cineva mă urmărește în timp ce dorm, numărându-mi răsuflările. Admiră felul în care luna își aruncă razele fantomatice pe trupul meu palid. Inspiră aroma sexului meu gol, încă umed din cauza unui vis impudic.

Îmi atinge umărul, atât de încet încât degetele lui îmi par niște pene. Îmi coboară pe spate, mângâindu-mi ușor fiecare vertebră și oprindu-se deasupra fundului. Mă atinge acolo și mă apasă ușor, înainte de a se muta la punctul ud și fierbinte de mai jos.

Aș vrea să am curajul să-i spun să înceteze. Să se întoarcă la despicătura de dinainte și s-o posede. Să mă sfâșie și să mă facă să urlu și să țip de durere și de plăcere supremă. Dar, vai, nu zic nimic. Pentru că nu e nimic decent sau romantic să vrei să te fută cineva în

cur atât de tare încât să nu mai poți sta pe scaun a doua zi. Iar Tucker e campionul absolut al decenței și romantismului.

El bagă un deget înăuntrul meu, care intră acolo foarte ușor. Mai bagă unul, iar eu gem încurajator.

— Ești udă, iubito, șoptește el.

— Te visam pe tine.

— Da? Atunci hai să transformăm visul în realitate.

Tucker scoate degetele și mă răsuțește pe spate. Descopăr că și el e dezbrăcat, de parcă ar fi anticipat momentul de când m-a găsit dormind goală. Gura lui fierbinte îmi găsește sfârcurile întărite, apoi mă linge pe tot trupul până când ajunge la buric, așezându-se între picioarele mele. Când simt prima atingere a limbii sale pe clitoris, îl prind de păr și-l trag mai aproape de mine, frecându-mi sexul de buzele sale, căutând contactul cu dinții, cu limba lui și cu barba țepoasă. Și, înainte să-mi ofere ce doresc, se târăște în sus pe trupul meu și se aliniază cu sexul meu umed.

— Ți dorești asta, nu-i așa, iubito? întrebă el, plutind deasupra mea.

— Da.

— Mereu ești atât de umedă și sexy.

Își inconjoară penisul cu o mână și-l mișcă ușor, în sus și în jos, în locul alunecos.

— Spune-mi cât de mult mă vrei în tine.

— Foarte mult, Tuck. Mă doare. Singurătatea doare foarte tare, zic eu.

Îmi ușurează suferința intrând în mine doar câțiva centimetri. Știu că vrea să pătrundă mai adânc, dar e un maestru al reținerii și al ordinii. Nu e niciodată subjugat de pasiune sau înnebunit de dorință. Nu mă vrea niciodată atât de mult încât să nu se poată controla.

— Te rog, îl implor eu.

Dar știu că nu mă aude. Crede că asta îmi doresc eu — vânătoarea. Dar ceea ce îmi doresc eu de la el cu atâta disperare nu are nicio legătură cu fututul. Îi vreau nebunia. Îi vreau furia, isteria. Și

nu cred, pur și simplu, că e în stare să-mi ofere așa ceva. Pentru că nu le posedă.

Mă privește cum gem și scâncesc și-l ating pe piept până când cedează rugăminților mele și mă pătrunde cu totul. Țip de încântare la cea dintâi zvâcnire dureroasă. Cel dintâi contact dintre carnea mea și penisul lui tare și impactul pe care îl are asupra vintrelor mele. Se retrage de tot și intră din nou, de data asta mai tare.

— Da, gem eu. Da, din nou. Mai tare.

Și după o căsnicie întreagă — o viață întreagă — de ordine, rutină și limite, soțul meu mă fute.

În cele din urmă. În cele din urmă m-a auzit. Poate că lucrurile întâmplute weekendul trecut nu ne-au afectat așa cum credeam inițial. Poate că doar avea nevoie să vadă ce-mi trebuie mie cu adevărat. Să vadă ce-mi doresc *de la el*.

Gem mai tare ca niciodată. Îi spun cât de bine mi-o trage, cât de mare îi simt scula în mine, cât de mult vreau să-i simt sperma în gura mea, pe țâțele mele. El nu zice nimic în cea mai mare parte a timpului, în afara mormăielilor ici și colo. De parcă s-ar concentra să nu-și dea drumul prea devreme și să nu strice momentul. Nu pun nimic la îndoială. Vreau să mi-o tragă în continuare, izbindu-mă de tăblia patului, și să mă strângă de sâni până îmi lasă vânătăi.

Când senzația devine de-a dreptul divină, îi iau mâna și-i încolesc degetele în jurul gâtului meu.

— Ce faci?

Încă mă fute, dar ritmul a încetinit.

— Vreau să mă strângi de gât când îmi dau drumul. Vreau să mă strângi atât de tare încât să văd stele verzi. Apoi să mi-o tragi până leșin.

Se oprește. Se retrage din mine de parcă prin trup îmi curge venin de scorpion.

— Ce s-a întâmplat? îl întreb, ridicându-mă.

— Vrei să te... ?

Nici măcar n-o poate spune. Un ditamai omul în toată firea, de aproape 40 de ani, care nu poate vorbi deschis despre sex cu soția lui.

— Nu-i mare lucru, Tuck. O grămadă de cupluri practică asfixia erotică. Intensifică orgasmul.

Mă-ntind să-l trag înapoi spre mine, dar el se îndepărtează și mai mult.

— Heidi... e o demență. E greșit. Cum poate cineva ca tine... ?

— Cineva ca mine? mă strâmb eu. Cineva care a fost violat și bătut?

— Nu spune asta.

— De ce nu? Ăsta-i adevărul! Asta crezi tu despre mine, nu-i așa? Că sunt nebună și distrusă la cap.

Mă dau jos din pat. Am uitat deja durerea delicioasă dintre picioare. Mă duc la baie. Tucker e chiar în spatele meu, cu penisul la fel de trist și penibil ca el însuși.

— Heidi, nu asta voiam să spun. Chestia... asta... nu e sănătoasă. Te exteriorizezi în plan sexual pentru că refuzi să recunoști ceea ce te tulbură cu adevărat. Și știind ceea ce știi... văzând ce ți-a făcut... nu pot perpetua o astfel de fantezie violentă pe care tu trebuie s-o reconstitui pentru că așa ți se pare că recâștigi controlul. Nu pot să-ți fac asta, iubito. Te iubesc, nu pricepi asta? Te iubesc atât de mult, iepuraș. Mai degrabă aș muri decât să-ți fac vreun rău. Numai gândul că ți-aș putea provoca durere mă face să vomit.

Îmi încrucișez brațele peste sânii goi.

— Doar asta crezi tu că e? Efectul rezidual al atacului? Ideea că-mi provoci tu durere te îmbolnăvește sau faptul că eu îmi doresc asta?

Tucker îmi ignoră întrebările. Apoi îmi întinde mâna și îmi zâmbește liniștitor. Nu-l bag în seamă.

— Haide înapoi în pat. Amândoi am avut o săptămână grea. Suntem probabil amândoi epuizați și cu nervii la pământ.

— Ai dreptate. O să vin. Dar mai întâi ieși de-aici.

Se încruntă și lasă mâna în jos.

— Să ies?

— Da. Nu vrei să mă fuți, așa că, dacă nu te superi, o să mă fut singură. În particular.

Șocul îl lovește atât de puternic încât se înroșește imediat la față. Fac un pas înainte obligându-l să se retragă și nu mă opresc până când nu ajunge în dormitor. Apoi trântesc ușa, încuind-o în urma mea și alunecând pe podea.

Rămân acolo timp de 45 de minute, cu suspinele acoperite de apa care curge din robinet. Când mă urc în pat, Tucker doarme deja buștean, ignorându-mi cu seninătate nemulțumirea. Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

15

Mă trezesc târziu, dar mă simt ca și cum n-am dormit de zile întregi. Am o durere îngrozitoare de cap, gura parcă mi-e plină cu lână, iar pleoapele îmi sunt lipite cu superglue. Cu toate astea, știu că sunt singură fără să fiu nevoită să-ntind mâna și să ating perna lui Tucker. Trupul lui e doar o amintire palidă și caldă în palma mea. În locul lui e un bilețel alb, plin cu scrisul lui dezordonat.

Heidi,

M-au chemat devreme la birou și nu voiam să te trezesc.

În legătură cu noaptea trecută...

Cred c-ar trebui să stăm de vorbă.

Luăm cina împreună diseară?

Cuvintele *noaptea trecută* îmi dau adevărați fiori. Nu pot să uit expresia de dezgust și groază de pe fața lui Tuck când l-am rugat să mă strângă de gât când îmi dau drumul. Până atunci făcuse exact ce-mi dorisem — mi-o trăgea mai adânc, mai tare. Mă atinge-așa

cum nu mă mai atinsese niciodată. M-am gândit că poate... poate că weekendul trecut îl schimbase. Adică, să-i permiți altui bărbat să se culce cu soția ta în timp ce tu privești e ceva destul de progresist. Și nu e doar un lucru pe care *l-a lăsat să se întâmple*. Și *l-a dorit*. La fel de mult ca mine. Poate chiar mai mult.

Și lucrurile pe care i le spunea lui Ransom... instrucțiunile pe care i le dădea...

— *Gust-o... Gustă să vezi ce păsărică bună are.*

— *Așa. Fute-o. Mai tare.*

— *Trage-o de păr.*

— *Plesnește-o peste fund. Din nou... plesnește-o din nou. De data asta fă-o s-o doară.*

Toate lucrurile pe care îmi doream să mi le facă. Lucrurile pe care mi le refuzase de fiecare dată.

Așa că, odată cu trecerea anilor, pur și simplu nu-l mai rugasem să le facă. Îmi blocasem fanteziile. Lucru care m-a făcut să urăsc fiecare mângâiere tandră și sărut dulce. De asta avea el nevoie. Doar în felul acesta mă putea iubi — ca și cum aș fi fost o păpușă mică și fragilă, de hârtie. Îi era teamă să nu mă sfâșie. Iar eu îmi doream să facă asta.

Să mă sfâșie. Să mă distrugă. Să mă facă praf.

Să mă iubească.

Tucker m-ar fi putut iubi cu toată nebunia asta. Iar eu aș fi știut că ține la mine, dincolo de limitele propriilor lui inhibiții. Nu asta înseamnă dragostea și sacrificiul? Nu asta înseamnă *căsnicia*? Să renunți la nevoile tale egoiste pentru fericirea persoanei căreia i-ai jurat că-i vei dedica toată viața ta?

Să nu mă înțelegeți greșit — Tucker e un soț senzațional. E răbdător, bun și săritor. Aduce bani în casă și știu că ar fi un tată incredibil de bun, dacă ne-am hotărî vreodată să devenim părinți. Am încredere deplină în el și pot merge în fiecare noapte la culcare știind că visează la mine și numai la mine. Nu trebuie să mă îndoiesc de el și nici de iubirea pe care mi-o poartă. Simt asta în atingerea lui, i-o citesc în ochii lui albaștri ca oceanul. I-o văd în zâmbetul cald.

Știu că soțul meu mă iubește. Dar când mă văd silită să reprim cine sunt cu adevărat și ce-mi doresc, e, oare, iubirea de ajuns? Pot să mai trăiesc alți zece ani în felul acesta? Pot să-mi petrec o viață întreagă cu un bărbat care alege să cunoască doar partea mea drăguță și decentă?

După ce m-am pregătit, m-am gătit și am plonjat în mulțimea de la Starbucks, aceleași întrebări mi se repetau în minte, într-o buclă nesfârșită a confuziei și frustrării. Îmi cumpăr un frappe fără grăsimi și găsesc un scaun liber la barul cu vedere spre stradă. E aglomerat azi și singurul lucru care mă face să uit de ale mele și să capăt o altă perspectivă este uitatul la lume. Asta îmi place la New York. Chiar și când nu ești cu nimeni alături, nu ești niciodată singur.

Cu toate astea, nici măcar după o jumătate de oră nu-mi pot lua gândul de la starea căsniciei mele. Nu-i pot înțelege motivele lui Tucker de weekendul trecut dacă noi doi o să avem în continuare o viață sexuală sărăcăcioasă și nesărată. E un amant minunat... dar pentru altcineva. Nu e nimic greșit la el, iar mâinile și gura lui mi-au făcut genunchii să se înmoaie vreme de zile întregi. Dar nu e suficient să umple golul din mine. Nu e suficient să mă satisfac pe deplin în dormitor.

Îmi scot mobilul și mă holbez la el vreo 30 de secunde înainte de a-l debloca. Degetul îmi zăbovește deasupra unui nume din agendă, dar în cele din urmă îl sun.

Mi-am jurat că nu voi face asta — problemele mele maritale sunt doar ale mele și ale nimănui altcuiva. Tucker și cu mine aveam neazuri cu mult timp înainte să implicăm și a treia persoană. Dacă merg pe drumul acesta nu voi face altceva decât să complic lucrurile. Și de unde știu că e sigur? La naiba, de unde știu că nu o să par o ciudată?

Nu pot afla decât într-un singur fel.

— Drake, se aude un glas de bariton din receptor.

— Scoate basul de pe voce, JD. Nu te sun să te bat la cap... deocamdată.

— Surprize, surprize. Deci... cu ce te pot ajuta, Heidi?

— Am... câteva întrebări. Și trebuie să-mi promiți că va rămâne între noi doi. Altfel zbor până în Arizona, îți tai coaiele și le servesc cu sos bearnes și salată. Ai priceput?

Râde fără niciun stres. Ca să fiu cinstită, Justice Drake e probabil singura persoană care-mi poate tolera limbajul deochiat, așa că îi rezerv mereu ceva deosebit. De altfel, cred că de fapt îi place. Când oamenii te plătesc să fii un nemernic nemilos cinci zile pe săptămână, poate că e bine să fii uneori și victimă.

— Întrebări, ha?

Aproape îi simt zâmbetul din voce. Aproape că-mi imaginez ochii aceia albaștri sclipind de curiozitate și buzele surâzând malițios.

— Ai atenția mea deplină. Și cuvântul meu.

— Bine. Pentru că asta... e ceva neoficial. Așa că sper să nu găsesc vreo notiță în lista ta nenorocită de clienți. Și sper că nu va fi subiect de discuție după o partidă de sex cu Ally. Ți-o jur, Drake. Te fac praf dacă spui ceva.

Pentru o clipă se lasă tăcerea, apoi el mă-ntreabă:

— Ai terminat?

— Da.

— Bravo. Acum spune. E ziua mea liberă și nu sunt plătit pentru rahatul ăsta.

— Bine.

Inspir profund și număr până la zece în gând, uitându-mă în jurul meu ca să mă asigur că nu trage nimeni cu urechea la conversația noastră. Așa cum mă așteptam, oamenilor din cafenea puțin le pasă. Alt avantaj al acestui oraș — le-am văzut și le-am auzit pe toate. Nimeni nu trage cu urechea pentru că toți sunt prea ocupați să-și ascundă propriile lor secrete, mici și murdare.

— Ce știi despre căsniciile deschise?

— Multe. Fii mai precisă.

Nici măcar o urmă de uimire sau de interes exagerat.

— Adică, ești de părere că pot funcționa? Dacă ambii soți sunt de acord?

— Au funcționat, da. Dar eu cred că o relație, mai ales o căsnicie care e construită pe ideea de monogamie și devotament, poate supraviețui numai dacă împrejurările sunt corecte. Și dacă motivele acestui aranjament sunt cât se poate de decente.

— Ce vrei să spui?

— Ca să fiu direct, aranjamentul e bazat pe faptul că tu sau soțul tău vreți doar să v-o trageți cu alți oameni?

— Nu! Sigur că nu. Nici măcar n-am spus că e vorba despre mine și despre soțul meu.

— În fine. Eu nu judec pe nimeni. Dar faptul că am aflat că ai un soț de-abia acum câteva luni vorbește de la sine, Heidi. Ce atâta secretomanie? Ți-e rușine cu el? Sau vrei să-ți trăiești viața separat de el? Țsta e motivul tău pentru o căsnicie deschisă? Pentru că, în cazul ăsta, îți sugerez să divorțezi.

— Nu-ți mai irosi discursul psihoterapeutic, doctore. Nu ți-am ascuns niciodată faptul că sunt căsătorită. Dar nu era treaba ta. În plus, tu ai pe statul de plată o firmă de detectivi particulari. Răscolești tot gunoiul în privința clienților tăi și nu-ți poți scoate degetul din fundul lui Allison ca să cauți repede pe Google dacă sunt măritată sau nu?

— Ha. Pe bune, ce pot să mai zic? Sunt mai interesat de oamenii care mă plătesc. Nu de cei care îmi iau atâția bani că aș putea ipoteca un mic castel.

— În mod clar, am nevoie de o mărire de salariu.

— O primești chiar acum.

Își dregе vocea, apoi continuă, fără niciun strop de umor cinic. E aproape sincer... și plin de compasiune.

— Heidi, de obicei nu recomand căsniciile deschise decât dacă ambii soți sunt complet împăcați cu condițiile și cu motivele din spatele acestei decizii. Un motiv bun de a recurge la așa ceva este dacă unul dintre soți are un handicap sau e incapabil din punct de vedere medical să-și satisfacă sexual partenerul. Sau dacă sunt incompatibili pe plan sexual, totuși profund îndrăgostiți. Dacă ești

târfă, nu-i un motiv bun. Dacă te sature de aceeași pulă sau pizdă nu-i un motiv bun. Dacă vrei să cauți plăcerea în altă parte, atunci nu trebuie să rămâi căsătorit. Acum, nu zic că e cazul tău, dar o să spun atât... ai grijă ce ușă deschizi în căsnicia ta. Odată deschise, unele nu se mai pot închide. Și lași practic orice să păteze sfințenia jurămintelor voastre.

Uluită, mestec paiul din cafea vreo 15 secunde înainte să răspund.

— Wow. Trebuie să remarc că fata asta te fură cu totul.

El râde, cu vocea groasă și înfumurată tremurându-i la telefon, din cealaltă parte a țării.

— Și asta-i un lucru rău?

— Nu. Da. Îmi fac griji că te înmoi. Exact când începuse să-mi placă partea asta a ta arogantă.

— Crede-mă. Sunt foarte arogant. Ai constatat asta acum vreo lună.

— Știu, doar că... Nu te-am auzit niciodată vorbind așa... cu atâta pasiune și convingere. Trebuie să recunosc, Justice, că sunt impresionată. Poate că nu ești un impostor, așa cum am crezut la început.

Izbucnește din nou în râs și, de data asta, și eu cu el.

— Uite, Heidi. Știm amândoi că monogamia nu e mereu pentru oameni ca noi.

— Oameni ca noi?

— Rechini. Prădători. Noi luăm ce ne dorim fără să ne cerem scuze, indiferent cine are de suferit. Suntem niște nenorociți egoiști, dar asta nu înseamnă că nu avem sentimente. Și când se întâmplă să găsim acea persoană care ne domesticește, căreia nu-i e teamă că ar putea sfârși sfâșiata sau mâncată de vie, trebuie să facem totul ca s-o păstrăm. Pentru că nu mai putem fi din nou sălbatici. Gata. Deci dacă de asta are nevoie el, sau tu, fii sigură că faci acest lucru ca să-ți salvezi mariajul, nu ca să-l distrugi. Și, mai presus de orice, conștientizează ce ai de pierdut. Ceea ce nu mai poți câștiga la loc niciodată.

— Ce anume?

— Inocența.

Pufnesc și-mi dau ochii peste cap.

— Inocența? Îți dai seama că atunci când un bărbat și o femeie se iubesc, uneori le place să arate asta dezbrăcându-se și băgându-se împreună în pat. Frate, credeam că ai înțeles cum stă treaba cu albinuțele și păsărelele.

— Nu inocența sexuală, deșteapto. Inocența și puritatea unei uniuni. Când te căsătorești, crezi o legătură între tine, soțul tău și, dacă ești o persoană religioasă, Dumnezeu. Devii de neatins în fața oricărui alt lucru. Persoana aceea devine esențială pentru tine, ca aerul pe care-l respiri. Dar atunci când mai inviți pe cineva înăuntrul acestei uniuni, îți dai seama că nu mai ai nevoie de partenerul tău așa cum îți imagineai odinioară. Poți respira fără el. Poți găsi mulțumirea și fără el. Poți trăi fără el. Și asta e o pantă alunecoasă pentru cineva căruia i-ai jurat că-l vei iubi pentru veșnicie.

— Deci tu nu crezi că poți menține legătura emoțională a unei căsnicii dacă aspectul sexual e neconvențional? Cam îngustă gândirea pentru cineva care-și câștigă pâinea din punerea în practică a unor fantezii.

— N-am spus că nu se întâmplă niciodată. Nici măcar n-am spus că nu sunt de acord. Îți spun doar opinia mea sinceră. Să experimentezi e una, și poate fi chiar benefic pentru o căsnicie, mai ales pentru una care a trecut testul timpului. Dar dacă experimentul sau fantezia se transformă într-un obicei? Și obiceiul devine o aventură în adevăratul sens al cuvântului?

Îmi imaginez rânjetul lui înfumurat când își dă seama că sunt prea blocată ca să-i răspund ceva isteț. Tucker și cu mine am experimentat și a fost superb. Mai mult decât superb. Atât de minunat, încât nu mă mai pot gândi la altceva. Nu mă pot opri să nu-mi doresc acest lucru.

Greșeala mea nu a fost că m-am culcat cu Ransom. A fost faptul că am lăsat fantezia să-mi tulbure realitatea. Ce s-a întâmplat între

noi trei ar fi trebuit să rămână și să moară în acel apartament de hotel. N-ar fi trebuit să fie decât câteva amintiri îndrăznețe de care să râd alături de Tucker, în pat, printre săruturi pasionale și atingeri nerăbdătoare. Ceva care să ne înfierbânte.

— Mi-ai dat multe teme de gândire. Mulțumesc, Justice, spun eu cu seriozitate. Hei, trebuie să dau un telefon. Vorbim, da?

— Sper că nu foarte curând.

Închide telefonul înaintea mea. Jur că am făcut un joc din închisul telefonului în nasul celui alt.

Caut în agendă și ajung la litera R. Numărul lui e primul. Chiar dacă n-ar fi fost, tot ar fi fost primul care mi-ar fi sărit în ochi.

Îl las să sune de cinci ori și sunt pe punctul de-a închide. Chiar atunci răspunde, cu răsuflarea întretăiată. Mă învăpăiez toată la față — de vinovăție, suspiciune, dorință — și îl salut bâlbâindu-mă, cu răceală. Inițial mi se pare că e ocupat cu tipa de noaptea trecută, dar apoi aud sunetul unei chitare și al unor tobe acordându-se.

— Heidi? Ai nevoie de ceva?

— Ah.

Îmi dreg glasul, încercând să par din nou profesionistă.

— Voiam să văd dacă putem discuta ceva. E important și aș vrea să rezolvăm cât mai repede.

— Păi, sunt la proba de sunet pentru *SNL*. Ne vedem mai târziu, da? Și putem discuta atunci.

— Păi, să vezi, eu...

Aud țiuitul îngrozitor al unui microfon, atât de pătrunzător încât îmi sparge timpanul.

— Hei, vorbim mai târziu. Trebuie să închid. OK?

Să mă fut. Nu-i OK deloc.

— Da. OK.

Închid și mă iau cu mâinile de cap, simțindu-mă varză. Rechin, pe naiba. Nu pot nici măcar să renunț la o nenorocită de slujbă. Să-l ia naiba. Să ne ia pe amândoi. Nu pot renunța la el.

16

Tucker ajunge acasă la câteva minute în urma mea, adică mai târziu decât de obicei. Ca să fiu cinstită, am tras de timp, umblând aiurea prin oraș și încercând să mă limpezesc la cap. Sau poate căutam doar o amânare a problemelor mele maritale. Și nimic nu alină mai bine un suflet rănit decât o raită prin magazine.

— Ai fost la cumpărături, observă el, cu ochii la pungile îngră-mădite pe pat.

Sunt o grămadă — de la Saks, Bloomingdale's, Barneys. În plus a trebuit să înlocuiesc pijamaua de la La Perla pe care am distrus-o aseară.

— Da.

Mă prefac că sunt ocupată cu aranjarea noilor mele achiziții în dulap, care este la fel de mare ca apartamentul nostru de tineri îndrăgostiți de acum câțiva ani. Zâmbesc când îmi amintesc. Mobilă de la IKEA, o baie de mărimea unui dulăpior și o bucătărie în care de-abia încăpeam amândoi în același timp. Dar eram fericiți. Fericiți și îndrăgostiți.

— Am făcut rezervare la Nobu pentru diseară. Am crezut c-o să-ți prindă bine o schimbare, îmi spune el, cu voce ezitantă.

Mă analizează, îmi studiază mișcările, îmi citește ridurile de pe față care se tensionează atunci când sunt agitată și se destind când sunt prietenoasă. Mă-ntorc cu spatele ca să nu mai poată interpreta aceste semnale. Îl resping, îl îndepărtez, așa cum a făcut și el seara trecută. Dacă vrea să îndrepte lucrurile, va trebui s-o facă așa, ca pe vremuri.

— Iepuraș...

Mă întorc și-l săgetez cu o privire care spune: *Să nu-ndrăznești. Să nu cumva să îndrăznești să mă lingusești cu numele ăsta. N-o să funcționeze.*

Își drege glasul și o ia de la capăt.

— Heidi, ce-am spus aseară... nu voiam să te rănesc sau să te fac să te simți defectă sau perversă. Știi bine că te ador.

Mă răsucesc din nou spre umerașele mele cu îmbrăcăminte, nevoind să-l las să vadă străfulgerarea de durere care apare în același timp cu nodul din gât.

— Dar nu-ți poți lua cuvintele înapoi. Nu regreti ce ai spus, îți pare doar rău că m-ai rănit.

— Sigur că regret c-am spus așa ceva, iubito.

Se apropie de mine, atât de mult încât îi simt mirosul coloniei și îi simt căldura trupului mângâindu-mi spatele.

— Nu vreau să te rănesc. E ultimul lucru pe care mi-l doresc.

Scutur din cap, nu ca să-l contrazic, ci ca să-ncerc să alung lacrimile care mi se adună în ochi. Nu sunt supărată din cauza vorbelor lui. Sunt supărată pentru că, oricât de mult ar pretinde că mă iubește, în ochii lui voi fi mereu un caz caritabil. Monstrulețul pe care l-a îmblânzit și l-a domesticit. Merge pe coji de ouă doar ca să evite să stârnească în mine nebunia care fierbe la suprafață.

— Tuck... Nu mai vreau să mă cert. Dar nici nu vreau să fiu nevoită să mint în legătură cu cine sunt și ce-mi doresc.

El îmi pune o mână pe umăr, iar eu mă sprijin de el, tânjind după afecțiune... după acceptare.

— Atunci hai să nu ne certăm. Lasă-mă să te scot la cină. Hai să fim pur și simplu Heidi și Tucker în seara asta. Hai să râdem și să glumim despre neputința mea de a mânui bețigașele și să bem mult sake. Și poate... poate că vom încerca din nou. Tu și cu mine.

Mă-ntorc, iar sânii mei se izbesc de pieptul lui.

— Pe bune?

— Da. Dacă de asta ai nevoie, atunci o să-ncerc. De dragul tău.

Îl strâng atât de tare în brațe încât simt că fiecare celulă din mine se unește cu el. Îmbrățișarea lui e caldă și alinătoare, și mă sărută pe creștetul capului.

— Lasă-mă să fac un duș, zice el după câteva momente, desprinzându-se de mine și luând toată căldura cu el. Am avut o zi grea.

— Totul e în regulă? întreb eu, căutând printre umerase.

Găsesc ceva sexy și atrăgător. Perfect ca să începem seara cu dreptul.

— Da. Pacientul e la spital. Câteva zile dificile, dar cred că am ieșit din zona delicată.

În traducere: unul dintre pacienții lui a luat-o razna și a făcut supradoză, fie intenționat, fie din greșală, cu medicamente prescrise sau cu droguri de pe stradă.

— O să fie OK?

Sunt sincer îngrijorată. Tucker primește ca pacienți o mulțime de actori și persoane publice, majoritatea tineri. Anul trecut, una dintre pacientele sale — o starletă în ascensiune, ajunsă la adolescență — a luat prea mult Klonopin cu whiskey-ul de colecție al tatălui ei. Toată sticla. Doctorii au făcut tot ce-au putut, dar mintea i-a cedat, imediat după ce a clacat fizic. Asta l-a ucis pe Tucker, care s-a simțit vinovat luni întregi după eveniment. Știa că fata suferă și a-ncercat din toate puterile s-o ajute să lupte cu demonii ei. Într-un final, aceștia s-au dovedit a fi prea puternici.

Tucker oftează, iar eu mă întorc către el. Se așază pe marginea patului. Acum, când mă uit la el mai bine pentru prima oară după zile întregi, îmi dau seama că e epuizat. Are ochii înfundați în orbite, părul lui, de obicei impecabil, e un pic prea lung și cam ciufulit și probabil că n-a mâncat ca lumea de nu știu când. Dumnezeuule, am fost chiar atât de egoistă încât n-am văzut că soțul meu suferă? Că trebuia să las aiurelile deoparte și să mă comport ca o soție?

Îmi agăț rochia cea sexy la loc pe umeraș, o las baltă, ies din debara și mă duc direct spre pat. Fără nicio vorbă, mă urc pe la spatele lui și încep să-i masez umerii, care sunt tensionați și tari ca niște pietre.

— Hei, fii atent. Hai să chiulim de la Nobu în seara asta și să rămânem acasă, propun eu.

Înălță capul preț de o clipă, dar nu suficient cât să mă descurajeze.

— Ești sigură? Ți place mult acolo.

— Știu, știu, dar putem merge și altă dată. În plus, am poftă de pizza. De la Angelo?

Chiar dacă are capul întors, știu că zâmbește.

— Sun să anulez rezervarea.

Se răsuște cu fața la mine și parcă are ochii un pic mai senini. Mă sărută zâmbind pentru o fracțiune de secundă, apoi se ridică în picioare, brusc revigorat de cuvântul *pizza*.

— Mulțumesc, iubito. Ți rămân dator.

După ce sună pentru a comanda o pizza mare cu pepperoni, cârnați și ciuperci, Tucker face un duș rapid și își pune pe el doar o pereche de pantaloni lejeri, de flanel. Are un trup senzațional, cu mușchi tari și tonificați, fără să dea niciun semn de îmbătrânire. Chiar și șanțulețele care se unesc în talie formează un V perfect, apoi dispar sub materialul pantalonilor. Sunt o femeie norocoasă — cea mai norocoasă. Un bărbat minunat mă adoră, venerează pământul pe care calc și așa face de zece ani încoace. Întotdeauna m-a făcut să mă simt frumoasă și încrezătoare. Niciodată nu m-a făcut să mă simt

vinovată sau rușinată pentru că nu mi-am dorit o carieră mai nobilă, deși știu că o urăște din tot sufletul.

Am avut o căsnicie bună — o căsnicie solidă. Până acum nu ne-am pus la îndoială fidelitatea. Și în afară de dorința lui de a avea copii — pe care o moștenește în mare parte de la mama lui sudistă și autoritară — Tucker a părut întotdeauna fericit cu viața noastră.

Poate că despre asta e vorba. Mi-a oferit ceva, acum e momentul să-i ofer ceva și eu. În fine, eu nu mă opun maternității. Doar că nu simt nevoia de a deveni mamă. El îmi cunoaște situația; știe că nu pot rămâne însărcinată. Și chiar dacă fertilizarea in vitro e o opțiune, reușita nu e sută la sută garantată. La naiba, nu e nici 50 la sută garantată. Și nu pot spune că gradul de probabilitate îmi convine.

În orice caz, Tucker n-a mai adus vorba despre asta de câteva săptămâni, așa că poate interesul lui subit față de deviația mea sexuală nu s-a născut din dorința lui de a deveni tată. Înaintează în vârstă, în câțiva ani va împlini 40. Și amândoi suntem teribil de ocupați cu munca noastră. Deci poate își imaginează că n-o să avem niciodată copii?

— Ce e? întreabă el, trezindu-mă din reverie.

Zâmbesc și scutur din cap.

— Mă uitam și eu la tine. Cred sincer că te faci din ce în ce mai frumos, pe zi ce trece, dacă e posibil așa ceva.

— Ba e posibil, iubito, glumește el, așezându-se pe pat, acolo unde sunt și eu cocoțată. Mai așteaptă câțiva ani. N-o să mai poți să-ți iei mâinile de pe mine.

— Nici acum nu pot.

Se apleacă peste pat, iar eu îl ajut trăgându-l de elasticul pantalonilor. Deși tocmai a făcut duș, îi pot simți mirosul hipnotic al zonei sale intime. Miroase atât de erotic, atât de masculin, încât e o adevărată sărbătoare a simțurilor când i-o sug. Simt cum mă umezesc doar când îmi amintesc senzația.

Își lipește buzele de gura mea, iar eu îl primesc imediat înăuntru. Ne sărutăm disperați, de-a dreptul înnebuniți unul după altul. Gem

înfundat, iar Tucker mă sărută și mai apăsător. Trebuie să-l simt. Acum. Trebuie să șterg urâtenia nopții trecute. Toată urâtenia aceea care a creat prăpastia dintre noi.

Îmi ridic cu o mână fusta, iar cu cealaltă încerc să-i trag în jos pantalonii lui Tuck. Exact atunci sună interfonul.

— La naiba, spune el chiar lângă buzele mele.

Se ridică și se îndreaptă de spinare, ducându-se spre ușă.

— Da?

— Dr. DuCane, e Norm, portarul. E aici un tip cu o pizza pentru dumneavoastră.

— Da, mulțumesc, Norm. Trimite-l sus.

Oftez profund și mă ascund în debara ca să-mi scot hainele cu care am fost îmbrăcată peste zi. Minunat. Acum sunt și mai frustrată din punct de vedere sexual decât înainte. Băiatul ăla cu pizza sper să aibă niște usturoi gratis pentru mine sau o s-o iau razna. Oare poți exploda dacă ești megaexcitat?

Înșfac cămașa purtată de Tuck și o trag pe mine, fără sutien, trebuie să adaug, apoi mă duc la bucătărie, unde soțul meu feliază deja pizza și servește salata. Și, la naiba, usturoiul nu-i pe nicăieri.

— Deci, ce vrei să facem în seara asta? Întreabă el, așezându-se la masă lângă mine.

— Nu știu. Să ne relaxăm? Să bem câteva pahare de vin, poate? Cred că Lucia ți-a cumpărat niște Stella.

— Asta sună bine, spune el, sărind de la locul lui să vadă ce e în frigider.

Desigur, berea lui e frumos aranjată.

— Hei, îmi aduci și mie una, te rog? zic eu, rupând puțină crustă și mestecând-o ușor.

Tucker pare surprins — nu sunt o băutoare de bere — dar se supune, ba chiar îmi toarnă în pahar.

— E grozav, remarcă el, cu gura plină de brânză și pepperoni. Pizza, bere și fata mea preferată. Aveam nevoie de asta.

Dau din cap, zâmbind.

— Da, și eu. O săptămână grea.

Iau o gură de bere, care mă revigorează. Nu e șampanie, dar îmi face bine treaba. Lingem toată pizza și ne așezăm pe canapea, cu a doua rundă de bere, ceea ce e destul de riscant, pentru că mobila din living e toată de culoarea fildeșului. Dar acum experimentez chestia asta nouă, să fiu soția de treabă, care trăiește în prezent. Iar în acest moment Tuck trebuie să se simtă bine acasă la el. Acesta e refugiul unde se poate ascunde de toate ororile pe care le vede la muncă. Pot să-i ofer asta. Pot fi refugiul lui.

Ia telecomanda și începe să schimbe canalele, trecând rapid peste E! News, VH1, MTV și Bravo. Nimic care să-mi trezească interesul profesional, care să mă ia de lângă el și de lângă felia noastră de normalitate. Nu trec însă nici 20 de minute din serialul de comedie la care ne uităm când îi sună telefonul.

— Poftim? Când s-a întâmplat asta?

Se plimbă prin cameră în sus și-n jos, cu sprânceana ridicată de îngrijorare.

— La naiba. Plec chiar acum.

Tucker mă privește cu un amestec de regret și teamă.

— Iepuraș, trebuie să mă duc la spital. Lucrurile au luat o întorsătură tragică.

— E totul în regulă?

El scutură din cap și oftează resemnat. Văd cum umerii i se încordează din nou, iar privirea îi e iar posomorâtă și epuizată.

— Nu știi. Așa sper. Îmi pare rău, iubito. Trebuie să mă duc până acolo.

— Du-te, du-te, îi fac eu semn cu mâna. O să mă descurc, iubite. Fă ce ai de făcut. O să fiu aici când te întorci acasă.

Îmi doresc ca vorbele mele să fie adevărate.

La vreo oră după ce Tucker a plecat la spitalul Mount Sinai, telefonul meu cîrpește. Îl ridic, mă uit la număr, apoi îl pun repede jos la loc.

Ransom.

Știi de ce sună. *Saturday Night Live* începe în mai puțin de-o oră. Dar am decis deja să nu particip. Desigur, era mai ușor să mă țin de decizia asta când Tucker era aici, dar îmi țin promisiunea. Față de soțul meu... față de căsnicia mea. Discuția cu Justice mi-a arătat cum stau lucrurile cu adevărat. Nu faptul că l-am lăsat pe Ransom să se urce în patul nostru conjugal a fost problema aici — amândurora ne-a plăcut distracția asta. Problema a fost, și încă e, că a rămas la noi în pat, zăbovind în cuvintele noastre nerostite și în dorințele noastre neîndeplinite.

Singura cale de a-l da afară din viețile noastre e să-i tai macaroana dintr-odată. O să-mi scriu demisia și o să ne despărțim amiabil. La urma urmelor, am fost agentul lui de presă mai puțin de-o săptămână. Am avut relații mai lungi cu bretoane tunse prost.

Cu toate astea, îmi place autoflagelarea. Așa că, în loc să schimb canalul și să iau o carte sau o revistă, rămân pe NBC. Și în curând mă uit la emisiune, de-abia așteptând momentul muzical al celor de la Ransom.

După ce Rebel Wilson îi prezintă, mă ridic în capul oaselor agitată, străduindu-mă să respir normal, în ciuda emoțiilor. Luminile se aprind, dându-i la iveală pe membrii trupei. Solistul se află în centru, în fața tuturor, cu capul în jos. Muzica începe, iar el își ridică bărbia încet, atrăgând dramatic publicul în lumea lui. Doamne, ce bine arată. Jeanșii negri care îi vin perfect, tricoul gri-închis și o jachetă neagră de piele cu mânecile ridicate până la cot. Cerceul de argint din nas se asortează cu inelele de pe degete și cu crucifixul de la gât. A vorbit pe scurt despre credința în care a fost crescut și cum i-a afectat asta legăturile cu familia. Poate că religia e ultima conexiune pe care o are cu părinții lui. Sau poate e doar o declarație la modă.

Muzica se încolățește în jurul primelor versuri ale cântecului, iar eu gem ușor când îmi dau seama ce melodie cântă. Este cântecul — *cântecul* — pe care mi l-a cântat în noaptea aceea. Cântecul care

i-a alunecat de pe buzele tremurânde și s-a scurs înlăuntrul meu, umplându-mi trupul și sufletul de dorință, de supunere.

Nu credeam c-o să mai aud vreodată cântecul acela.

Cu toate astea, iată-mă, lipită de ecran, privindu-l cum cântă cu atâta zel și convingere încât jur că-i aud tremurul răgușit din voce. Nu e tristețe, nici disperare. Poate e dorință... De parcă și el și-ar aminti de ultima oară când a cântat melodia asta. N-am mai auzit niciodată ceva asemănător. N-am mai ascultat-o cu urechile astea care au simțit atingerea buzelor lui moi și fiorul șoaptelor sale. Iar acum, că o aud, mă-ntorc de unde am plecat. Îneacă în negare, complăcându-mă în minciuna aceea care-mi spunea că am depășit momentul.

Publicul izbucnește în aplauze la finalul melodiei, iar emisiunea se întrerupe pentru reclame. Mă silesc să închid televizorul. Dacă mă mai uit, o să mă trezesc luând un taxi către Rockefeller Center.

Fac un duș fierbinte și mă bag în pijamalele cele noi, cu gândul de a mă duce la culcare. E târziu, dar Tucker n-a venit acasă. Nici nu mă așteptam. La felul în care a plecat de aici, cu expresia aceea solemnă care vorbea despre moarte și disperare, mă-ndoiesc c-o să-l mai văd la față tot restul weekendului.

Adorm mai repede decât mă aștept și visez adânc atunci când ceva mă trezește, sperându-mă. Clipesc repede de mai multe ori, întrebându-mă dacă e vis sau realitate, dar aud sunetul strident al telefonului meu.

— Alo? răspund eu, cu glasul înecat de somn.

— Trebuie să vii până aici.

Îmi dreg vocea și mă ridic în capul oaselor, amețită.

— Poftim? Cine e la telefon?

— Caleb. Acum dă-te naibii jos din pat și du-te la Monkey Bar, *pronto*.

Mă uit la cifrele roșii ale ceasului de pe noptieră.

— Caleb, e ora trei dimineața. Ce mama dracului s-a întâmplat?

— Clientul nostru, aia s-a întâmplat. Iar acum e beat ca un porc, drogat cât cuprinde și întreabă de tine. Am reușit să golesc barul, dar restul e treaba ta. Ți-ai dorit slujba asta... acum e timpul să muncești.

— Caleb... nu pot... nu vreau.

Pufnește ofțicat și, când vorbește din nou, are o voce joasă și severă.

— Dacă m-aș putea descurca de unul singur cu această porcărie, crezi că te-aș mai suna pe tine? E clar că are nevoie de tine. Așa că dezmeticește-te și vino-ncoace până când puștiul ăsta nu-și distruge de tot cariera.

După asta închide, fără să-mi dea ocazia să mai întreb cum se ajunge acolo sau care e adresa. Din fericire, taximetristul cunoaște locul și, după ce arunc niște haine pe mine, mă avânt în orele mici ale dimineții ca să fiu bona lui Ransom Reed cel varză de beat și drogat.

— Uite-o! aud de-ndată ce intru.

Mă uit în jurul meu, în localul întunecat și sordid, și mă crispez.

Slavă Cerului că sunt la zi cu toate vaccinurile. Tejgheaua pare practic unsă cu virusul hepatitei. Se aude un pian cântând, dar nu din vreun sistem stereo. Și, deși locul pare relativ gol, pe scenă e ceva mișcare. Caleb se apropie primul de mine și mutra lui alarmată îmi spune că n-are chef de glume.

— Ți-a luat ceva, mormăie el. Uite ce e, încearcă să nu stai prea mult cu el. Paparazzi pot apărea în orice secundă.

— Să stau cu cine? Ce mama naibii se petrece, Caleb?

— Ransom. E... are unul dintre momentele lui de criză. Am făcut tot ce-am putut să-l calmăm, dar nimic nu funcționează.

Înainte să mai apuc să-l întreb ceva, din fața noastră se aude un zgomot puternic de pahare sparte. Se aud și țipete, iar Cash Colby vine val-vârtej către noi.

— Ea e? se răstește el, în mod evident ofțicat.

Își trece agitat mâna prin buclele blonde și scrâșnește din dinți.

— Mda, răspunde Caleb. Cash, ea e Heidi DuCane. Heidi, Cash Colby.

Îi întind mâna, dar el mă ignoră total, privindu-l pe Caleb cu ochii lui de culoarea oțelului.

— M-am săturat de asta, omule, în pula mea. În fiecare săptămână apare altceva. Nu putem să-l acoperim la nesfârșit.

— Știu, știu, îl liniștește Caleb, cu o mutră complet disperată. Are nevoie de timp. Poate dacă își ia ceva timp liber...

— La naiba cu asta. Avem un turneu internațional în câteva luni. Dacă nu se adună, eu mă retrag.

Cash se-ndreaptă către ieșire și dispare în noapte fără să-și ia la revedere de la colegii lui de trupă. Ce nesimțit. Poate că e la fel de pizdă ca Bieber, nu doar arată ca el. Imediat după ce pleacă Cash, Gunner Davies își face apariția lângă Caleb, punându-i o mână pe umăr. Caleb lasă capul în jos, scuturând din el deznădăjduit.

— Știu, Gunner. Știu. Nu știu ce mai putem face.

Apoi, Gunner mă privește atât de intens cu ochii lui de un albastru-deschis fantomatic încât aproape că-mi scapă un geamăt. Ochii lui străvezii contrastează atât de tare cu părul lui și cu hainele lui negre încât pare de-a dreptul nepământean. Mă salută dând o singură dată din cap și dispare fără să rostească un cuvânt.

— Despre ce era vorba? îi șoptesc lui Caleb, iritată de conversația lor secretoasă și de intensitatea privirii lui Gunner.

— Nu vrea să te implici în povestea asta. Nu crede că e corect ca problema asta să devină a altcuiva.

— Nu-i corect față de cine?

Caleb ridică din umeri.

— Față de tine. Față de trupă. Ei sunt un grup unit. E riscant să implice pe altcineva. Ar putea fi expuși.

— Expuși? Ce-aș putea expune eu?

Caleb nici nu apucă să răspundă. Chiar atunci Striker Voss se apropie de noi, mai tulburat decât l-am văzut vreodată, în ciuda piercingurilor argintii de pe față. În public pare atât de jucăuș, iar pe scenă atât de energic. Acum însă pare epuizat, golit atât mental, cât

și fizic. Exact ca un părinte care a trebuit să-și scoată copilul din pușcărie în miez de noapte.

— L-am făcut să ia câteva guri de apă, dar tot nu vrea să mănânce nimic. Caleb, nu vreau să te părăsesc cu el în brațe, dar trebuie să ajung acasă. Nevastă-mea o să mă fută oricum la cap pentru asta.

— Da, sigur. Du-te acasă, la familia ta, Striker. De-aici ne ocupăm noi.

Face semn cu mâna spre mine și zâmbește slab.

— Ea e Heidi. Să sperăm că poate sta de vorbă cu el și-l poate urca într-un taxi ca să-l trimită acasă.

— Heidi, spune Striker, întinzându-mi mâna în semn de salut.

Arată atât de diferit de aproape, chiar mai înalt decât mi-am imaginat. Și, deși e tatuat până în dinți, are o oarecare bunătate în ochi.

— Mă bucur să te cunosc, într-un final. Îmi pare rău că ne întâlnim în astfel de circumstanțe.

— Asemenea, îi spun, scuturându-i mâna cu un gest scurt. Care sunt, mai exact, circumstanțele astea?

Striker privește spre scena scufundată în întuneric și expiră apăsător înainte de a se uita din nou la mine.

— Ransom, e tot ce poate spune, de parcă e singura explicație de care am nevoie.

Și, ca să fiu sinceră, cam așa stau lucrurile. Ne urează amândurora noapte bună, îi face cu mâna barmanului și-și urmează colegii în întunericul nopții.

— Deci, Blondie. Tu urmezi, spune Caleb când rămânem singuri.

— Urmez să fac ce anume?

— Du-te și vezi cu ochii tăi. Trebuie să reparăm chestia asta până nu devine mai nasol.

Ca la un semnal, Caleb își scoate telefonul mobil și salută pe cineva în receptor, depărtându-se ca să aibă puțină intimitate. Îmi dau ochii peste cap. Nici măcar nu l-am auzit sunând. Probabil că vrea și el să scape, așa cum au scăpat și ceilalți.

Mă îndrept șovăielnic spre zona din fața barului. E beznă și mult fum și un singur bec care luminează scena. Încăperea e micuță, dar de la intrare n-am apucat s-o văd așa cum trebuie pentru că a fost protejată împotriva privirilor indiscrete de un paravan. Când trec de acesta, mă bucur că n-am văzut prveliștea de la bun început. Și mă-ntristez pentru că am parte de asemenea spectacol sub ochii mei.

Ransom Reed e trântit peste un pian plin de sticle de bere și pahare goale. O scrumieră dă practic pe dinafară și e plină cu cel puțin un pachet de țigări stinse, dintre care unele încă scot rotocoale de vapori toxici. Asta în afară de chestiile legale pe care le poate fuma.

Mă înțeapă inima când îi văd hainele răvășite și părul ciufulit, atât de departe de înfățișarea lui obișnuită, proaspătă și sexy. Acum arată neglijent, ba chiar un pic murdar. Dar e tot frumos. Beat sau nu, nu-mi pot imagina universul în care el nu e cel mai atrăgător bărbat în viață.

Mă aflu la numai câțiva metri distanță de el, când ridică într-un final privirea de la clape. La început, nu pare să-și dea seama că sunt acolo, dar după ce clipește de câteva ori din ochii apoși și amețiți, se concentrează la mine. Durerea și furia îi strâmbă trăsăturile, dar apoi zâmbește leneș.

— Măi, măi, măi... să mor eu dacă asta nu-i agenta mea cea superconștiincioasă. Care-mi răspunde mereu la telefon și care mă însoțește la toate aparițiile televizate. Așa, ca o fată bună ce e ea.

Vorbește normal, dar cuvintele îi sunt pline de venin. Mă apropii tot mai mult, până ajung în fața pianului, lângă el. Locul pare să se fi golit acum, dar nu vreau să risc să tragă cineva cu urechea.

— Îmi pare rău, Ransom. A intervenit ceva și...

— A intervenit ceva? Ceva mai important decât mine și decât nevoile mele?

Izbucnește într-un râs tăios și-și dă capul pe spate, într-un gest dramatic.

— Sigur că a intervenit. Lasă-mă să ghicesc, soțul tău a intervenit. Nu-i așa, Heidi? A stat după fundul tău.

— Termină, Ransom, scrâșnesc eu din dinți, uitându-mă în jur ca să văd dacă e cineva să-l audă. E destul.

— E destul, Heidi? Te-ai săturat de mine? Pentru că, iubito, eu mai am atâtea să-ți ofer. Și asta îți dorești de fapt, nu-i așa? Să-ți dau o grămadă de lucruri...

Se prinde cu mâna de prohabul jeanșilor, strângând cu putere.

— ... asta, de exemplu. Toată să ți-o dau. Așa, cât e ea de lungă și de groasă, să te fut până îți dai ochii peste cap. Asta îți dorești, nu-i așa?

— Nu! ripostez eu, cu fața înfierbântată din cauza furiei. Cum îndrăznești? Cum îndrăznești să-mi vorbești așa?

— Să-ți vorbesc cum, așa?

Se înclină înainte, aruncându-și stângaci mâinile pe clape și făcându-le să sune haotic. Mă uit la degetele lui și văd că sunt rănite și că are pielea de pe încheieturi jupuită și plină de sânge. Ce mama dracului?

— Îți place. Ai cerut-o. Nu te prefacă că eu m-am ținut după tine. Iar acum că ai obținut ce ți-ai dorit, mă arunci la gunoi, nu-i așa? Folosește-mă ca pe un dildo nenorocit și aruncă-mă în sertarul cu lenjerie alături de celelalte jucării murdare ale tale.

De data asta nici nu mai încercă să ascundă ce gândește cu adevărat. Pe chipul lui citesc suferință. Respingere. Remușcare. Chiar dacă e amețit de alcool și Dumnezeu mai știe de ce altceva, Ransom e rănit. Eu l-am rănit. Și nici măcar nu-mi dau seama cum.

Inspir profund și mă îmbărbătez înainte de a mă așeza lângă el, pe bancheta pianului. Pute a băutură și a tutun și cu greu rezist imboldului de a-mi întoarce capul într-o parte. Dacă aș face asta s-ar îndepărta și mai mult de mine, iar acum scopul e să încerc să comunic cu el. Să-l fac să se simtă dorit și respectat, chiar și în starea asta jalnică.

— Ransom, îmi pare rău. Îmi cer scuze pentru ce-am făcut. Ai dreptate; ar fi trebuit să-ți răspund la telefon. Ar fi trebuit să fi fost

lângă tine, acolo unde aveai nevoie de mine. Acum mă lași să te duc acasă și să mai discutăm?

— De ce? rânjește el. Va fi și soțul tău acolo? Vrea să se uite și de data asta?

— Nu, Ransom. Îți promit, doar tu și cu mine. Hai să plecăm de-aici, să te speli puțin și să bei o ceașcă de cafea. Nu ți se pare o idee mai bună decât să stăm în barul ăsta nasol în mijlocul nopții?

Aproape că zâmbește, dar scutură din cap.

— Nu încă. Mai întâi vreau să-ți cânt un cântec.

— Un cântec?

Fac o scurtă pauză ca să nu par iritată, iar el mă privește fix.

— Nu vrei să mi-l cânti mai târziu? După ce dormi puțin și să-ți lași mâinile să se vindece?

El își coboară privirea la degetele rănite și se-ncruntă, de parcă de-abia acum își dă seama că sunt lovite și roșii.

— Nu, zice el, scuturând din cap. Vreau să ți-l cânt acum.

— Bine, oftez. Dar apoi mergem acasă, bine?

— Bine.

Își îndoaie degetele învinețite înainte de a le pune ușor pe clape. Chiar și când e beat, mâinile lui sunt incredibil de grațioase. De la primele note, închide ochii și-și lasă capul pe spate, abandonându-se în voia muzicii. Se lasă în voia emoției pure pe care o poate transmite doar prin cântec. Începe să cânte și imediat balada lui mă fascinează și mă cufund total în glasul său.

Your lips taste like lies

So sweet that they sting my eyes

I lift my face to the sky

*Drown in the sorrow of angel cries*¹⁹

19 Pe buze ai minciuni / Atât de dulci că îmi vine să plâng / Îmi ridic ochii spre cer / Și aud cum îngerii jelesc.

Totul e uimitor, fiecare notă, fiecare inflexiune a vocii sale acompaniate de pian... e magie pură, absolută. Dar e atât de trist. Prea multă melancolie într-o melodie atât de frumoasă.

Îl las să termine de cântat și aștept în tăcere, gândindu-mă la însemnătatea versurilor. De unde a izvorât atâta tristețe? Cum poate un om care pare să aibă tot ce-și dorește — tinerețe, frumusețe, faimă, avere — să transmită atâta durere?

Când își trece degetele peste clapele de fildeș, tot trupul îi alunecă într-o parte. O parte din corp i se prăbușește peste mine, în vreme ce cealaltă parte cade peste pian. Scot un țipăt de sub greutatea trupului său și mă zbat să-l ridic. Din fericire, Caleb își face apariția din nu știu ce cămăruță secretă și mă ajută să-l dau pe Ransom la o parte de pe mine.

— Trebuie să-l urc într-un taxi și să-l duc acasă, bombăn eu, încercând să-l îndepărtez de pe mine.

— Am o mașină care mă așteaptă afară. Ia-o tu. Șoferul e discret. O să iau eu un taxi.

Mă ajută să-l car până la ieșire, acolo unde e parcat un Lincoln MKT negru. După ce îl așez pe bancheta din spate pe Ransom, care pare leșinat, mă strecor lângă el, lăsându-l să-și pună capul în poala mea.

— Heidi... zice Caleb din pragul ușii.

Privește în gol, în noaptea neagră, apoi se uită la noi.

— Ți-am spus să ai grijă cu el.

— Ce te face să crezi că n-am avut? spun eu încruntată.

El își lipește buzele atotștiutor, transformându-le într-o linie subțire.

— Bagă-l în pat și gata. Și sună-mă mai târziu.

Îmi trăneste în față portiera și bate în plafon, făcându-i astfel semn șoferului să plece. Când ieșim în strada principală, acesta mă întreabă:

— Unde mergem, doamnă?

La naiba.

Nici măcar nu știu unde locuiește Ransom. Și cu siguranță la mine acasă nu-l pot duce. Și dacă ne cazăm la ora asta în vreun hotel informația va apărea pe diverse bloguri până în zori.

Privesc în jos, la Ransom care doarme. Pare atât de drăguț acum, atât de mic. Atât de liniștit în visele lui induse chimic. Îl lovesc ușor peste față și, desigur, el nu se trezește. O mai fac o dată, cu mai multă putere. Pentru că nici așa nu merge, îl pocnesc și-l zgâlțâi până când începe să geamă.

— Ransom! îi strig eu în ureche. Trebuie să-mi spui unde locuiești.

El geme din nou, de parcă fiecare celulă din corp l-ar durea. Având în vedere duhoarea care îi iese prin fiecare por, pariez că peste câteva ceasuri se va simți mult mai rău.

— Știi tu, izbutește el să mormăie, înainte de a ațipi din nou.

— Ha? Ransom, trezește-te! Cum adică, știu?

El mormăie ceva neinteligibil, dar eu pricep ideea și-mi dau seama unde trebuie să-l duc. La naiba, trebuia să știu.

— ... *te-am futut la mine-n pat.*

Mă uit la șofer cu fața roșie de rușine, rugându-mă în gând să nu fi auzit aceste ultime cuvinte.

— Duceți-ne la Royal, vă rog.

17

Hotelul Royal nu e locul obișnuit pentru celebrități, nici măcar pentru cele în devenire. Ca să fiu sinceră, singurul lucru regal la el e numele. E considerat de lux datorită mărimii și dotărilor, iar decorul, deși stilat și modern, nu e deloc opulent. Și în acest moment nu pot decât să mă bucur pentru asta.

Holul e complet gol, nu se vede niciun portar. Șoferul mă ajută să-l ridic de pe bancheta din spate pe Ransom, care s-a trezit suficient cât să poată intra în hotel. Slavă Cerului. N-aveam cum să-l car în spinare.

Prin nu știu ce miracol, Ransom ajunge împleticindu-se până la lifturi și rămâne în picioare suficient de mult timp ca să tasteze codul de acces în apartamentele de la mansardă. Ciudat. Nu-mi amintesc să fi existat vreun cod săptămâna trecută, când am fost aici. Dar eram cu Caleb și eram prea beată și prea agitată ca să fiu atentă la astfel de detalii.

Când liftul începe să urce cu o zgâlțâitură, Ransom se sprijină de peretele cel mai îndepărtat, opus față de locul în care stau eu. Deși

nu ne atingem, mă cercetează cu privirea lui apoasă, plină de îndârjire și răutate. Se uită la mine de parcă m-ar urî, de parcă îi e scârbă de mine, totuși nu găsesc tupeul să-l abandonez. Pentru că știu că are nevoie de mine mai mult decât mă urăște. Mai mult decât urăsc eu ce-i facem lui Tucker.

Ușile liftului se deschid când ajungem sus, iar eu dau să-l ajut pe Ransom să iasă pe hol. La început, tresare când îl ating, dar nu se poate ține pe picioare de unul singur, așa că mă lasă să-l duc până la ușa apartamentului. Duhoarea de alcool și fum îmi mută nasul din loc, dar e complet eclipsată de căldura trupului său lipit de al meu.

— Am nevoie de cheie, Ransom, îi spun.

Mă privește perplex pentru o fracțiune de secundă, apoi își îndeasă mâna în buzunarul de la spate și scoate un card. Mi-l întinde mie în loc să-l strecoare în fanta din ușă. Când i-l iau din mână, degetele noastre se ating și, deși practic mi-a dormit în brațe în ultimele douăzeci de minute, asta... e ceva mult mai intim. Cred că e un lucru subconștient care ne face să ne dorim să ne atingem reciproc pielea. Să fim *în* pielea celuilalt.

Îl invit să intre în apartament, care e la fel de ordonat cum mi-l aduc aminte, fără niciun semn că acolo locuiește permanent cineva. Nu-mi vine să cred că el trăiește aici, având în vedere că se află în oraș cel puțin o treime din an. Celelalte două treimi? N-am nici cea mai vagă idee. Și nici nu sunt sigură că vreau să aflu.

— Vrei să-ți mai aduc ceva? îl întreb, ducându-mă direct la bar și înșfăcând o sticlă cu apă.

Desfac dopul și i-o ofer. O ia fără să facă mutre și se trânteste pe canapea.

— Mâncare?

— Neah, răspunde el și ia o dușcă de apă. Comandă-ți tu, dacă vrei.

— E-n regulă. Nu stau mult, spun eu, privind către ușă.

Ar trebui să ajung acasă. Tucker va veni în orice moment și, deși i-am lăsat un bilețel, se va îngrijora teribil.

Bombăne ceva, rânjește sardonice, și dă pe gât toată apa din sticlă. Mai iau una și i-o întind.

— Poftim?

Ransom scutură din cap.

— Nimic. Sigur că nu rămâi. Sunt prea distrus ca să-ți mai pot da ceva.

— Ce?

Se luptă să se ridice în picioare și se duce clătinându-se în dormitor.

— Nimic, H. Du-te acasă la soțul tău. Nu-ți face griji, o să mi se scoale din nou peste câteva ore.

Țâșnesc după el, enervată din nou la culme.

— Ce mama naibii... ce tot spui acolo, Ransom?

Se răsucesc brusc, cu gesturi necoordonate, și reușește să mă sperie îngrozitor. Îi urmez cu privirea mișcarea rapidă a mâinii, în întregime fascinată și neputând să mă uit în altă parte, în vreme ce el își apucă bărbăția pentru a doua oară în seara asta.

— Am spus să nu-ți faci griji, scumpo. O să mi se scoale pentru tine. Asta vrei de la mine, nu-i așa? De-asta ți-ai părăsit caldul pat conjugal ca să vii să mă salvezi de mine însumi și l-ai abandonat pe sărmanul Tucker, nu-i așa? Dar nu-ți face griji. Pare că nu are nicio problemă în a-și purta singur de grijă.

În momentele care urmează nu știu ce mă apucă. Parcă am o experiență extracorporală. Mă văd pe mine însămi cum îmi trag mâna dreaptă în spate și-l pocnesc pe Ransom peste obrazul nebarbierit cu o asemenea forță încât bărbia îi ajunge la umăr. Se-ntoarce încet pentru a mă privi. Își umflă nările și ochii lui întunecați clocoțesc de mânie. O picătură de sânge i se ivește în colțul gurii și scoate leneș limba ca s-o șteargă. Ochii lui negri și perversi nu mă slăbesc nicio secundă.

— Văd cât de tare ți-o dorești, zice el înfundat, cu vocea răgușită din cauza furiei și a alcoolului. Îți place să dai pe atât de mult cât îți place s-o iei.

— Să te fut, scuipe eu. Să. Te. Fut.

— M-ai futut, iubito. Nu mai ții minte? Am vorbit. Am râs. Am băut. Ne-am futut. Ne-am dat drumul. Cât am putut. Sau m-ai uitat deja?

Vorbele îi sunt înghețate, dar privirea îi e mistuitoare. Și chiar așa... printre toate insultele lui pline de amărăciune, îi văd durerea. Nu vreau s-o văd — vreau să-l urăsc — dar văd în el același lucru pe care îl zăresc de câte ori mă uit în oglindă. Același lucru pe care-l zăresc în ochii lui Tucker când mă privește amețit și confuz.

— Nu te-am uitat.

O spun fiindcă are nevoie s-o audă. O spun pentru că e adevărat.

— Atunci de ce vrei să mă părăsești?

Nu mă așteptam la asta din partea lui — la acest adevăr direct și crud — dar e chiar aici. Și Ransom nu-și ia cuvintele înapoi. De-abia șoptește, dar eu îi aud cuvintele cât se poate de clar.

— Pot să te fac să te simți tânără din nou, Heidi. Pot să te fac să simți ceea ce el nu poate. Lasă-mă să fiu a doua ta șansă.

Scutur din cap — la el, la mine însămi, la întreaga situație disperată. Acum înțeleg... pricep de ce Tucker mă privește deseori în același fel. Cum dă din cap resemnat, cum oftează reticent.

N-ai cum să câștigi în fața unui om distrus. Pentru că nu vrei. Nu e o luptă dreaptă.

Iar Ransom — cumva, nu știu cum — e mult mai distrus decât mine. Și ceva dinlăuntrul meu vrea să-l repare.

— O să rămân, mă trezesc spunând. Rămân dacă te întinzi și te odihnești. Bine?

Pare să se mai trezească atunci când aude această promisiune și îmi zâmbește scurt.

— Bine, aprobă el.

Îl ajut să se urce în pat, desfăcându-i cataramele de la bocanci și de la curea. Și deși nu e nimic sexual la felul în care îl dezbrac acum, simt fiori pe piele atunci când îmi trec degetele peste talia lui fermă. Respirația mi se întretaie când își scoate cămașa și dă la

iveală cel mai spectaculos corp pe care l-am văzut în peste treizeci de ani de viață.

Se suie în pat doar în boxeri. Știu că probabil ar fi trebuit să facă un duș, dar nu văd cum l-aș putea convinge mai ales acum, când a pus capul pe pernă.

— Îmi pare rău, mormăie el, cu ochii închiși.

Îl învelesc până la piept, mai mult pentru confortul meu decât pentru al lui.

— Pentru ce?

— Pentru că te doresc. Pentru că nu-mi place că te doresc. Pentru că-mi doresc să mă urăști și tu.

— E-n regulă, șoptesc.

El oftează profund, mai mult de durere, nu de dorință și, în câteva secunde, adoarme, sforăind sănătos.

Sting luminile și strâng hainele murdare ca să le trimit la spălat. Ies tiptil din cameră. Înainte de a-i pune țoalele pline de fum într-un sac de plastic, îi scot toate obiectele din buzunare, ca să nu piardă ceva.

Cel puțin asta îmi spun.

Oxicodonă. Ativan. Și ce-a mai rămas dintr-o biluță de cocaină.

La naiba. Ransom nu e doar distrus. Continuă să se distrugă.

18

Lumina soarelui dimineții pătrunde prin draperii, iar eu mă hotărâsc, în cele din urmă, să mă duc acasă. Sunt convinsă că, oricum, Ransom n-o să observe că am plecat. Probabil nici n-o să mai țină minte noaptea trecută sau prezența mea. Însă eu nu voi uita niciodată lucrurile pe care mi le-a spus. Sau privirea de dezolare pură de pe chipul lui. Sau drogurile pe care i le-am găsit în buzunarul jeanșilor.

Când ajung lângă blocul meu, tot nu știu ce să fac. Ba dimpotrivă, sunt din ce în ce mai confuză.

— Hei, scumpo, mormăie Tucker, cu vocea răgușită de oboseală. Totul e-n regulă?

— \$\$\$\$\$\$, culcă-te la loc. E-n regulă. Vorbim mai târziu, zâmbesc eu și-l sărut pe buze.

Îmi surâde și el, apoi se întoarce pe partea cealaltă și se scufundă din nou în lumea viselor. Mă dezbrac de hainele care duhnesc de bere și fum și mă duc la baie ca să fac repede un duș. Chiar înainte de a intra sub jetul fierbinte de apă, mă lovește un acces de vinovăție.

Spăl de pe mine puținul care mi-a mai rămas din Ransom. Îi era teamă că-l voi uita... că-l voi părăsi. Și exact asta încerc să fac.

Încă încerc să mă conving că asta e ceea ce trebuie să fac când mă bag în pat, lângă soțul meu.

— Trebuia să-mi spui.

Amestec în cafe latte pentru a zecea oară, încercând să alung energiile negative. Dacă ridic privirea, s-ar putea să-l plesnesc peste fețișoara lui aia drăguță.

Caleb oftează prelung.

— Știi. Dar dacă ți-aș fi spus, l-ai fi preluat drept client?

— Sigur că nu! Dumnezeu, Caleb. E un drogat. M-ai păcălit să reprezint un drogat nenorocit, nu mi-ai spus nimic. Îți poți imagina ce s-ar fi putut întâmpla azi-noapte, când m-ai trimis aiurea cu el?

El ridică mâinile, ca și cum ar vrea să se predea.

— E inofensiv, îți jur. E mai mult genul de dependent emoțional. Și, haide, acum... care artist *nu e drogat seară de seară*?

Scutur din cap. Nu vreau să fiu de acord cu el, deși are dreptate.

— E ceva diferit. Ransom este...

Nu-mi găsesc cuvintele. *Special?* Nu. *Mai bun de-atât?* Nu, la naiba. *Se droghează ca să ascundă o problemă mai gravă?* Ding, ding, ding.

— Știi, Heidi.

Dă din nou din cap, uitându-se fix la modelul mesei de lemn. E sincer și umil, așa cum nu l-am văzut niciodată în toți anii de când îl cunosc.

— De-asta te-am rugat să ne întâlnim azi. Voiam să înțelegi de ce n-am putut să-ți spun. Și de ce nu-ți pot da voie să renunți la el, deși știu că ai încercat.

— Poftim?

Caleb ridică privirea și se uită în ochii mei, brusc posomorât.

— Te cunosc. Voi ai să-l lași baltă. N-am putut să te las să faci așa ceva. În niciun caz acum.

— Și de ce, mă rog?

— Pentru că toată lumea l-a părăsit. Și dacă-l părăsești și tu, s-ar putea să nu supraviețuiască. Iar trupa s-ar dezintegra.

Îmi strâng buzele și rânjesc atotștiutoare.

— Și de-asta te interesează așa de tare binele lui? Din cauza viitorului trupei?

Caleb ridică din umeri și-și duce la buze paharul scump cu mochacino.

— Mai întâi de toate sunt om de afaceri. Dar sunt și om. Ransom e un puști de treabă. Însă are nevoie de cineva care să creadă în el ca să poată și el să-nceapă să creadă.

Dau ochii peste cap și-mi încrucișez brațele la piept, lăsându-mă în scaun pe spate.

— Ah, scutește-mă de poveștile astea cu inimi sfâșiate. E om în toată firea, Caleb.

Caleb mă privește la fel de cinic și un zâmbet lent îi înflorește pe buze.

— Ești în temă cu amănuntul ăsta, nu-i așa?

Fața mea nu trădează nimic, nu-mi clintesc niciun mușchi care să mă dea de gol.

— Asta ce mama naibii mai vrea să-nsemne?

El ridică din umeri, retrăgându-se din ceea ce poate deveni o bătălie pe viață și pe moarte, și se preface că-și verifică telefonul.

— Nimic, pe bune. Doar că e interesant cât de mult s-a atașat de tine, asta-i tot. S-a atașat atât de tare încât n-a dorit să plece din bar până când n-ai apărut tu. Tot spunea că are un cântec pentru tine și că vrea să ascuți cum îl cântă. S-a atașat atât de repede, nu ți se pare?

Nu spun nimic. Să-l ia naiba pe Caleb, cu suspiciunile lui cu tot. Mai degrabă mi-aș tăia o mână decât să destăinuiesc ceva reginei bârfelor.

— Mă rog, insistă el. Am nevoie să-mi faci un serviciu, dacă tot ascultă de tine.

— Care ar fi ăla?

Am vocea plată și chipul indescifrabil.

— Vreau ca Ransom să se potolească o perioadă. Să plece din oraș. După cirul de azi-noapte, sunt sigur că agentul din tine e de acord că puțin timp petrecut la distanță ar fi benefic.

— Și de ce naiba crezi tu că aş face una ca asta? Mai bine zis, cum crezi tu că l-aş putea convinge să fie de acord?

Caleb ridică din umeri pentru a opta oară de la începutul discuției. Nu-i stă în fire să fie atât de indecis.

— Ești o femeie inteligentă. Folosește-ți darurile pe care ți le-a dat Dumnezeu.

Încasez ironia vorbelor sale și ripostez, înclinându-mă peste masă ca să vadă și mai limpede cât sunt de serioasă.

— Ai grijă, Caleb. Îmi place de tine, îmi ești simpatic, dar fii foarte atent la ce anume insinuezi.

Râde fals, încercând să destindă atmosfera.

— N-aș face asta niciodată, draga mea. Mă gândeam și eu așa. Hei, dacă aterizează la pușcărie, e problema ta, nu a mea. Noaptea trecută s-a luat la bătaie doar cu un zid de cărămidă și cu câteva scaune de bar. Dar cine știe ce ne pregătește pentru diseară. În plus, mergem la Fallon mâine seară. O să se lase cu desfrâu.

Acestea fiind zise, se ridică, aruncă o bancnotă pe masă și-și îndreaptă reverul sacoului.

— Acum scuză-mă, dar chiar am treabă.

Îl privesc îndepărtându-se mai țănoș decât e cazul, sorbind ce-a mai rămas din latte-ul meu rece și întrebându-mă ce am de făcut mai departe. Deci nu-l pot abandona pe Ransom, ca nu cumva să cadă și mai rău. Dar nici nu-l pot controla. Credeam că faptul că m-am culcat cu el e culmea tuturor problemelor mele, dar se pare că relația profesională cu el e la fel de complicată, dacă nu cumva și mai complicată. Nu sunt încă foarte sigură ce vreau să sacrific mai întâi — căsnicia sau sănătatea mea mintală.

Nu primesc nicio veste de la Ransom tot restul zilei și presupun că se reface după haosul de azi-noapte. Așa că mă concentrez la

persoana cu adevărat importantă — soțul meu. Tucker are nevoie acum de mine mai mult decât oricine altcineva. Când am plecat, încă dormea, ceea ce m-a mirat, având în vedere faptul că nu l-am văzut niciodată dormind mai târziu de ora 7, nici măcar în weekenduri. Eu n-am prins decât câteva ore de somn până când Caleb m-a trezit să bem cafeaua împreună.

— Hei, iubito, ți-e foame? strigă el din bucătărie, acoperind muzica lui Coltrane.

Aromele de unt topit, carne de porc la cuptor și sirop îmi mângâie simțurile.

— Leșin de foame, răspund, scoțându-mi pantofii și punându-mi geanta deoparte, înainte de-a ajunge la el, desculță. Ce faci aici?

El flutură spatula, de parcă ar fi bagheta unui magician, spre diverse tigăi așezate pe aragazul de sticlă.

— Am omletă, șuncă — din aceea autentică, nu porcărie de curcan — și aproape am terminat clătitele. Șampania se răcește în frigider, lângă suc de portocale și mango.

Înțeleg aluzia și, după ce-i dau un sărut pe obraz, mă duc să prepar băuturile. Deși mai speram să prind câteva ore de somn, nu pot să nu iau parte la aceste momente frumoase și rare. Odinioară, duminicile erau sfinte pentru noi — mergeam la piață, găteam împreună, ascultam discurile lui Tuck, ne relaxam și ne reîncărcam bateriile pentru săptămâna care stătea să înceapă. Dar în ultimii câțiva ani foloseam această zi ca să definitivăm proiectele neterminate, separat. Îl văd pe Tucker trebăluind pe la bucătărie, dansând pe „A Love Supreme“, și mi se face dor de noi, așa cum eram altădată. Mă face să-mi fie dor de apropierea de odinioară. Acum parcă îl privesc dintr-o altă perspectivă. În continuare e o priveliște minunată, dar nu-mi mai e familiară. Iar asta mă întristează.

— Schimbă muzica dacă vrei, spune el, întorcând ultima rundă de clătite. Sau închide-o de tot, cum ai chef.

— Nu, e-n regulă, spun și zâmbesc, sorbind din cocktail.

Și chiar e-n regulă.

Ziua de luni își arată chipul urât și mă ia prin surprindere, dar cel puțin mă simt bine, cum nu m-am mai simțit de secole întregi. O duminică de trândăveală era exact ce mi-a prescris doctorul, și ajung la serviciu cu zece minute mai devreme, cu gogoși.

— Ah, rahat, remarcă Tamara, trăgând cu ochiul la dulciurile glazurate. Și nici măcar nu sunt din alea fără gluten. Fato, cred că Dr. D te-a muncit serios în weekendul ăsta!

Ridică mâna ca să bat cuba cu ea, dar eu nu-i acord atenție și mă retrag la mine-n birou, scuturând din cap.

— N-o să vorbim despre viața mea sexuală, ai priceput? Așa că du-te și mănâncă-ți micul dejun nesănătos până nu-l înlocuiesc cu brioșe cu tărațe.

Tamara râde în urma mea, apoi vine să se așeze pe marginea biroului meu. De ce o las mereu să scape basma curată cu toate tâmpeniile astea? Altceeva în locul ei ar ieși de-aici plângând și lingându-și rănilor dacă ar face așa ceva. Metaforic vorbind, desigur.

— Deci ai de gând să-mi spui care e treaba între tine și zeul rockului cu fund sexy?

Îmi deschid iMac-ul și mă prefac ocupată cu citirea mesajelor de săptămâna trecută. Orice care să-mi ajute mutra să transmită altceva decât *Ce-mama-naibii-sunt-atât-de-transparentă*.

— Cine? Ransom?

— Ăăă, daaa. Pe care alți cântăreți frumoși ca naiba i-ai mai lins în weekendul ăsta?

— Tam...

— Zic și eu... băiatul te dorește așa cum grășanele poftesc la prăjituri fără grășime.

— Mă rog... eu nu-l doresc.

Minciuni.

— Nu? Nici măcar un pic?

— Nu. Nu mă interesează.

Numai minciuni.

Un rânjel demonic îi apare pe buzele dolofane și roșii.

- Atunci... mi-l dai mie?
- Ăă... nu cred că ești genul lui, Tam, râd eu.
- Poftim? Adică zici că nu-i plac fetele de culoare?
- Nu. Nu cred că-i plac fetele cu puță.

Tamara își dă ochii peste cap și face un semn, ca și când i-aș fi spus că Ransom preferă vinul roșu, nu alb.

— Fato, te rog. Niciun bărbat nu știe ce-i place până nu încearcă. Și crede-mă... după ce guști o dată din batonul de ciocolată, nu vei mai fi niciodată satisfăcut cu altceva. O să-l transform pe frumușelul ăla într-un dependent de ciocolată!

Minunat. Iată, altă dependență pentru domnul Reed.

— Hai că ne-am distrat, spun eu, ridicând din sprânceană. Dar nu te plătesc să discutăm despre fanteziile tale obraznice. Tu n-ai nimic de făcut?

— Ba da, ba da, răspunde ea, dându-și fundul rotund jos de pe biroul meu. Încă un lucru. Pot să merg cu tine azi la înregistrări la *The Tonight Show*? Noul meu fost iubit va fi acolo!

— Nu, zic eu, scuturând din cap. Nici să nu te gândești.

— Aaaa, haide, șefa. O să mă port frumos.

— Nu, Tam. Am destule pe cap. N-am nevoie și de libidoul tău scăpat de sub control. Acum du-te și vezi-ți de treabă înainte să găsesc pe altcineva în locul tău. Internii ăștia de-abia așteaptă să scape de tine și de pantofii tăi cu tocuri, iar eu încep să mă gândesc serios să le dau această șansă.

— Bine! Plec. Dar nu-l poți păstra doar pentru tine dacă n-ai de gând să faci nimic cu el, să știi, ripostează ea și iese repede, închizând ușa biroului înainte să apuc să-i dau vreo replică.

Timpul de-abia trece și mă trezesc uitându-mă la ceas foarte des, așteptând să se facă ora cinci. Ransom va ajunge la Studio 6B mai devreme decât e cazul pentru probele de sunet și, deși sunt tentată să mă duc și eu, nu vreau să par prea îngrijorată. Caleb e acolo; se ocupă el. Și, dacă e perfect normal ca un agent de presă să fie prezent la evenimentele anunțate, e un pic cam aiurea să apară

la repetiții. Dumnezeu mi-e martor că nu mai am nevoie și de alte speculații.

Mă străduiesc să ajung la timp ca să demonstrez că sunt concentrată doar asupra afacerilor. Și deși sunt îmbrăcată într-o ținută nouă de la Stella McCartney, aspectul meu e șic și profesionist. Sunt aici ca să muncesc, pentru nimic altceva.

— Ai venit, observă Caleb, părând sincer surprins când dă cu ochii de mine în camera verde.

— Sigur că am venit. De ce să nu vin?

— Doar că...

Scutură din cap, nemaiobosindu-se să-și termine ideea. Și, sincer, nici nu e nevoie.

— Deci unde sunt băieții?

Băieții... sigur că da.

— Știi cum merg lucrurile. Meditație în tăcere înainte de spectacol. Ransom insistă asupra ei din cele mai vechi timpuri.

Îi arunc o privire care vrea să spună: *Ah, pe bune!*

— Deci încerci să-mi spui, știind ce știi despre — mă uit în stânga și-n dreapta ca să fiu sigură că nu ne spionează nimeni — problemele lui, că nu ți-ai pus niciodată întrebarea ce face el înainte de fiecare concert?

Răspunsul e dureros de evident. Se droghează, pentru numele lui Dumnezeu! Ransom vrea să fie lăsat în pace ca să se drogheze în voie. Meditație pe naiba.

— Știi ce crezi, spune Caleb înainte să spun cu voce tare ce cred. Și te înșeli. Muzica e singurul lucru la care se gândește puștiul ăsta. Nu cântă niciodată decât complet treaz, nu bea nici măcar o bere. E singura parte curată din sufletul lui. Singurul lucru pe care-l poate oferi altora cu sinceritate absolută.

Îl privesc prelung pe Caleb, așteptând și restul glumei, dar el se uită la mine cu încredere totală. Spune adevărul. El chiar crede că singurele momente în care Ransom nu e drogat sunt cele de pe scenă. *Pfff*. Foarte interesant. Poate că e adevărat ceea ce se spune

despre artiști. Poate că arta lor e sursa sănătății lor mintale, ceea ce îi ține în viață.

Privim emisiunea din culise, cântând alături de The Roots și râzând la glumele istețe ale lui Jimmy. Citește știrile și joacă *Password* cu Reese Witherspoon și Josh Duhamel. E grozav, distracție lejeră și jocuri amuzante. Dar când Jimmy prezintă trupa care va cânta, Ransom, îmi dau seama instantaneu că lucrurile au devenit serioase.

— La naiba, șoptește Caleb când luminile se aprind și cei patru apar, îmbrăcați total în negru.

Muzica începe, iar publicul gălăgios se calmează dintr-odată, tăcând mâlc.

— Ce e?

Știu că nu e ceva în regulă, dar nu știu ce anume. Caleb își scoate telefonul și începe să scrie furios un mesaj. Nici nu ridică privirea când îmi răspunde.

— Nenorocitul a schimbat cântecul pe care l-au repetat. Nu asta au pregătit la proba de sunet.

— La naiba, zic și eu. Nu poate face asta. Nu poate face asta, corect?

— Tocmai a făcut-o.

Privesc în jurul meu, gândindu-mă cum aș putea repara dezastul, dar e prea târziu. Sunetele chitarei electrice răsună deja prin studio, alături de ritmul hipnotic al bateriei. Deși trupa poate cânta aproape orice de una singură, The Roots îi acompaniază ca să adauge un strop de sunet. Din fericire, cunosc piesa, deși nu e una originală Ransom. Nici măcar nu-mi dau seama ce e, cu exactitate.

Până când el începe să cânte.

Trebuia să-mi dau seama. Trebuia să-mi dau seama, în pizda mă-sii. Desigur, încă e supărat pe mine și vrea ca toată lumea să afle ce târfă sunt. Și poate că așa trebuie. Dacă asta trebuie să facă pentru a depăși momentul, atunci mai bine s-o facă așa, cântând.

Dar când începe să cânte versurile melodiei lui Prince, „Darling Nikki“, o versiune pe care au inclus-o pe ultimul lor album, îmi dau

seama că e ceva mai mult decât descărcare prin muzică. Ransom nu e... în regulă. Arată bine și atrage mulțimea în felul acela senzual și dezlănțuit care îi face pe spectatori să țipe de bucurie, dar are ceva dezamăgitor în mișcări. Nici vocea nu e la înălțime, ca de obicei. E ceva în adâncul sufletului său, durere sau dorință sau rușine. Știu doar că acesta nu e Ransom Reed pe care l-am văzut aruncând publicul de la Madison Square Garden în aer acum două săptămâni.

Totuși, trupa își încheie evoluția în ovațiile mulțimii, ceea ce e semn bun, în ciuda adevărului evident. Ransom nu știe însă asta. Imediat după ce muzica se oprește și Jimmy apare pe scenă, ținând în mână un vinil cu ultimul lor LP, Ransom lasă microfonul pe scenă și iese, dându-i la o parte pe colegii lui de trupă și pe gazdă. Și pe mine.

— Nu cântă niciodată decât treaz, ha? îi spun lui Caleb.

Amândoi suntem prea șocați ca să ne putem urni de pe loc.

— Să-mi bag. Să-mi bag pula, mormăie el.

— Mda. Mi-ai luat vorba din gură.

Îl privesc pe omulețul aflat în stare de șoc și oftez. Am luat o hotărâre.

— Ziceai că ar fi bine să-l scoatem o vreme din oraș... S-ar putea să te ajut cu chestia asta.

19

A-l convinge pe Ransom să plece din oraș e mult mai ușor decât am anticipat Caleb și cu mine și ne întrebăm dacă nu cumva tânărul rocker nu e deja sătul de viață. Știam că dacă îi cerem socoteală imediat după marele spectacol va însemna doar tragedie, așa că am așteptat până marți — adică azi — ca să-i dăm un ultimatum: te retragi puțin sau noi plecăm. Amândoi. Nu pricep de ce l-ar speria așa ceva, dar se pare că funcționează.

Acum mai trebuia să-l conving pe Tucker. Asta e cu totul altă poveste. Una pentru care nu sunt pregătită.

Ajung acasă de la birou la ora obișnuită, știind că dacă vin mai târziu va fi agitat și îmi va fi mai greu să-mi susțin cauza. Stă la masa din bucătărie, bând o cană cu ceai și citind un document dintr-un teanc de acte cuprinse într-un dosar. Mirosul verdețurilor proaspete, al roșiilor și lămâii vine de la bucătărie și aud cum îmi chiorăie stomacul. Chiar dacă Lucia a plecat deja acasă, ea ne lasă întotdeauna cina în cuptor. În seara asta miroase a faimosul ei pui cu verdeață și lămâie.

Tucker ridică privirea când mă apropii și-mi zâmbește, deși îmi dau seama că e un surâs forțat. Pare obosit... și îmbătrânit. Nu-mi pot imagina ce-l supără și-mi propun nici să nu-l întreb. Asta e înțelegerea noastră — munca rămâne la birou. Totuși observ că ultimele câteva zile l-au epuizat și mi-ar plăcea să mă lase să-l consolez.

— Hei, iubire, spun eu, surâzând cu seninătate. Ceva miroase foarte bine.

Îl sărut pe buzele pline și intru în bucătărie ca să-mi torn un pahar cu vin. O să am nevoie de el pentru discuția pe care o vom purta.

— Lucia a făcut pui și salată Caprese.

— Eu vorbeam despre tine.

Mă răsucesc, îi fac cu ochiul și-l văd cum se destinde preț de o clipă. Ah. Nu-mi place deloc să-i dau vestea asta, mai ales cu sușurile și coborâșurile pe care le-am avut de înfruntat săptămâna trecută.

— Vrei un pahar? îl întreb, ridicând sticla de Sauvignon Blanc.

— Nu, mulțumesc, oftează el, coborându-și din nou privirea înspre hârtii.

Îl privesc o secundă, sorbind din vin, iar el se uită din nou la mine. În ochi i se citește atât de clar înfrângerea încât mă stăpânesc din răspuțeri să nu fug la el și să nu mă arunc la picioarele lui.

— Am pierdut pe cineva. Am pierdut un pacient.

— Poftim?

De data asta nu mai șovăi. Pun jos paharul și mă duc înspre el.

— Mda. Un puști, șaptesprezece ani. Nu mai puteam face nimic... totuși mă simt responsabil. Îl cunoșteam. Știam că se frământă și am încercat să fac tot ce am putut ca să-l conving să se mute la noi, să doarmă la noi pe canapea. Era singur... foarte singur. Părinții lui erau în Monaco când a fost adus la spital din cauza unei supradoze. Le-a luat două zile să se întoarcă și să aibă grijă de fiul lor. Două zile. Se pare că plănuiau excursia asta de luni întregi.

Fără niciun cuvânt, mă strecor lângă el și-l cuprind cu brațele, încercând să-i absorb durerea. Îi păsa de puștiul acela, așa cum îi pasă de toți pacienții. Știe că n-ar trebui să se implice, dar nu se poate abține.

Tucker e unul dintre sufletele acelea cu adevărat bune. A urmat psihia-
tria pentru că și-a dorit să-i ajute pe oamenii ale căror răni nu sunt vizi-
bile pentru lumea din exterior. A înțeles că suferința dinlăuntrul minții
e mult mai rea decât o celulă din închisoare. Și a ajutat... foarte mulți
oameni. Dar câteodată i-a mai și pierdut. Erau mult prea răătăciți...

— Mă gândeam... poate e timpul să luăm o vacanță. Am nevoie
de o pauză, iepuraș. Chestia asta... a fost grea de tot. Crezi că poți
să-ți iei liber vreo săptămână-două? Chiar mi-ar prinde bine să
plecăm puțin de aici... de lângă toată povestea asta. Vreau să fug de
realitate alături de tine.

Mă ridic lent și mă uit la el, încercând să pricep. Oh, nu. Nu de
asta aveam nevoie. Nu am două săptămâni pe care să i le ofer, nu
după înțelegerea pe care am făcut-o cu Ransom.

Îmi alung acest gând din minte. Tucker e soțul meu. *Soțul*. Și are
nevoie de mine. Trebuie să-i fiu loială. El e pe primul loc. Iar cariera
mea... La naiba.

— La ce te-ai gândit? îl întreb, încercând să ignor faptul că
reputația mea se duce naibii ca o corabie scufundată.

— Nu știu. La un loc departe de oraș. Fără trafic, fără social
media, fără paparazzi. Doar liniște și pace. Și noi.

Zâmbesc și dau din cap. Sună minunat. Într-o lume perfectă,
asta ar fi tot ce mi-aș dori.

— Deci poți să vii?

Are în glas un optimism de neoprit. Nu-l pot dezamăgi — nu e
momentul. Pentru că e deja distrus.

— Vezi tu... chestia e că... trebuie să plec din oraș pentru scurt
timp, dar cred că pot scurta delegația la doar câteva zile. O să mă
întorc până în weekend și o să plecăm împreună.

— Pleci din oraș? se-ncruntă el. De când?

— De azi. De-abia am aflat și voiam să-ți spun diseară. Am
un client care trebuie să stea cu capul la cutie o vreme, departe de
ochii presei. I-am promis... că... o să mă asigur că locul e aranjat și
confortabil. Dar sincer, nu văd de ce să nu...

— Cam ce fel de client?

Aud acuzația din întrebarea lui. Scepticismul. Prefer să fac pe proasta.

— Ha?

— Clientul. Cine e?

Nu așa trebuia să meargă lucrurile. Nu trebuia să fie deja nervos când îi dau vestea. Voiam să aștept până la cină, după câteva pahare de vin. Apoi speram să punem capăt perioadei de abținere și să facem dragoste. Nici măcar nu voiam să-i propun vreo perversitate. La naiba, dacă și-ar fi dorit să mi-o tragă în cămașa de noapte, n-ar fi avut decât.

Acum stă aici așteptând să-i răspund, din ce în ce mai bănuitor cu fiecare secundă a tăcerii mele stinghere. Trebuie să-i spun și gata.

Dacă vreau să am o șansă cât de mică pentru a-i câștiga încrederea și prijinul, trebuie să-i spun.

— Ransom Reed.

Deschide gura, dar o închide imediat la loc, de parcă n-ar ști ce are de spus. Aștept reacția de gelozie, de furie, de dezamăgire. Dar acestea întârzie să apară. Și într-un fel mi le doream. Măcar așa aș ști că-i pasă. Cel puțin aș simți că mă iubește cu aceeași pasiune cu care își îngrijește pacienții.

— Deci, Ransom trebuie să dispară din oraș? Întreabă el în cele din urmă.

— Da, ăăă, a tot dat de belele; Caleb și cu mine ne-am gândit că ar fi o idee bună să plece ca să vadă lucrurile și dintr-o altă perspectivă, departe de nebunia din orașul ăsta.

Dă din cap, empatic.

— Și unde plănuiai să-l duci?

— Ăăă, păi nu sunt prea... mă bâlbâi eu.

Bâlbâiala e un semn că nu sunt prea încrezătoare în deciziile mele.

— Ăăă, mă gândeam la Oasis. De când Justice a renunțat la securitate și s-a afișat în mod public, paparazzii pur și simplu nu mai simt nicio atracție pentru el. Nimeni nu vrea să facă poze la o stațiune de relaxare pentru cupluri, fie ele și celebre.

El dă din nou din cap.

— Bună idee. Vin și eu.

— Vii... și tu?

Sunt convinsă că nu l-am auzit cum trebuie. A spus cumva că vine cu mine să-l ducem pe Ransom la o fostă școală de sex pentru gospodine plictisite și nefutute, adică aproape toate femeile măritate din Manhattan? (Aham.)

— Da. Dintotdeauna mi-am dorit să văd locul ăla și să-l cunosc pe gagiu. În plus, e un spa de cinci stele în mijlocul pustietății. Pare distractiv.

Pare distractiv? Știe în ce se bagă?

— Păi, încă n-am vorbit cu Justice despre asta. Probabil c-o să mă refuze, având în vedere că e un spa pentru cupluri. În plus...

Nu apuc să-mi duc gândul la capăt. Nu pot recunoaște că am avut încredere în Justice dincolo de viața profesională și i-am divulgat detalii din viața noastră intimă, chiar dacă erau destul de vagi. Individul nu-i vreun prost. Știe exact de ce i-am pus întrebări despre căsniciile deschise. Și când voi apărea acolo cu Tucker și Ransom, nu voi fi în stare să mă feresc de privirea lui condescendentă. Pentru că, hai să admitem, nimeni nu poate fi mai condescendent decât Justice Drake.

Tucker se mișcă și mă prinde de șolduri, ridicându-mă din poala lui.

— De ce nu-l suni să vorbești cu el? Trebuie să dau și eu câteva telefoane, ca să-mi las pacienții în grija altcuiva.

— Serios?

Mă sărută pe frunte și zâmbeste ușor.

— Da. Ieșirea asta ne va prinde bine. Tuturor.

Apoi dispăre la el în birou, lăsându-mă absolut cu gura căscată.

Ransom a fost de acord mai ușor decât mă așteptam. Tucker s-a comportat aproape ca un extraterestru, aprobând ideea. Dar Justice? La naiba. La fel de bine puteam să-mi pun în bagaje pantalonii scurți și papucii de plajă și să le spun băieților că mergem la Disney World.

— Vrei să faci *ce?* se răstește el după ce-i expun planul.

Mulți ar îngheța la auzul vocii lui reci și răstite, dar nu și eu. Justice latră mult, dar nu mușcă aproape deloc. Mai ales acum, de când Ally l-a domesticit ca pe un câțel de buzunar.

— Vreau să-l aduc pe Ransom acolo, la Oasis, ca să dispară vreme de o săptămână. Cel mult două. Presa nu se va gândi să-l caute acolo. În plus, printre tipii ăia bătrâni, plictisitori și căsătoriți nu va intra în niciun bucluc.

— Tot nu văd ce legătură are sula cu prefectura. Aici nu e un hotel nenorocit, Heidi. Am clienți — clienți care mă plătesc pentru a beneficia de o atmosferă de siguranță și seninătate. Cum să le explic că un puști tinerel și necăsătorit umblă pe acolo când noi avem o politică strictă, care spune *Numai cupluri?*

— Păi... le spui că e cu mine.

Se lasă tăcerea. Se mai aude doar ecoul acuzațiilor sale nerostite. Pufnește înainte de a continua.

— Tu? Vii și tu? Și soțul tău ce părere are despre asta?

— Crede că-i o idee bună. De fapt, vrea să vină și el.

Pufnește din nou, de data asta cu seriozitate maximă.

— Am spus cuplu, Heidi. Adică doi. Nu trei, nu patru. Doi.

Strâng din buze și intru în dormitor ca să am mai multă intimitate.

— Și de când ești tu sfântul patron al monogamiei?

— Dintotdeauna am fost susținătorul ideii, Heidi. Doar că o făceam într-un fel nehibzuit și întortocheat. Totuși trebuie să recunoști ce rată de succes aveam. Nu devii Justice Drake fără să știi ce faci.

Îmi dau ochii peste cap, deși știu că nu mă poate vedea.

— Ah, Justice. Ai un ego uriaș. Acum ce faci? Vorbești despre tine la persoana a treia?

— Știi bine ce vreau să spun.

— Ca să fiu sinceră, habar n-am. Deci e OK să venim sau nu? Sau vrei să mă judeci în sinea ta de parcă dulapul tău n-ar fi mai plin de schelete decât un film de-al lui Tim Burton? Te rog... Mai spune-mi

o dată cum ai cunoscut-o și ai sedus-o pe actuala ta iubită, adică pe cumnata ta. Și mai spune-mi cum te-a găsit când te ascundeai în Abu Dhabi, când cineva și-a asumat toate riscurile — sacrificându-și propriul său timp și propriile resurse — ca să te depisteze. Îmi place la nebunie partea aceea a poveștii.

Îl simt cum se enervează, deși e la vreo patru mii de kilometri distanță. Deși are vocea de gheață, spune exact ce vreau să spună, așa cum știam c-o s-o facă. Întotdeauna obțin ce-mi doresc.

— Bine. Adu-l. Dar spațiul e limitat. Stă la o parte din calea mea și nu-și bagă nasul în treburile mele. Pricepi? Și dacă-l prind o singură dată drogându-se, îl dau afară. Ai înțeles?

Aproape că scot un geamăt, dar mă abțin.

— Să se drogheze? Ce te face să crezi să se droghează?

N-am spus nimănui. Nici măcar lui Tucker.

— Am și eu cablu TV, Heidi. Să știi că și oamenii care nu locuiesc în Manhattan au acces la tehnologia modernă.

Reușesc să zâmbesc. A fost de acord. Și, deși acum e ofticat, știu că Justice nu poate sta supărat pe mine la nesfârșit. Mai presus de toate, îmi e dator. Întotdeauna o să-mi fie dator. Eu sunt cea care l-am ajutat să se întoarcă din morți.

— Ești un urâcios. Recunoaște, ți-e dor de New York.

— Cătuși de puțin.

Aproape că-l aud chicotind, dar fiind extrem de încăpățânat, n-o să-și dea de gol nicio emoție, în afară de oftică și excitare.

— Deci, o să ajungem acolo cândva în timpul săptămânii. Probabil că joi, dacă Tucker își poate aranja treburile la muncă.

— Bine. Anunță-mă când veniți și-o să trimit mașina să vă ia de la aeroport.

— Serios? mă strâmb eu. Știu cum să ajung acolo. Tot rahatul ăsta cu securitatea nu e deloc necesar.

Justice ripostează imediat, ignorându-mi atitudinea.

— Aduci doi străini în casa mea, în afacerea mea. Deci ba da, rahatul cu securitatea e necesar. Accepți sau las-o baltă.

— Bine.

— Bine.

Închidem amândoi. Și zâmbesc. Într-un fel, îl iubesc pe individul ăsta.

Nu mai pierd vremea și-i trimit informațiile noastre de călătorie. Caleb e uluit că Justice ne-a permis să mergem la el, dar de-a dreptul stupefiat când află că Tucker a propus să vină și el cu noi. Nu-l las să se prindă că și eu sunt la fel de șocată. Îmi place de Caleb, dar nu suficient de mult încât să-i împărtășesc acest lucru. Una sunt amicii din industrie, alții sunt prietenii adevărați. Caleb face parte din prima categorie. Prietenii mei adevărați pot fi numărați pe degetele de la o mână.

La început, cred că n-o să mă calmez până la zborul nostru, programat joi dimineața, dar și eu, și Tucker suntem atât de ocupați să punem lucrurile în ordine încât ziua cu pricina vine mai repede decât mă așteptam. Nici măcar nu avem timp să discutăm despre cum vor merge lucrurile acolo. Știu că Tucker crede că faza asta va fi bună pentru noi, dar de ce? Deoarece crede că vom avea mai mult timp unul pentru altul? Sau pentru că astfel îl poate supraveghea pe Ransom? Sau se gândește că, dacă Ransom va fi acolo, va avea parte de... repetarea spectacolului? Și dacă asta crede cu adevărat, ce mama naibii înseamnă asta pentru noi? Că el se excită numai dacă se uită cum mă fute un alt bărbat?

Nici măcar nu mă pot gândi la asta acum.

Caleb insistă să-l aducă pe Ransom la aeroport ca să fie sigur că omul își face apariția, iar eu îi sunt recunoscătoare. Am nevoie de cât mai mult timp singură cu Tucker înainte să ne urcăm în avion. După ziua de azi, cine știe ce va mai rămâne sacru în relația noastră?

— Nu pot să pricep de ce ați luat bilete la un avion de linie, mârâie Caleb, apropiindu-se de noi la coada de la clasa business.

Se prefacă că mă pupă și continuă să comenteze totul, de la toaletele minuscule la Ebola.

— Jur pe Dumnezeu, Heidi DuCane, dacă tu sau Ransom luați vreun virus mortal, o să vă omor eu înainte să mă contaminați și pe mine. Costumele alea oribile de carantină nu mă avantajează deloc.

Când îi pomenește numele, mă îndrept de spate și mă pregătesc, mental și fizic, să-l întâlnesc din nou. Mereu îmi trebuie o clipă ca să mă obișnuiesc cu prezența lui. Ca și cum ar absorbi tot aerul din încăpere. Nu doar că-mi taie respirația; mă lipsește de prețiosul oxigen care se duce la creier, transformându-mă într-o retardată care se clatină și se bâlbâie.

După cum mă așteptam, Ransom e îmbrăcat într-o pereche de jeans și într-un tricou cenușiu. Are ochelari de pilot și căciula aceea gri peste părul ciufulit. Nu știu dacă e cea din noaptea aia sau dacă are zece la fel, ceea ce ridică în slăvi vreo marcă ridicol de scumpă care costă o avere aruncată pe o bucată de lână. Dar arată uluitor, chiar și în felul ăsta răvășit, de parcă de-abia a căzut din pat. Nici măcar nu trebuie să depună eforturi. Îi vine foarte natural să fie sexy.

— Hei, omule, mormăie Ransom, întinzându-i o mână lui Tucker.

Cei doi se salută. Când Ransom se întoarce înspre mine, afișează o mină rece.

— Heidi.

Un singur cuvânt. Asta e tot ce primesc. Niciun gest, niciun zâmbet. Doar numele meu pe limba lui. Și nici nu mai sună ca o melodie. Sună ca o înjurătură.

— Păi... zic eu, uitându-mă pe bilet. Avionul decolează într-o oră. Hai să mergem.

Trecem pe la check-in și prin zona de securitate fără să vorbim între noi, ceea ce nu reprezintă o problemă, de vreme ce Ransom e oprit pentru autografe din trei în trei. Dacă n-ar fi avut căciula pe cap și ar fi defilat pe aici cu buclele lui celebre la vedere, am fi avut cu siguranță nevoie de bodyguarzi. Când ajungem la poarta noastră, însoțitorii îi strigă deja pe pasagerii de la clasa întâi. Ne imbarcăm repede ca să evităm și alte întârzieri cauzate de fani. Ne găsim locurile. Spre dezamăgirea mea, Ransom are loc fix în spatele nostru, nu vizavi de noi așa cum mă gândisem inițial. O să vadă și o să audă

totul. Ar trebui să nu-mi pese, dar simt cum mă copleșesc neliniștea și disconfortul. Mă așez la fereastră, lăsându-l pe Tucker la margine.

— Ce s-a întâmplat, iubito? întreabă el, instalându-se lângă mine.

Mă prinde de mână, pe brațul dintre noi al scaunului.

— Pari cam palidă.

Îi zâmbesc slab.

— Sunt obosită, cred.

— Păi, încearcă să te relaxezi, spune el, aplecându-se să mă sărute pe buze. O să fie un zbor lung.

Un zbor lung, într-adevăr. Probabil cel mai lung.

Stewardesa vine să ne ia comanda pentru băuturi și eu cer un pahar de șampanie. Tucker ridică întrebător din sprânceană, sugerându-mi că e cam devreme. Dau din umeri.

— E vacanță.

Și dacă vreau să supraviețuiesc, cu demnitatea și căsnicia intacte, voi avea nevoie de alcool. În cantități industriale.

Zborul e liniștit vreme de o oră și ceva, așa că reușesc să ațipesc după câteva pahare de șampanie. Atunci simt că parcă lovește cineva în spătarul scaunului meu. Deschid ochii și-l văd pe Ransom plutind deasupra mea și privindu-mă atent cu ochii lui obosiți.

— Scuză-mă, mormăie el.

Apoi iese pe interval și se strecoară la baie. Mă uit la Tucker, care pare că nu vede ce se-ntâmplă, total prins de audiobook-ul pe care-l ascultă la căști, în timp ce lucrează pe MacBook. De parcă n-ar fi observat nimic.

Trec câteva minute înainte ca bănuiala să mă lovească fix în moalele capului. Ransom ar fi trebuit să se întoarcă până acum. Dacă îi e rău? Sau dacă se droghează în baie? La naiba. Nu-l pot lăsa să se drogheze în avion. Dacă află Justice? Da, toate mai sunt negociabile cu el, dar nu va ceda în privința consumului de droguri. Personalul e testat la întâmplare și chiar și clienții trebuie să prezinte dovada că nu s-au drogat înainte de a veni acolo. Poți spune orice despre el, dar

Justice e un tip remarcabil. Un nemernic, dar un om bun, în străfundul sufletului său.

Nu-mi găsesc astâmpărul. Mă tot întreb oare ce face el în baie, dacă e OK sau dacă nu cumva de data asta a mers prea departe. O fi în joc reputația mea, dar, la naiba, la fel e și viața lui. Și oricât de rea aș fi eu, nu se poate să nu-mi pese de el.

— Scuze, murmur eu, desfăcându-mi centura.

Tucker nu-mi răspunde, așa că-l bat ușor pe umăr ca să-i atrag atenția.

— Mda? zice el, scoțându-și căștile.

Arăt către baie.

— Am nevoie acolo.

Tucker se ridică pentru a mă lăsa să trec, apoi se așază repede la loc și se-ntoarce la ale lui. Știu că există o anchetă în privința morții pacientului lui, deci presupun că încă îl preocupă povestea asta. Când ajung la ușa glisantă, de-un bej oribil, bat ușor, ca să nu atrag atenția asupra mea sau asupra persoanei dinăuntru.

— Da? se aude o voce răgușită.

— Eu sunt.

Trece un moment prelung înainte să aud încuietoarea, dar ușa nu se deschide deocamdată. Ridic privirea ca să văd dacă Tucker e în continuare cufundat în munca lui, apoi fac ceva inimaginabil. Intru în baia minusculă a avionului, cu un alt bărbat.

Ransom se sprijină de chiuvetă, cu palmele lipite de marginea dulăpiorului. Stă cu capul în jos, dar observ că are un strat de transpirație lipicioasă pe piele. Îi privesc trupul solid, care ocupă tot spațiul, în afară de locul în care stau eu. Caut un semn, cât de mic, al consumului de droguri. Dar nu văd nimic. Niciun accesoriu.

— N-am nimic la mine, bombăne el, fără să-și ridice capul.

— Nici nu credeam că ai, mint eu.

— Știu de ce ești aici, Heidi. Știu ce cauți.

— Atunci, dacă știi, de ce nu-mi spui? De ce nu mi-ai spus că ești dependent de droguri, Ransom?

Chicotește în barbă și spatele lui cocoșat se zguduie de râs.

— Nu sunt dependent de droguri, H.

— Atunci ce e? Alcool?

— Aș vrea eu.

Vocea îi sună atât de slabă și de frântă în spațiul acesta mic, încât pare că fiecare cuvânt nerostit și fiecare sentiment reprimat se amplifică. Aș vrea să ridic mâna și să-l ating — ca să-l liniștesc, pe el și pe mine. Ceea ce-l roade pe dinăuntru — indiferent că e vorba de pastile sau cocaină sau băutură — îl distruge. Și își face singur rău ca să amortească durerea.

— Ransom, poți vorbi cu mine, îi șoptesc. Orice se întâmplă... sunt aici pentru tine.

— Ești? Așa cum ai fost sâmbătă noapte?

— Era altă treabă. Trebuia să fiu acasă, iar tu erai în regulă...

— Știu despre ce voiai să vorbim, H. Voiai să mă abandonezi. Ca tot restul lumii.

Prima reacție e de a nega totul, dar vorbele lui mă reduc la tăcere. Știu că voiai să mă abandonezi. E mai mult decât povara de a-și găsi un nou agent de presă. Nu e vorba doar despre afaceri. E o durere ascunsă acolo, în spatele cuvintelor sale — o durere profundă. Pe care nu cred că am cauzat-o eu, dar de care îi aduc aminte constant. O crustă usturătoare peste o rană secretă a inimii sale. Și nu știu de ce. Nu înțeleg de ce mi-a dat puterea de a-l răni, pentru că eu n-am cerut niciodată rolul acesta.

— Nu sunt bună pentru tine, mă trezesc spunând în șoaptă.

— Știu. Nimic distractiv nu-i bun pentru mine. Dar te doresc oricum.

Descopăr că mă privește în oglinda micuță, iar ochii lui întunecați și apoși sunt înconjurați de cearcăne negre. Îl cred că nu s-a drogat. Îl cred, dar parcă n-aș vrea. Adevărul pare mult mai grav.

Avionul intră într-un gol de aer și ne amintim brusc unde ne aflăm. Emoția pură dispare și ne trezim amândoi la realitate. Ransom dă drumul la apă și se stropește pe față. Eu îmi aranjez părul, de

parcă aş fi făcut aici ceva ca să-l răvăşesc. Când pun mâna pe clanţă, Ransom se răsuşte şi mă priveşte întrebător.

— Încearcă să te odihneşti puţin, OK? Ajungem în Arizona peste câteva ore.

Apoi ies din toaleta micuţă, plină cu secretele noastre cele mai ascunse, şi sper să nu scape niciunul de acolo.

Când mă întorc la locul meu, descopăr că Tucker e în continuare cu privirea lipită de ecranul computerului său. Dă din cap când mă vede venind şi se ridică pentru a-mi face loc, fără să-şi ia degetele de pe taste. Mă aşez şi-mi reazem capul de fereastră, brusc epuizată.

— Se simte bine?

Mă întorc către soţul meu, care are o expresie impasibilă şi care e atent în continuare la munca lui. Când vede că nu-i răspund imediat, ridică uşor din sprânceană şi mă priveşte fugitiv. Asta e.

— Mda.

E o minciună. Ransom nu e în regulă. Nici eu nu sunt în regulă. Iar noi... noi doi n-am mai fost în regulă de o grămadă de timp.

El dă din cap.

— Bravo.

Apoi se poartă ca şi cum n-am fi vorbit deloc. Ransom revine la locul lui câteva minute mai târziu, mai puţin palid la faţă şi mai relaxat. Îmi e suficient ca să aţipesc liniştită. Şi chiar când mă fură somnul, simt atingerea unor degete calde, aspre, care mă mângâie pe dosul mâinii drepte. Mâna de la fereastră. Mâna pe care Tucker n-o poate vedea.

Adorm în felul acesta — cu soţul meu lângă mine, total neştiutor, şi cu amantul meu de-o noapte mângâindu-mi mâna. Şi mă simt de parcă ne-am trage-o. Doar că de data aceasta Tucker nu se uită la noi.

20

În Arizona e cald ca-n iad.

Nu e cald ca la New York, lucru groaznic pe timpul verii. Dar e căldura umedă de pe coasta de vest, care nu te lasă să respiri. O urăsc. Dar vipia de afară nu se compară nici pe departe cu felul în care îmi arde mâna după atingerea lui Ransom. Sau felul în care privirea fixă și ageră a lui Tucker trece prin mine, desfăcându-mă în bucățele, cernând toate secretele și lăsând în urmă rușinea, să zacă acolo și să putrezească. Urăsc și asta.

Drumul cu limuzina spre complexul lui Justice e incomod, ca să folosesc un cuvânt blând. Dar ne ușurăm această călătorie îndelungată nebăgându-ne deloc în seamă între noi. Tucker se întoarce la ce naiba scrie el pe MacBook. În fața noastră, pe bancheta din spate, Ransom își pune căștile și scoate un caiet din geantă. Îl privesc cu fascinație nedisimulată în vreme ce bate cu degetele în hârtia albă, dând din cap și cu ochii închiși. Îl privesc în timp ce creează — insuflă viață în neant și compune melodii extraordinare — și e probabil cea mai intimă experiență pe care am avut-o până acum alături de el. Și

chiar dacă arăt ca o idioată holbându-mă la el ca și cum ar fi o operă de artă rară și exotică, nu mă pot uita în altă parte. E atât de frumos în elementul lui — atât de neprotejat, atât de pur. E ca și cum l-aș vedea pentru prima oară.

Deschide brusc ochii și-i fixează asupra mea. Se-ncruntă pentru o fracțiune de secundă, iar colțul gurii îi tresare ușor. Șoptește fără zgomot cuvântul *Ce?*, iar întrebarea aceasta neauzită, alături de apariția rapidă a limbii sale, mă fac să simt un roi întreg de fluturi cu aripi de mătase în stomac. În mod reflex, mă uit la soțul meu care, după cum mă așteptam, habar n-are ce se întâmplă. Mă răsucesc din nou către Ransom și clatin simplu din cap. El ridică întrebător din sprânceană, ispitindu-mă să-i spun ce am pe suflet. Dar apoi îmi amintesc că nu trebuie să fac asta. Vede și el cum m-am înroșit de parcă m-aș fi frecat de barba, de obrazul lui. Și cum respir întretăiat, de parcă mi-ar strânge plămânii cu mâinile goale. Și observă fără îndoială cum îl studiez din priviri, încercând să captez orice detaliu și să-l așez în dosarul cu documente interzise din mintea mea.

Poate vedea toate lucrurile astea pentru că, într-un fel întorcheat, Ransom mi-a absorbit ceva mai mult decât trupul. Mi-a marcat inima, iar acum mă poate citi de parcă aș fi un articol pe prima pagină a ziarului *The Post*.

Necunoscutul ăsta m-a făcut să am sentimente pentru el. Și asta detest cel mai tare dintre toate.

Rup vraja prefăcându-mă absorbită de mesajele și e-mailurile necitite de pe mobil, evitând contactul vizual cu el tot restul drumului. Când ajungem la Oasis, o oră mai târziu, mă doare tot trupul de tensiune și amorțeală. Desigur, nici n-apuc să cobor și să mă întind puțin că-l și observ pe Justice pe treptele de la intrare, cu chipul lui înnebunitor de arătos încruntat și nemulțumit.

Cele mai multe dintre femei ar fi încântate în prezența atâtor bărbați frumoși. Tucker, Ransom și Justice sunt ridicol de arătoși în feluri diferite, dar foarte clare. Tucker are o frumusețe masculină clasică, cu obrajii lui puternici, cu buzele pline, cu ochii lui albaștri

ca oceanul. Ransom e opusul lui perfect, cu pielea lui măslinie și întunecată, cu trăsăturile lui colțuroase mai fascinante și mai exotice decât cele total americane ale soțului meu. Dar Justice... Justice e cel care face orice femeie să-și piardă capul și să-și dea jos chiloții. Omul inspiră pur și simplu sex. Are ochii de culoarea cerului înaintea furtunii, iar buzele îi sunt arcuite, aproape bosumflate. L-ar face să pară de-a dreptul feminin dacă trupul lui n-ar fi un adevărat manual de educație sexuală, iar fiecare mușchi și suprafață plană n-ar fi un traseu pe care ți-ai dori să-l marchezi triumfătoare.

La prima vedere, e ca și cum ai privi un miraj. Apoi deschide gura și iluzia se spulberă. E ca și cum știe cât e de superb și de sexy și vrea să te pună pe fugă. Ca și cum își dorește să calce pe nervi cât mai mulți oameni cu putință pentru a-i ține la distanță.

I-am analizat tactica din primele momente când l-am întâlnit, cu ani în urmă. Noi doi suntem făcuți din același material. Iar după ce viața lui personală a fost expusă anul trecut, dând la iveală ce familie de rahat are și cum l-au azvârlit ca pe o măsea stricată, pot înțelege de ce a ales să-și trăiască viața în exil.

— V-a luat ceva, mormăie el, coborând treptele de teracotă ale imensei sale vile.

În exil sau nu, Justice e plin de bani. După ce nemernica de nevastă a lui taică-său i-a trimis pe Justice și pe mama lui să-și facă bagajele, el a rămas cu niște mărunțiș. A luat banii, i-a investit într-o idee care fie îl ruina de tot, fie îl făcea erou. Și uite-așa, s-a născut Justice Drake, *sexpert extraordinare*.

— Păstrează-ți dragălaşeniile și grija pentru cineva căruia îi pasă, ripostez eu, trecând pe lângă el și intrând în foaierul cu aer condiționat.

Nu doar pentru că arșița de afară e insuportabilă, căci așa și e. Dar mai ales pentru că, dacă stau acolo între soțul meu și — la naiba, nici nu știu ce e Ransom — Justice va vedea direct prin mine. Va vedea adevărul care-mi va apărea pe trup ca o literă stacojie, tatuată acolo cu minciuni roșii ca sângele și dorință păcătoasă. Încă nu sunt

pregătită să-l înfrunt. De obicei, nu dau doi bani pe ceea ce cred oamenii despre mine, mai ales clienții mei. Dar Justice e diferit. Îmi place mult de el, dar, mai presus de asta, îl respect. E greu să n-o faci.

Îi aud pe ceilalți salutându-se înainte de a intra în casă. În vreme ce la suprafață sunt relaxată și calmă, pe dinăuntru clocotesc de furie. Ce-am avut în cap? Să-i aduc pe Tucker și pe Ransom în cuibușorul de nebunii al lui Justice? Să-i expun la lucrurile care se întâmplă cu adevărat în spatele ușilor închise ale celor mai multe dintre căsnicii? Oare încurajez povestea asta dintre noi? Oare în subconștient am ales acest loc pentru că aici nu râde nimeni de noi? Oare aici ne vom simți încurajați să ne explorăm mai adânc fanteziile?

— Camerele sunt pe-aici. Oamenii mei vă vor aduce bagajele, spune Justice, conducându-ne către o scară mare care urcă la încăperile de la etajul al doilea.

Inițial erau folosite drept camere de locuit pentru femeile înscrise în programul lui, dar acum adăpostesc cuplurile care au venit la noul curs al lui Justice, cel de revigorare a relației. Eu am jucat un rol-cheie în această schimbare, după ce și-a abandonat afacerea în toamna trecută. Aproape că l-a dăruit faptul că a devenit atât de expus și de vulnerabil. Dar pierderea lui Ally — care a plecat de lângă el și s-a întors în brațele soțului ei — aproape că l-a ucis.

După câteva luni de încercări de a-i reface viața sfâșiată, după o grămadă de timp în care m-am îmbolnăvit de grija lui, m-am oferit să-l ajut. După cum i-am spus și lui, orice om de afaceri care se respectă are un hacker pe statul de salarii. Așa că am dat e-mailuri în stânga și-n dreapta, fără niciun scop, sperând să găsesc o adresă IP, orice care să ne conducă la el. N-a răspuns niciodată, desigur. Ca și cum ar fi știut care-mi sunt intențiile și nu voia să fie găsit. Avea de gând să dispară, să se reinventeze și, în cele din urmă, să moară de unul singur. Iar eu nu aveam cum să las așa ceva să se întâmple.

Apoi am avut noroc.

I-a scris lui Ally.

Nu era cine știe ce scrisoare, ci mai degrabă o măzgăleală indescifrabilă. Dar măcar avea un timbru. Nemernicul încrezut ne dăduse un indiciu. Era gata să fie găsit. Voia să vină acasă.

Așa că am intrat în legătură cu vreo doi amici — unul vameș, altul detectiv particular — care l-au depistat. Iar eu i-am spus lui Ally, care aproape că mă urmărise pas cu pas vreme de câteva luni, făcându-și apariția zilnic la mine la birou și enervându-mă la culme, să se ducă să-și recupereze gagicul. Și să nu-l mai lase niciodată să plece. O iubire ca asta — născută din suferință, din curaj și din prietenie — e atât de greu de găsit. Iar ei doi o descoperiseră. Aveau doar nevoie de o mână de ajutor ca s-o păstreze.

Mă uit în spate la Tucker în timp ce urcăm scările și îi surâd. Ce avem noi e foarte real. Iubirea lui Tucker pentru mine e solidă și adevărată și mereu a fost așa. Nimeni nu ne poate lua asta. Nici Ransom, nici Justice, nici măcar eu. Și deși nu-l merit, nu suport gândul că l-aș putea pierde. Nu-mi pot imagina viața fără el și știu că dragostea mă va ține aproape de el chiar dacă încerc să fug.

Îl privesc pe Ransom, care a rămas cu câțiva pași în spatele nostru, cu privirea încețoșată și cu gura transformată într-o linie dreaptă. E ușor să fii atrasă de el, mai ușor decât ar trebui. E promisiunea entuziasmului, a tinereții. Îți oferă aceeași senzație pe care-o simți când stai chiar pe marginea unei stânci, cu mâinile întinse și cu ochii închiși. E acest iureș de adrenalină care îmi ajunge la inimă atât de repede încât mă simt ca drogată. Imponderabilă, dar învăluită de acea senzație care-mi furnică fiecare centimetru de piele.

Ransom mă face să cred că pot zbura, dar Tucker mă ține cu picioarele pe pământ. Nici nu-mi dau seama ce e mai rău.

Ne oprim în fața unei uși mari de mahon, pe care e gravat cuvântul *Reflecție*, cu un scris frumos pe o plăcuță de metal inoxidabil.

— Ce-i asta? întreb eu.

— Ally voia să facă ceva special cu camerele... să creeze teme specifice pentru fiecare dintre ele. Asta e camera Reflecției. Suntem destul de aglomerați acum, deci cu asta te-ai ales.

Scoate o cheie legată cu o fundă din buzunar și descuie ușa. Intrăm și-mi dau seama imediat de ce camera aceasta se numește așa.

Toată încăperea e scăldată în culori neutre — gri, cafeniu, roz-pal. Culori care să calmeze gândurile, să aducă liniștea și să permită celor doi să se gândească la relația lor. Cu toate astea e îmbrăcată în oglinzi de jos până sus, majoritatea concentrate în jurul patului. Deci în timp ce cei doi pot reflecta asupra iubirii lor în timpul zilei, în timpul nopții își pot admira trupurile goale și încolăcite oglindite pe pereți.

Ca și cum Justice încearcă să ne spună ceva. Și pentru că sunt o persoană care nu folosește niciodată subtilități ca să-și exprime punctul de vedere, mă cam enervează gestul lui Justice.

Mă întorc dorind să-i spun asta și lui, dar îmi dau seama că nu sunt singura care cercetează camera din priviri, înțelegându-i dublul înțeles. De fapt, mesajul pare a fi foarte limpede, iar după felul în care Ransom se uită la povestea cu oglinzile de deasupra patului, e la fel de stânjenit de ceea ce reprezintă asta. Și de ceea ce înseamnă asta pentru el.

— Camera ta e mai încolo, pe hol, îi spune Justice tânărului.

Îi face semn lui Ransom către hol, iar eu sunt gata să-l urmez. Dar Justice se oprește în prag, aruncându-mi o privire înghețată. Aproape simt cum scade temperatura din cameră.

— La mine în apartament în zece minute.

Apoi mă lasă cu soțul meu, întrebându-mă ce mama naibii vrea Justice de mă cheamă atât de repede la el. Și despre ce naiba discută el acum cu Ransom.

În condiții normale, m-aș fi dus la locuința de oaspeți unde stă Justice cu cel puțin cinci minute întârziere. Zece chiar, dacă aveam chef de ceartă și voiam să-l scot din minți. Dar știind că e singur cu Ransom și având în vedere conversația noastră telefonică despre căsnicii deschise, îmi pot imagina ce concluzii a tras. Știu că Justice nu va divulga niciun detaliu, dar Ransom? Dacă i se va părea că ar putea trage vreun folos de aici?

— Zece minute, ha? zice Tucker din spatele meu.

E mai aproape decât mă așteptam, atât de aproape încât îi simt răsuflarea fierbinte pe ceafă.

— Mă pot gândi la câteva lucruri pe care le putem face în zece minute.

Îmi dă la o parte părul de pe umeri și-și lipește buzele de ceafa mea, o mișcare care m-a topit de multe ori înainte. Am tânjit întotdeauna după atenție din partea lui Tucker — ca un copil disperat. Acum însă mi se pare ceva în plus... o pacoste. Atingerea soțului meu mă scoate din sărite. Și asta e o problemă serioasă.

— Mai târziu, spun eu, îndepărtându-l. Am fost toată ziua pe drumuri. Mă simt năclăită.

Fug la baie ca să mă spăl puțin și ca să stau cât mai departe de el. Când revin, îl găsesc pe Tucker pe balconul care dă în curtea interioară. Piscina de-un turcoaz strălucitor, cu margini abrupte, e înconjurată de cupluri în șezlonguri moi, vorbind, râzând și sorbind din băuturile lor de fructe de la barul proaspăt instalat în bazin. O mare diferență față de anul trecut, când proprietatea era frecventată numai de femei fragile și cu o reputație groaznică. Oamenii ăștia sunt aici prin propria lor voință. Nu de disperare.

— Vrei să facem o baie după întâlnirea ta? întreabă Tucker fără să mă privească.

Vorbește calm, de parcă n-ar simți tensiunea care scapără între noi, dar eu știu că o simte. E un bărbat inteligent.

— Sigur, îi zic eu, știind foarte bine că asta nu se va întâmpla.

Îmi spun mie însemi că nu se întâmplă din cauză că eu lucrez și nu-mi pot permite luxul de a lenevi pe lângă piscină, dar mă străbate un fior de vinovăție. Îl sărut pe obraz și-i spun c-o să mă întorc, sugerându-i să comande niște mâncare și băutură. Chiar îi recomand unele dintre specialitățile lui Riku înainte de a mă năpusti pe ușă, departe de sentințele tainice ale oglinzilor din camera Reflecției. Exact când îmi desprind mâna de pe clanța rece a ușii, aud un chicotit răgușit din spatele meu.

— Prietenului tău... îi plac mult insinuările, zice Ransom târăgănat.

Inspir adânc înainte de a mă întoarce cu fața la el, ca să descopăr că e pe jumătate dezbrăcat și mai atrăgător decât mi-l aminteam eu. Deschid și închid gura la loc de zece ori înainte să vorbesc.

— Ă, da. E simpatic foc. Ai uitat ceva? îl întreb eu, ridicând neîncrezătoare din sprânceană și cercetându-i curioasă din priviri silueta musculoasă din tălpile tenișilor până la căștile care-i atârână pe umerii goi și bronzăți.

Se uită la pantalonii negri, de baschet, cu talie joasă (serios, cum poate purta lenjerie intimă?) și ridică din umeri.

— Cred că mă duc să trag puțin de fiare. E prea cald să mai pun ceva pe mine.

Are dreptate, dar posesivitatea mea mă îmboldește să-i spun să se întoarcă și să pună un tricou pe el. Ce dacă toate femeile de-aici sunt măritate sau aflate în relații serioase? Asta nu-nseamnă că sunt moarte. Uitați-vă la mine, de pildă. Eram cât se poate de vie când mi-am desfăcut picioarele în fața lui Ransom și l-am primit înlăuntrul meu, l-am învăluit în căldura mea umedă și l-am transformat într-o amintire permanentă a sufletului meu. De fapt, nu-mi amintesc să fi fost cândva mai vie decât în noaptea pe care am petrecut-o împreună, strigând numele lui Dumnezeu, dar venerându-l pe Ransom. Iar acel sentiment a devenit din ce în ce mai intens cu fiecare moment furat de-atunci încoace.

Deci, nu, Ransom nu e proprietatea mea și nici nu-i sunt șefă, ca să-i pot ordona ce să facă. Dar e al meu, la naiba. Și nu vreau să-l împart cu nimeni.

— Heidi?

Clipesc și îmi ridic din nou privirea la el, trezindu-mă din reverie. El își linge buzele, ispititor, și zâmbește.

— Te-am întrebat dacă te duci undeva.

— La Justice, răspund eu, cu o voce răgușită.

Îmi dreg vocea și îi explic mai departe.

— Trebuie să discut cu el.

— Despre mine?

Mă-ncrunt.

— Nu. De ce aş face asta? Cumva i-ai spus... ceva care să-l facă să-mi pună anumite întrebări?

El pufneşte şi se uită în altă parte, scuturând din cap.

— Nu. Nu i-am spus. Nu-ţi fie teamă, secretul tău e în siguranţă.

Chiar dacă sunt sigură că spune adevărul, simt nevoia să subliniez cât de disperată sunt să obţin această asigurare.

— Bravo. Pentru că, dacă se află — dacă află cineva despre... noi — o să suferim toţi.

— Să suferim?

Ochii i se aprind la cuvântul „suferim“ de parcă perspectiva asta l-ar însufleţi.

— Carierele vor avea de suferit, da. Presa ar fi de nestăvilit.

El dă din cap, iar zâmbetul subtil i se transformă în ditamai rânjetul.

— Sigur. Presa.

Aruncă o privire pe coridor, căutând o cale de scăpare, iar eu îl eliberez luându-mi la revedere. Mă gândesc să-l invit la cină mai târziu, dar mă răzgândesc. Nu am venit aici împreună. Sunt aici ca să mă asigur că n-o dă în bară şi nici nu o ia razna. Şi sunt aici de dragul lui Tucker, bineînţeles.

Când bat la uşa lui Justice, mă simt copleşită de o senzaţie de anxietate, aproape teamă, şi mai că fac stânga-împrejur. Dar înainte să pot fugi, el deschide brusc uşa, dislocându-mi mâna din încheietură şi trăgându-mă înăuntru.

— Ce mama dracului ai făcut? întrebă el de îndată ce uşa se trăneste în urma mea.

Se plimbă în sus şi-n jos prin cameră, respirând întretăiat şi trăgându-se de părul scurt şi ţepos. În mod clar e ofţicat. Şi nu are nimic de-a face cu faptul că am întârziat. Stau absolut nemişcată, cu tălpile sandalelor lipite de marmură.

— Ce vrei să spui?

Dintr-odată, mă trezesc cu el exact în față, nu amenințându-mă, ci mai degrabă provocându-mă. Provocându-mă să-l mint în față și să-ncerc să neg ceea ce el vede cu atâta limpezime.

— Tu crezi că eu sunt prost? Crezi că nu știu ce-ai făcut cu băiatul ăsta? La naiba, Heidi! Credeam că am discutat despre asta? Credeam că ai priceput gravitatea deciziei tale și faptul că te va costa enorm. Totul! Crezi că o zbenguială cu un rock star va înlocui un deceniu nenorocit petrecut alături de soțul tău? Mama naibii, Heidi. Credeam că ești mai deșteaptă de atât.

— Justice...

Se tot apropie, dornic să citească în mine. Iar eu stau acolo pur și simplu și îi permit să facă asta.

— Trebuia să-mi dau seama când mi-ai spus că-l aduci și pe el. Nu e vorba despre droguri sau despre alcool, nu-i așa? Îl vrei aici ca să-l fuți și să joci în același timp rolul soției perfecte pentru soțul tău. Ei bine, nu la mine acasă. Eu nu acopăr aventuri, DuCane. Vrei să te fuți aiurea, întoarce-te dracului la tine-n oraș. Tucker merită ceva mai bun de atât și n-o să-l las să creadă că ți-am fost complice.

— Justice... dau eu să spun din nou.

— Știe.

— Poftim?

Chestia asta îl face să dea câțiva pași în spate.

— Cum adică, *știe*?

— Tuck... știe. Despre Ransom.

Justice respiră din ce în ce mai greu și se oprește din mărșăluit.

— Nu sunt consilier marital, să știi. Nu-ți pot repara căsnicia acum când tu ai făcut-o praf.

— Știu.

Mă apropii de el, umilă, înfrântă.

— Și lucrurile nu stau așa. N-am făcut praf nimic. Amândoi am făcut-o praf.

— Amândoi?

— Era acolo. Tucker era acolo când am fost cu Ransom. Ne-a privit. A... dat instrucțiuni. Și i-a plăcut la nebunie. Cel puțin atunci, pe moment.

— Pe moment?

Scutur din cap. Nu vreau să cred ce s-a întâmplat — ce mi se întâmplă de o vreme încoace.

— El nu-mi poate da... ce-mi doresc eu. Și știa că Ransom mi se pare atrăgător. Eram cu toții beți, drogați... pur și simplu s-a întâmplat. Iar eu... nu mă pot gândi decât la asta. Nu mă pot gândi decât la el. Credeam că, dacă-l las pe Tucker să vadă ce nevoi are trupul meu, va accepta ideea și apoi va fi în stare să-mi ofere, în cele din urmă. Dar nu poate. Nu vrea. Și de la mica noastră întâlnire de taină... de când am aflat cum e să fii pe deplin satisfăcută, împlinită... nu mă mai pot întoarce la cum erau înainte lucrurile. La naiba, refuz să mă-ntorc la așa ceva.

Asta îl trezește la realitate și văd cum furia îi dispare de pe chip.

— Știe chestia asta? Soțul tău?

Dau din cap.

— Am încercat după aceea. Credeam că s-a prins și că va fi deschis ideii. Și apoi s-a oprit. M-a respins de parcă eram leproasă. De parcă eram dezgustătoare și deviantă. E dureros să fii respinsă de bărbatul pe care-l iubești. Mai ales atunci când un alt bărbat e dornic nu doar să te accepte, dar să-ți și ofere ceea ce ai nevoie. Și nu pentru că e vorba de nevoie, ci pentru că așa vrea el.

Vin și mai aproape. Mai aproape de atât nu am fost niciodată. Nu e un act de seducție, ci un moment de vulnerabilitate. Îi dau și lui șansa de a mă respinge. Îl las și pe el să mă îndepărteze și să mă facă să mă simt murdară.

— Justice, mi-e teamă. Sunt îngrozită pentru că îl doresc atât de tare încât mă doare fizic. Și nu mă pot gândi decât la el și la faptul că el m-a înțeles. Știu că e greșit, că e o mizerie. Dar, la naiba, nu mă pot abține. Nu mă pot opri să simt așa cum simt. Și e doar o chestiune de timp până ce dorința trupească îmi va depăși intențiile inimii.

Mă privește prelung, fie judecându-mă în tăcere, fie încercând să înțeleagă cu atenție. Atunci ușa se deschide, făcându-ne să tresărim. Din fericire, Ally nu știe ce se întâmplă. Intră veselă, de parcă dansează. Are părul roșu strâns în creștetul capului într-un coc ciufulit. E îmbrăcată în niște pantaloni scurți de alergat, de culoare violet, un tricou galben și adidași multicolori.

— Heidi! Ai venit! chiăie ea, iar zâmbetul ei molipsitor aproape că mă face să uit sobrietatea momentului de mai înainte.

Înțeleg de ce Justice o ține aproape. Fata asta e raza lui personală de soare. El trăiește în beznă și furtună. Dar n-a putut rezista prea mult în propria lui răceală și disperare. Ally e căldura lui. Pentru el, ea e soarele, luna și stelele. Ea e cea care l-a adus înapoi la viață.

— Am venit, răspund eu, dând din cap.

Vine să mă îmbrățișeze, apoi își amintește. Eu nu mă-mbrățișez cu nimeni. Niciodată.

— Ai ajuns la momentul potrivit. N-o să ghicești cine e aici! Nici măcar nu știam că-ți e client!

Îl privește pe Justice și-i trage una peste bicepsul masiv cu mânuța ei mică și delicată.

— Voi ai să-mi faci o surpriză? Pentru că știi ce admiratoare înfocată sunt?

Justice și cu mine ne uităm unul la celălalt derutați, cu sprâncele ridicate.

— Despre ce vorbești, îngerașul meu? Întreabă el, luând-o în brațe.

Mi-a luat ceva timp să mă obișnuiesc cu modul lor de a-și arăta afecțiunea în public. Am invidiat întotdeauna felul în care Justice s-a schimbat de dragul ei. De fapt, nici măcar nu s-a schimbat. A evoluat. Ally l-a făcut să evolueze emoțional. Îl sărută pe buze, apoi se-ntoarce cu fața la mine. Are ochii atât de strălucitori că aproape mă orbește.

— Ransom Reed! Știi, din trupa Ransom? Uraaa! Eram pe banda de alergat, ca să fiu în formă, detașată, cu ultimul lor album

urlându-mi pe iPod, și chiar el își face apariția. Intră în sală de parcă nu e mare brânză că e mare vedetă. Și nici n-avea tricou pe el!

Justice își drege vocea, fapt care-o face să se răsucească spre el și să-l privească cu drag.

— Ah, iubitele, nu e cu nimic mai presus decât tine, desigur. Dar, Heidi, spune ea, întorcându-se spre mine, abdominali perfecți. Trebuie să-i vezi ca să crezi.

— O, sunt sigur că Heidi crede, murmură Justice, dându-și ochii peste cap.

— Ha?

Desigur, lui Ally nu-i scapă comentariul lui. Fata e spumoasă și ciudățică. Dar proastă nu e. A văzut ce se întâmplă în așezământul acesta. La naiba, a participat activ.

— E clientul meu, explic eu, sperând să evit alte speculații. L-am adus aici ca să evadeze puțin. Și pe soțul meu... l-am adus și pe el.

— Ah.

Acest unic cuvânt e tot ce-mi trebuie să aud ca să-mi dau seama că nu se lasă păcălită de povestea asta. Dar e suficient de politicoasă cât să nu-și bage nasul.

— Păi, oameni buni, treceți pe la noi cât stați pe aici. Nu e ceva obișnuit să-l văd pe domnul Heidi în carne și oase. Poate în seara cu jocuri între cupluri? Fac eu margaritas!

— Nu, spunem la unison Justice și cu mine.

Când ea se dezumflă, încercăm amândoi să-i explicăm, vorbind unul peste celălalt.

— E venită aici cu afaceri și probabil că timpul liber vrea să și-l petreacă împreună cu Tucker.

— Nu vreau să dăm buzna. În plus, am o tonă de treabă de făcut.

— Bine, bine, oftează Ally.

Se retrage din brațele lui Justice și dă să plece.

— Gata, păstrați-vă scuzele pentru voi. Afacerile înainte de toate, înțeleg. Mă duc să fac un duș până când terminați voi cu planurile de dominare a lumii.

După ce dispare și noi auzim cum dă drumul apei de la duș, Justice mă privește atât de sobru că simt cum încremenesc.

— Să nu-ndrăznești s-o implici și pe ea în porcăria asta. Dacă se întâmplă ceva și se află, n-ai voie să-i rostești numele. Înțelege?

— Înțeleg, dau eu din cap.

— Te place, Heidi. Ține la tine. Dacă ar ști ce faci — mai ales după toate chestiile prin care a trecut ea — ar fi rănită. N-ai voie s-o rănești. Pricepi?

— Pricep.

— Bine.

Își trece o mână peste față și inspiră adânc.

— Dacă o să faci chestia asta, o s-o faci așa cum trebuie. N-o să te furișezi pe la spatele lui Tucker. Vă pot... ajuta să concepeți un plan sigur și sănătos pentru amândoi. Dar trebuie să fiți sinceri cu mine în totalitate. Înțelegeți? Iar el trebuie să fie dispus să încerce orice e nevoie. Dacă nici atunci nu-ți poate oferi ceea ce ai nevoie, putem căuta alte opțiuni... inclusiv pe Ransom. Dar trebuie să încerci să faci lucrurile să meargă cu soțul tău mai întâi, Heidi. Bine? O altă pulă nu-ți va rezolva problemele din căsnicie.

— Știu, zic eu dând din cap. Pricep. Și da, o să fac tot ce trebuie. Tot ce vrei tu să facem. Dar trebuie să știu... care-i faza? Adică, mi-ar plăcea să cred că am fost prieteni într-un fel bolnav și pervers când nu ne sărutam de mama focului, dar de ce ești atât de dornic să mă ajuți? Ție ce-ți iese la faza asta?

El privește către baie, de unde încă se aude apa curgând pe ușa de sticlă. Ally cântă sub duș și sunetele distorsionate ale cântecului ei răsună în camera cu gresie.

— Pentru că, așa cum ți-am spus, te place. Și tu ai făcut pentru mine un lucru deloc ușor. Deci consideră că-ți întorc serviciul.

Ah, da. Asta așa e.

Acum câteva luni, la scurt timp după ce Justice s-a întors la Oasis, mi-a cerut un mic serviciu. Evan, fostul soț al lui Ally și fratele vitreg al lui Justice, se afla într-o campanie murdară prin care voia

să ruineze reputația ei și să expună niște informații personale despre mama lui Justice. Știam că nici el nu e nepătat, dar nu știam exact în ce măsură. Așa că am dat câteva telefoane și niște indivizi i-au făcut niște poze lui Evan în câteva împrejurări compromițătoare. Adică, nimeni nu l-a obligat să ia ecstasy sau să tragă cocaină. Doar ne-am asigurat că, atunci când a făcut-o, a existat și dovada foto. Și e posibil ca în acele poze să fi apărut niște prieteni de-ai noștri, după ce și-a pierdut cunoștința. Și acei prieteni e posibil să fi fost niște travestiți care se prostituează.

Ally n-a aflat niciodată și, bineînțeles, acele poze n-au fost publicate niciodată. Când a descoperit conținutul plicului maroniu care a apărut ca din întâmplare pe biroul lui, la serviciu, Evan a tăcut dracului din gură. A dispărut în gaură de șarpe și n-a mai ieșit nici până acum de acolo. Ar trebui poate să mă simt prost pentru că am contribuit la autodistrugerea lui, dar nu mă simt. Evan Carr era și încă este un rahat cu ochi. Iar rahatul trebuie dat la o parte, așa merită.

Nu știi de ce, dar îi mulțumesc lui Justice. Ce-mi oferă el e atât de neconvențional încât dacă ne-ar auzi cineva conversația, ar crede că suntem amândoi nebuni de legat. Dar acum mi se pare că-mi aruncă un colac de salvare. Că e dornic să-mi salveze viața.

Ne luăm la revedere înainte ca Ally să reapară în living. Dacă m-ar mai fi găsit acolo, ar fi insistat să venim să luăm cina împreună sau ceva la fel de stânjenitor. Înainte să ies de tot pe ușă, Justice mă oprește, uitându-se în stânga și-n dreapta, să nu fi tras careva cu urechea.

— Promite-mi că n-o să faci nimic cu el până nu-ncercăm, bine? Promite-mi chestia asta.

Prin *el* vrea să spună Ransom. Mă roagă să nu-mi înșel soțul. Cât de caraghios sună asta? Dau totuși scurt din cap, îi dau cuvântul meu de onoare. Și sunt sinceră. Nu vreau să-mi rănesc soțul, dar știu că sunt mai mult decât capabilă s-o fac.

El închide ușa și se întoarce la viața lui fericită cu iubita lui cea fericită. Iar eu îmi imaginez că, în spatele ușilor închise, și el e fericit.

Zâmbesc în sinea mea, imaginându-mi-l pe Justice Drake în rolul de amant dulce și afectuos, care se bucură de duminicile leneșe petrecute în pat și de serile cu filme romantice. Pun pariu că e-n stare să și plângă când e cu ea.

Sunt atât de captivată de propria-mi fantezie amuzantă încât nici nu observ că sunt privită de cineva. Nu doar privită. Studiată. Analizată. Cercetată de o pereche de ochi albaștri și isteți care se mijesc în bătaia soarelui puternic și fierbinte, intuind povestea pe care tocmai am spus-o.

Fac ce mi s-a spus.

Încerc din răputeri să stau departe de Ransom. Fac tot ce pot ca să-l țin la distanță. Dar asta nu înseamnă că a promis și el același lucru.

Încheiem prima noastră zi la Oasis fără incidente, fiind cu toții prea obosiți după drum ca să mai facem altceva în afară de a despacheta bagajele și de a ne odihni. A doua zi, Tucker și cu mine comandăm în cameră cina specială de cinci feluri a chefului. Iar acum, că Riku e stăpânul bucătăriei, nu e nicio surpriză că totul are un gust divin.

Știți vorba aceea: „Cine se-aseamănă se-adună”? Păi, dacă Justice ar fi o specie anume de pasăre, ar fi în mod clar una frumoasă, ca păunul — mândru și exotic. Iar Riku s-ar plimba chiar lângă el, la fel de superb și de inaccesibil.

L-am cunoscut când era un simplu bucătar la Oasis, dar după ce lucrurile au luat-o razna și Justice a dispărut, Riku a fost printre puținii care au rămas pe-aici, nutrind speranța că se va întoarce.

N-a renunțat niciodată la el, nici măcar atunci când JD a renunțat la sine însuși. Deci era normal să-l facă pe Riku, singurul lui prieten adevărat și confident înainte de Ally, bucătar-șef și coproprietar al noului și mult-îmbunătățitului Oasis.

— Știi, m-aș putea obișnui cu asta, zice Tucker în timp ce-l hrănesc cu cea mai bună plăcintă de lime pe care am gustat-o vreodată.

Stăm în pat, ascultând un jazz liniștit care se revarsă dintr-un radio de pe noptieră, cu mâncarea între noi, pe o tavă. Tuck ia furculița de desert și porționează prăjitura, ca să-mi dea și mie. O accept bucuroasă, gemând cu bucata rece de metal între buze.

— N-ar trebui să faci lucruri de-astea, mă avertizează soțul meu, cu o voce serioasă.

— Ce lucruri?

Îl privesc cu ochii întredeschiși și zâmbesc. În numai câteva clipe mă trezesc întinsă pe spate, cu chiloții aproape scoși. Tucker mă sărută de la glezne până sus, pe coapse. Și când scot un geamăt, rugându-l să mă atingă și mai mult, să mă sărute și mai mult, el îmi desface picioarele și mă linge, savurând fiecare părticică din mine. Tremur și mă zbat în timp ce el devorează primele picături de umezeală proaspătă și caldă dintre picioarele mele. Și când valul acesta se sfârșește, începe altul, iar Tucker își înfinge penisul înlăuntrul meu, cu răbdarea și autocontrolul unui criminal în serie. Doamne, e înnebunitor. Cum poate rezista? Cum de nu-și dorește cu disperare orgasmul, dacă mă posedă atât de lacom, fără nicio grijă pentru confortul sau siguranța mea?

Îl prind de fund, strângându-i carnea tare cu unghiile, împingându-l mai adânc înăuntru. Geme în scobitura gâtului meu, așa că o fac la nesfârșit, implorându-l cu tot trupul meu să mi se alăture pe tărâmul acesta al abandonului nehibzuit. *Predă-te, îi șoptește trupul meu la ureche. O să fie OK. Îți promit c-o să-ți placă.*

Își dă drumul violent, mai repede decât mă așteptam. Geme lângă urechea mea, de parcă l-ar durea. Trupul îmi incremenește sub el, rigid și nemișcat, în timp ce el își varsă sămânța la mine în pântec.

— Ah, mârâie el, sărutându-mă pe gât. Mi-a scăpat. Îmi pare rău, iubito.

— E-n regulă, mint eu.

N-ar trebui să fiu supărată, având în vedere că m-a lins mai devreme până la orgasm, dar sunt o nemernică egoistă. Voiam să mă posed. Voiam să-și ceară dreptul asupra mea. Și n-a făcut-o.

— Serios, lasă-mă o jumătate de oră și mă revanșez. Îți promit.

Iese din mine și se rostogolește pe spate, respirând greu de oboseală.

— Nu-ți face probleme. A trecut ceva vreme, iar tu ai avut o săptămână grea. Ai nevoie de asta.

Rostesc aceste cuvinte știind că sunt adevărate, dar nu vorbesc serios. Mi-aș dori din tot sufletul să le simt.

Mă mai sărută o dată pe față și închide ochii. În câteva minute, sforăie ușor, iar penisul care i se înmoaie încă strălucește de la umezeala din mine.

Superb.

Mă dau jos din pat și mă târăsc la baie. Alături de un duș delimitat de sticlă, fiecare cameră e dotată cu o cadă de două persoane și cu săpunuri și uleiuri luxoase de baie. Mă decid că o baie fierbinte, cu spumă, e tot ce-mi trebuie ca să alung agitația care încă fierbe în mine. Umplu cada cât pot fără să dea pe dinafară, ca să-mi înec nemulțumirea. O oră mai târziu, apa s-a răcit, pielea mi s-a smochinit, iar articulațiile încă nu mi s-au relaxat.

Mă șterg cu prosopul, mă îmbrac cu o rochie simplă de bumbac și mă ncalț cu niște sandale. Chiar dacă e târziu, afară e tot cald și dacă ies în aer liber nu vreau să transpir ca un cal. Nu știu unde mă duc sau ce anume caut. Știu doar că nu pot rămâne între pereții ăștia. Dinspre piscină se aud o grămadă de glasuri, când cobor scările. Mă gândesc să trec pe-acolo, dar apoi mă sucesc. Perechi aproape dezbrăcate care se bălăcesc în apă? Nu, mulțumesc.

Chiar în salonul principal e un bar, cu câteva mese și scaune înalte. Râsete de bărbați răsună dintr-acolo, alături de vocea

însuflețită a unui comentator sportiv. Mă opresc, lăsându-mă învăluită de umbre, ascultându-le pălăvrăgeala despre cel mai recent meci și despre nu știu ce scandal dintre un cunoscut jucător de baseball și soția lui. Îi aud cum discută despre muzicienii preferați și cum povestesc cu amănunte despre călătoriile lor favorite. Stau acolo, ca un intrus, un voyeur, și mor de gelozie, pentru că-mi doresc să particip și eu la acea chicoteală, la acea trăncăneală lejeră. Nu să calculez fiecare cuvânt pe care-l scot pe gură, ca să nu fac vreo gafă.

— Cred că e incredibil să pleci în turnee, spune Riku, făcând o pauză cât să ia o dușcă de bere. V-am văzut în concert în 2012 și a fost o nebunie. Nici nu-mi imaginez câți admiratori ați mai câștigat de-atunci. Și cât de mult ați evoluat de la primul album.

— Da. A fost un adevărat vârtej. Dar cred că următorul album îi va șoca pe oameni, lucru greu de făcut pe piața de azi. Dar cred că îi va fascina subtilitatea. Simplitatea.

Aproape că aud cum Ransom zâmbește.

— Îi șocați cu simplitatea? Îmi place chestia asta.

Își ciocnesc sticlele de bere și își întorc din nou privirile spre ecranul imens pe care se derulează știrile sportive ale săptămânii. Când mă plictisesc de stat ascunsă, inspir adânc și îmi fac apariția.

— Heidi! Ce faci, gagico?

Riku aproape că mă sperie cu surâsul lui perfect. Băiatul ăsta cu piele aurie, pe jumătate japonez, pe jumătate brazilian, e superb. Ca să spun drept, e mai drăguț decât multe femei pe care le cunosc. Ochii lui cu gene lungi par desenați cu negru, iar buzele și nasul sunt atât de subțiri, dar perfect aliniate. Părul negru ca pana corbului e tuns scurt, potrivit pentru bucătărie, și îi vine tare bine. Orice altă frizură mai sofisticată ar distra atenția de la frumusețea chipului său.

— Cum merge treaba, Riku? zic eu, tot cu un zâmbet. Văd că încă n-ai ars locul ăsta din temelii.

— Oo, fetițo. Știi bine că asta nu se va întâmpla. Cum a fost cina?

Mă silesc să-mi țin ochii lipiți de Riku, dar simt cum privirea lui Ransom îmi studiază în detaliu silueta. Dacă mă uit înspre el, va

fi rău pentru amândoi. Nu mi-aș putea ascunde roșeața din obraji și nici răsufllarea întretăiată. Iar el n-ar putea să reziste și, cu un zâmbet înfumurat pe față, mi-ar devora reacțiile ca și cum ar fi bomboane cu aromă de sex.

— Delicioasă.

De pe buze nu-mi iese decât o șoaptă. Aș vrea să spun mai multe, dar în fața celor doi tipi incredibil de sexy, sunt mai încordată decât o bandă de elastic gata să plesnească și nu-mi găsesc cuvintele.

— Bravo. Mă bucur să aud asta, răspunde Riku gânditor. Vrei ceva de băut?

— Te rog.

Dispare după bar, lăsându-mă în prezența singurei persoane de care mi s-a spus să stau departe.

— Mă întrebam când n-o să mai tragi cu urechea și o să vii lângă noi. Îl privesc și mă-ncrunt.

— Poftim? De unde știi... ?

El râde, dându-și capul pe spate. Ah, ce n-aș da să-mi trec dinții peste pielea aceea delicată, cum aș vrea să-l mușc și să gemem amândoi la unison.

— Știi senzația aceea când te paște vreun pericol? Când ți se ridică firele de păr de pe mâini. Fiorii aceia pe care îi simți pe spinare. Alarma tăcută care începe să-ți sune în urechi. Asta simt eu când ești tu pe aproape. Miros primejdia.

Cuvintele lui sunt cea mai frumoasă poezie, vocea îi e dulce ca mierea. Nu știu ce să mă fac... nu știu ce să-i spun, în afară de:

— Știu.

— Știi?

Zâmbește ușor.

— Știi că ești periculoasă?

— Știu că suntem periculoși împreună.

— Da. Suntem.

Aprobă și dă peste cap ce i-a mai rămas din bere. Mă uit întrebător la sticlă. Un dependent ar trebui să bea? E adevărat c-a spus

că nu alcoolul e principalul lui viciu și, în afară de noaptea aceea de după SNL, nu l-am văzut niciodată bând mai mult de-o bere.

— De-asta e o idee proastă. Am făcut o greșeală.

Atunci se uită la mine. Face o pauză ca să mă privească profund, cu acei ochi negri ca smoala. Poate că e surprins. Poate că e rănit. Poate că mă urăște suficient cât să se poată desprinde și să plece. Nu știu ce reacție aș fi preferat, dar oricare ar fi fost mai bună ca asta.

— O greșeală, nu?

Simt că dintr-odată e prea aproape de mine, deși nu cred că s-a mișcat. Știu doar că mă simt copleșită de prezența lui, aproape violată.

— Știi bine ce vreau să spun, Ransom, șoptesc eu cu furie, cu ochii supraveghind atent ușa. Nu e bine. Ce-am făcut noi... Nu e corect. Nici față de Tuck, nici față de tine, nici față de mine. Putem să uităm faza aia? Te rog?

— Vrei s-o uităm? Așa, pur și simplu?

Pare amuzat.

— Mă poți da uitării?

— Pot încerca.

El dă din cap și pune sticla goală pe bar, exact când Riku se întoarce cu un pahar plin cu ceva spumos și roz.

— Gata, anunță el. Ți-am păstrat special o sticlă din chestia asta. Zâmbesc forțat și iau paharul. Știu că șampania e delicioasă, dar pe limbă nu pot simți decât gustul regretului și al dorinței.

— Păi, eu mă cam retrag, spune Ransom, părăsindu-și noul amic. Ne vedem mai încolo.

Se uită scurt la mine și înclină capul.

— Heidi.

— Ransom.

Apoi se răsuțește și dispare.

— Măi, măi... să mă ia naiba.

— Poftim?

Mă-ncrunt, privindu-l pe Riku peste marginea paharului.

— Nimic, doar că... dacă erați altcineva, aș fi putut să jur că vă certați ca doi îndrăgostiți. Cred că de vină e personalitatea ta scânteietoare, glumește el.

— Ha ha. Personalitate scânteietoare, pe naiba. Cineva trebuie să se țină tare pe aici, având în vedere că toți bărbații forțoși și zdaveni din zonă scriu sonete și își fac manichiura și pedichiura.

— Manichiura și pedichiura? zice el, prefăcându-se scandalizat. Scuză-mă, te anunț că eu fac împachetări cu parafină. Să nu-nțelegi greșit.

Rădem puțin împreună până când câțiva oaspeți încep să vină de-afară. Recunosc câțiva președinți de firme, câteva personalități TV, ba chiar un director executiv șmecher al casei de producție muzicală. Desigur, prezența mea nu bucură pe nimeni, așa că-mi termin băutura și-i urez noapte bună lui Riku. Mă-ntorc în cameră, unde-l găsesc pe Tucker tot adormit, întins pe burtă și sforăind încetișor. Jumătate de oră — sigur că da. Tuck n-a mai fost capabil să dea două numere de când avea douăzeci și ceva de ani. Și asta nu pentru că nu e în formă sau pentru că nu-i funcționează echipamentul. De obicei suntem prea obosiți sau prea ocupați. Sincer vorbind, pentru noi sexul s-a transformat într-o sarcină săptămânală de care vrem pur și simplu „să scăpăm“ ca să mai eliberăm din tensiune. Și deși încă e bine, a devenit la fel ca restul vieții noastre — ceva previzibil.

Mă gândesc că m-aș putea culca, așa că mă bag în așternuturi lângă el. Din obișnuință, îmi verific telefonul pe care l-am lăsat pe noptieră, pe modul Silent. Spre surprinderea mea, am un mesaj. Nici măcar nu mai trebuie să citesc expeditorul ca să știu de la cine e.

Aș putea să-ncerc și eu.

Scriu repede un răspuns, derutată de această afirmație criptică.

Ce să-ncerci?

Să te uit.

Bine.

Mă doare inima, dar el n-are voie să afle asta. N-ar face altceva decât să complice lucrurile.

Asta îți dorești?

Mă-ntreabă dacă îmi doresc să mă uite, de parcă ar ști că mă sfâșie, că îmi sfărtecă mușchii și organele interne cu o furie disperată și însângărată. Într-o rugămintă nehibzuită, inima mea trădătoare strigă *Nu. Nu, Ransom, nu mă uita.* Dar rațiunea intervine, tăioasă ca un cuțit, reducând inima la tăcere.

De asta am nevoie.

Bine. O să-ncerc. Dar nu pot să-ți promit nimic.

Mulțumesc.

Nu știu de ce spun asta, dar pare ceva adecvat.

Deci rămâi agentul meu de presă?

Desigur.

Deci vei fi alături de mine când voi avea nevoie de tine?

Asta-i treaba mea.

Treaba ta, ha?

Îmi dau ochii peste cap, dar mă trezesc zâmbind în fața telefonului.

Da, Ransom.

Sper că-mi poate simți tonul exasperat și jucăuș.

Super. Fiindcă am nevoie de tine. Acum.

Aproape că-mi scap telefonul din mâini. Mi-l imaginez spunându-mi acele cuvinte, șoptindu-mi-le la ureche, în vreme ce-și exprimă dorința incontrolabilă față de mine.

Trebuie să te întreb ceva.

Mesajul vine înainte să apuc să mai născocesc și alte scenarii ridicole.

De ce?

Ieși doar puțin pe coridor. Ieși și eu ca să-ți dai seama unde e camera mea.

Îi scriu că e o idee proastă, nu e cuviincios, e greșit, e târziu, bla bla bla, dar chiar atunci vine un alt mesaj.

Haide, H. Te-am auzit cât se poate de limpede. Nu mă ating de tine, jur. Dă-mi 5 minute.

Îi arunc o privire soțului meu, bărbatul satisfăcut pe care-l iubesc și care doarme lângă mine, cu penisul încă murdar de resturile albe care aduc aminte de faptul că am făcut dragoste. Nu-l mai simt între picioarele mele. Încă tânjesc, dar nu după el.

Degetele îmi tremură pe ecranul telefonului. Cinci minute cu clientul meu. Nici măcar Justice n-ar putea spune că această interacțiune nu e necesară.

Bine. În 2 minute.

Mă duc la baie, îmi trec repede o perie prin păr și mă clătesc puțin cu apă de gură ca să scap de gustul stătut de șampanie. Sunt într-o cămașă de noapte subțirică și nimic altceva. Dacă mă schimb, o să pară că aștept ceva mai mult decât o discuție de cinci minute și nu mi-am

luat la mine niciun hanorac. Mă gândesc că halatul asortat e suficient. Deși ar trebui să iau în considerare faptul că întâlnirea e degajată și un pic nepotrivită, îmi dau cu puțin gloss pe buze și mă ciupesc un pic de obraji. O să mă duc în iad, dar cel puțin acolo n-o să fiu singură.

Ies pe coridor desculță și mă uit în sus și-n jos. În pragul ușii camerei lui, îmbrăcat doar cu o pereche de pantaloni scurți cam ca aceia pe care-i purta și ieri, stă Ransom Reed. Are părul ciufulit sexy, de parcă ar fi stat în pat cât timp mi-a scris mesaje, și pare mai bronzat. Își înclină capul în față, ațintindu-și ochii aceia întunecați și înșelători asupra mea. Apoi îmi face semn din cap să vin către el. Șovăi preț de o clipă și încerc să mă adun. I-am promis lui Justice. Mi-am promis mie însemi. N-o să arunc la gunoi o căsnicie solidă și un bărbat minunat pentru un puștan. Are 24 de ani... sigur că e sexy și că e gata să fută non-stop. La vârsta asta, nu e altceva decât o erecție cu ochi și cu sprâncene.

— Hai să terminăm odată cu asta, îi spun eu apropiindu-mă, cu o voce mai rece decât mi-aș fi dorit.

Ransom nici măcar nu tresare. Ca și cum ar fi devenit deja imun la porcăriile mele.

— Intră.

Se dă la o parte, făcându-mi loc. Când trec de el, văd cuvântul inscripționat cu argintiu pe ușa lui.

Tentație.

Justice Drake, nesimțit atotștiutor.

Ignor acest detaliu și intru în cameră, cu brațele încrucișate defensiv peste piept. Nu m-am simțit niciodată nesigură în prezența lui Ransom, nici măcar atunci când era pe cocaină. Dar acum când sunt singură cu el, într-un dormitor slab luminat, decorat în nuanțe de roșu, negru și gri, nu cred că mi-a fost vreodată mai frică. Nu de el. De mine însămi și de ceea ce vrea trupul meu. Și de lucrurile de care sunt capabilă ca să-l satisfac.

— Ia loc, zice el, oferindu-mi un fotoliu imens, de culoare purpurie.

Nu mi-a oferit patul. Țsta e semn bun. Se duce la chicinetă și deschide mini-frigiderul.

— Apă? Ceai? Vin?

— Vin, te rog.

Știu că fac o greșeală chiar din clipa în care cer vin, dar am nevoie de ceva care să mă destindă. Ceva care să mă facă să nu-mi sfâșii halatul ăsta de satin de pe mine și să nu-l lipesc pe Ransom de dulapul ăsta de mahon. El desface dopul unei sticlețe și-mi toarnă în pahar. Iau paharul cu un zâmbet recunoscător și observ cum se așază pe pat, în fața mea.

— Deci?

Am o voce răgușită, așa că beau o înghițitură de vin ca să mi-o dreg.

— Deci.

— Spuneai că ai ceva de întrebat, Ransom.

— Corect. Am.

Scot un sunet exasperat care seamănă prea mult cu un geamăt. Puteam să-mi călăresc acum soțul, după ce l-aș fi trezit din somn cu gura mea fierbinte. Sau, la naiba... m-aș putea masturba. A fi aici e ca și cum aș merge pe sârmă fără plasă de siguranță. Știu că o să cad și, într-un fel, chiar asta îmi doresc, doar ca să se termine odată. Dar știu că saltul mă va ucide. Iar acum, când determinarea îmi e pusă din greu la încercare, saltul spre moarte nu mai pare atât de descurajant.

Ransom îmi citește iritarea pe față și îmi curmă în cele din urmă suferința, după ce inspiră adânc.

— Caleb... ce ți-a spus despre mine? Care-a fost explicația lui?

Iau o gură de vin și mă uit în jurul meu, prin cameră. Pe pereții roșii ca sângele sunt fotografiile alb-negru cu bărbați, femei și cupluri. Toți goi pușcă. Toți cufundați în propria lor pasiune, parcă neștiind că îi fotografiază cineva. Sunt fotografii erotice, da, dar nu pornografice. Sunt foarte frumoase. Au creat artă doar cu propria lor piele.

— Că ești dependent, răspund în cele din urmă, luându-mi ochii de la nuditatea în alb și negru. Și deși crede că te poți controla, uneori scapi frâul și ai nevoie să dispari puțin din peisaj pentru o vreme. De aici și mica noastră excursie.

Ridică din sprânceană.

— Și asta-i tot? Asta-i tot ce ți-a spus?

— Mai e ceva?

Vreau să-l întreb, *cât de mult se poate înrăutăți situația?* Dar mă răzgândesc. Nu știu, sincer, ce anume îl afectează și, până aflu, e mai bine să nu-l întărât. El răspunde:

— Nu.

Dar se-ncruntă și pare nesigur.

— Așa e, sunt dependent. Și da, mă pot controla. Îmi cer scuze pentru felul în care m-am comportat în noaptea aceea când m-ai găsit la bar și îmi cer scuze pentru ce ți-am spus atunci. Mă rog, în cea mai mare parte.

— În cea mai mare parte?

— N-ar fi trebuit să spun nimic despre Tucker sau despre căsnicia voastră. Am fost deplasat. Și n-ar fi trebuit să insinuez că te aflai acolo pentru altceva decât să mă bagi la somn și să te asiguri că nu-mi înghit limba.

Am vocea ca o șoaptă înghețată.

— Ți amintești asta?

— Da. Îmi amintesc și că m-ai pocnit. La naiba, H. Ai mână grea, să știi.

Râde și-și mângâie obrazul acoperit de o barbă abia crescută.

— Dar am meritat-o. Și, încă o dată, îmi cer scuze.

Dau din cap, acceptându-i scuzele, deși nu prea am ce să-i iert. Pot să-l condamn pentru că s-a simțit folosit?

— Ai spus că îți ceri scuze în mare parte pentru ce-ai spus. Pentru ce nu-ți ceri scuze? Întreb eu, îmboldită de vin.

Ransom ridică din umeri și-și privește mâinile aspre.

— Prinde-te și singură, H. Nu-ți aduci aminte? Tu erai trează în noaptea aia.

Eram. Și-mi aduc bine aminte.

N-am putut să-mi șterg din minte, din acea noapte, rugămintele lui desperate și vulnerabilitatea sfâșietoare care i se citea pe chip. M-a rugat să rămân cu el. A spus că mă poate face să mă simt tânără din nou, că poate face toate lucrurile pe care Tucker le refuză. S-a simțit abandonat, dar mi-am dat seama că nu eram singura vinovată. Era abandonat de toată lumea. Ransom se simțea îngrozitor de singur și căuta o conexiune. Atât de disperat, încât era dispus să îndeplinească fanteziile unei femei mai în vârstă în timp ce soțul ei se masturba într-un colț. De unde se naște o astfel de disperare? Ce-l poate împinge pe un om să-și ofere trupul cuiva necunoscut doar pentru a se simți iubit pentru scurt timp? Ce-l poate face să-și umple venele cu otravă doar pentru a-și amorți durerea?

Acum, mai mult ca niciodată, vreau să mă duc la el. Dar nu pentru sex. Vreau doar să-l țin în brațe, să-l fac să creadă că nu e singur. Dar n-ar fi și asta doar o altă minciună?

— Nu-ți pare rău pentru asta.

Își ridică privirea spre mine și văd chiar acum o sclipire de vulnerabilitate. E aceeași expresie pe care o avea în camera de hotel. Aceeași din baia micuță a avionului. Dar care dispare când Ransom își dă seama că am observat-o.

— Nu. Deloc. Vrei să-mi pară rău?

Îi spun ce vrea să audă pentru că nu vreau să-l rănesc. Îi spun adevărul.

— Nu.

Tăcerea încordată se strecoară pe sub pieile noastre, în miez de noapte, de parcă ar fi un mănunchi de păianjeni mici și somnoroși. Ne uităm unul la altul, fiecare așteptând ca celălalt să clipească, să rupă vraja, dar asta nu se întâmplă. În cele din urmă, Ransom mă cruță, privind în altă parte. Dar nu se retrage. Nu. Răsufală încet și

vine chiar în fața mea, aplecându-se peste mine, prinzându-mi trupul între pieptul lui gol și spătarul înalt al scaunului.

— Ransom...

Nu e o șoaptă, nu e nici măcar un geamăt. E un oftat. Ceva reflex.

— Nu te ating, spune el târăgănat, răspândindu-și răsuflarea mentolată pe fața mea. Ți-am promis că nu mă ating de tine și n-am s-o fac.

— Atunci ce faci?

— Te miros. Te văd. Încerc să-mi las celelalte simțuri să facă ceea ce mâinile n-au voie.

Ridică o mână de pe scaun și o aduce la numai câțiva centimetri de bustul cămășii mele de noapte. Deschid gura ca să protestez, dar el îmi face semn să tac.

— N-am să te ating. Ai încredere în mine.

Apoi, își ridică mâna spre umărul meu, atât de aproape că simt soarele care i-a bronzat pielea. Cu o răbdare înnebunitoare, o coboară apoi și o oprește în dreptul sânilor mei. Aproape că-l pot simți acolo, strângându-mi sfârcurile, trecându-și peste ele degetele mari, ciupindu-le ușor. Fierbințeala mi se adună în stomac și mi se prelinge ca vopseaua între coapse.

— Uită-te la tine. Uită-te ce reacție ai... când nu te ating.

Mă uit în jos și văd că sfârcurile mi s-au întărit și împung satinul cămășii de noapte. Îl privesc cu ochi rugători. El chicotește ușor și-și mișcă mâna din nou, de data asta făcând-o să plutească în dreptul abdomenului meu. Apoi se așază în dreptul genunchilor și-și plimbă mâinile deasupra coapselor mele.

— Ți promit că n-o să te ating. Nici dacă mă rogi. Vreau să-ți dovedesc c-o pot face, că pot scăpa de acest obicei. Vreau să mi-o dovedesc mie însumi.

Își coboară mâinile spre genunchii mei și face o mișcare lentă, de parcă ar vrea să mi-i desfacă. Și, la naiba, chiar se desfac. Deschid această ușă. Deschid Cutia Pandorei. Îmi dă puterea de a-l respinge, mi-a oferit-o din vârful degetelor sale mari și aspre, iar eu n-am

făcut-o. I-am dat-o înapoi. Mi-am abandonat voința, trupul, sufletul în fața lui, fără nici măcar să mi-o ceară.

Sunt o soție nașpa. Și un agent de presă și mai nașpa. Dar în momentele acestea, când sexul mi se deschide în fața lui ca petalele delicate ale unei flori de cireș, nu sunt nici una, nici alta.

Sunt a lui.

La început, își plimbă mâinile deasupra coapselor mele, trasând lent și senzual o cărare care-mi urcă de la genunchi la cămașa de noapte care-mi acoperă clitorisul. Mă tachinează cu atingerea lui fantomă, mă bântuie cu văpaia din el. Vreau să mă atingă, dar nu-l pot implora s-o facă. Chiar dacă aș face-o, el nu mă va atinge. Îi place prea mult asta, îi zăresc veseliea întunecată din ochii cu gene lungi. Îmi demonstrează că mă poate înnebuni fără să mă atingă. Că și dacă nu-i voi mai ceda niciodată — și asta nu se va mai întâmpla — tot mă poate influența. Mi-o poate trage când are el chef.

— Ridică-ți cămașa, ordonă el, cu un glas răgușit.

Îmi spun că n-o s-o fac, dar mâinile mele deja coboară de-a lungul trupului și prind materialul moale. Ridic marginea cămășii de noapte în pumnii strânși și aerul rece îmi sărută sexul fierbinte.

Ransom își coboară privirea și inspiră scurt. Îl văd cum își mușcă buza atât de tare, încât aceasta se face albă sub dinții lui. Degetele lui zboară prin aer deasupra sexului meu, tremurând, implorând. Poate că nu e atât de puternic pe cât se crede.

— N-am să te ating, zice el răgușit, încercând să mă convingă pe mine și pe sine însuși.

Totuși, mâinile sale se apropie periculos de mult. Atât de mult încât simt cum îmi ating părul scurt și moale de acolo, de jos, făcându-mă să gem.

— N-am să te ating.

O spune de parcă e un muribund și astea sunt ultimele sale cuvinte. O repetă la nesfârșit, ca pe o mantră. Și în vreme ce își neagă nevoile trupesti, începe să se miște. În jos. Își coboară trupul între picioarele mele până când fața îi ajunge în dreptul vaginului meu.

Mi-e teamă să mă mișc, mi-e teamă să vorbesc. Dacă fac cea mai mică mișcare, clitorisul meu va ajunge lângă gura lui, labiile mele se vor lipi de buzele lui, într-un sărut accidental. Așa că îl privesc cum se uită la mine, fără să respir, așteptând să văd dacă în seara asta se răzgândește.

Respiră. Profund. Îmi inspiră aroma, mă absoarbe înăuntrul trupului său. Se umple cu parfumul umezelii mele, savurându-mi excitarea. Gemem împreună, trăgând parcă în piept un joint făcut din dorință și singurătate, care ne amețește din ce în ce mai tare. Știm că ar trebui să ne oprim, dar deja lucrurile au luat-o razna. Și nu mai poate garanta nimeni că vom rezista loviturii finale.

Îmi mai miroase sexul de câteva ori, iar răspunsul trupului meu e cât se poate de clar. Sunt atât de umedă, atât de însuflețită, încât mă pot mirosi și eu, lucru care mă face să sufăr și mai tare. Asta alături de răsuflarea fierbinte pe care o simt deasupra clitorisului meu încins și sunetele senzuale pe care le scoate Ransom și știu că n-o să mai rezist mult. Încă un pic îmi mai trebuie... încă un pic.

Gemetele i se transformă în șoapte, iar eu îmi liniștesc propriile scâncete și bătăile inimii ca să înțeleg ce spune. Chiar dacă sângele îmi bubuie în urechi, îl aud clar și răspicat.

*She's an angel without wings
Sent down to earth to destroy me
Fucking me so religiously
Take me to hell, you lovely, damaged thing.²⁰*

Credeam că mi s-a părut mie înainte.

În noaptea aceea pe care am petrecut-o la el în apartament, eu întinsă pe burtă, el înăuntrul meu, cu burta lipită de fundul meu și cu buzele lângă urechea mea.

20 E un inger fără aripi / Trimis pe pământ să mă distrugă / Mă sfășie bucată cu bucată / Du-mă-n Infern, făptură dementă și minunată.

Ransom mi-a cântat... îmi *cântă* și acum. Mi-o trage de mă înnebunește cu limba lui fermecată fără nici măcar să mă atingă. N-o să rezist... n-o să mă pot abține. Și dacă mă abandonez în voia curen-
tului de data asta, dacă-l las să-mi mai ofere un orgasm, o să-mi mai pot găsi calea înapoi către suprafață? Către căsnicia mea? Către Tucker?

Știu că e ridicol, dar îi împing capul înapoi cu mâini tremu-
rătoare și mă foiesc pe scaun, atentă să nu-l ating mai mult decât trebuie.

— Heidi... îmi pare rău, se bâlbâie el de pe podea, dar eu scutur din cap.

Nu vreau să aud așa ceva. Pentru că mie nu-mi pare rău. Nici măcar un pic. Deși așa ar trebui.

— E-n regulă. Eu... eu trebuie să plec.

Îmi strâng halatul în jurul trupului, iar mișcarea aceasta îmi face trupul deja sensibil să se înfioare și mai mult.

— Trebuie să plec, repet eu.

Dar îmi trebuie vreo douăzeci de secunde ca să mă pot mișca din loc. Fug de la locul crimei și aproape că dăram ușa camerei Reflecției. Îl văd cu coada ochiului pe Tucker cum se foiește în pat, dar n-am timp să-l bag în seamă. Asta ar înrăutăți lucrurile.

Trântesc ușa de la baie în urma mea și o încui, apoi mă preling la podea, exasperată. În clipa în care vârful degetelor îmi atinge clitorisul umed și excitat, carnea mătăsoasă de acolo tremură. Îmi vâr degetele și mai mult înăuntru, umezindu-le, îmi mângâi acel punct care pulsează în ritmul bătăilor inimii. Mi-o trag de una singură cu atâta violență și disperare încât nici nu aud că se apropie cineva de ușă până când nu ciocănește și aproape mă face să țip.

— Iubito? Ești OK?

Are vocea amețită, preocupată, dar nu bănuitoare.

— Da, spun eu cu glas slab.

Îmi bag două degete în mine, cât pot de adânc. Mi-o trag atât de tare și de rapid încât aproape că mă doare. Îmi mușc buza până când simt gustul sângelui.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu mă simt prea bine. Vin la tine într-o secundă.

Simt cum orgasmul mi se încolățește pe dinăuntru ca un șarpe ucigaș, al cărui venin îmi coboară pe mână și mi se scurge pe coapse. Acolo e atât de umed, încât mai bag un deget. E atât de umed încât mă pot îneca acolo.

— OK. Bine, hai mai repede în pat ca să pot avea grijă de tine.

Și iată-l, pulsând dezlănțuit și umflându-se înăuntrul meu până îmi împinge degetele afară din corp. Mă zbat să recâștig controlul, pentru că am nevoie de acea presiune, ca să sparg acel balon cu vârful degetelor mele. E atât de umflat și de umed că nu mai pot menține un ritm constant. Cu toate astea, nu mă pot... nu mă pot... opri.

— Bine... bine. Vin.

Și-mi dau drumul.

22

Soțul meu mă ține de mână, cu degetele împletite, și mi-o duce la buze ca să mi-o sărute. Străbatem un coridor lung unde se află vreo zece camere diferite ce servesc unor scopuri diferite. Știam că reședința lui Justice e enormă; nu mi-am dat însă seama cât de mare este. În New York imensitatea asta ar costa la propriu o mână și un picior. Și un rinichi, probabil.

— Aici avem un studio unde facem yoga pentru cupluri în fiecare dimineață, precum și un curs de sex tantric de trei ori pe săptămână, spune Justice foarte firesc, făcând un gest spre spațiul care seamănă... în fine... cu o sală de fitness, cu parchetul ei și cu pereții îmbrăcați în oglinzi.

Chiar acum are loc un curs. Bărbații și femeile participante sunt încremeniți în postura podului, cu bazinele ridicate către tavan. Mai mergem câțiva metri pe hol până la o altă ușă.

— Aici e cinematograful. Sunt convins că nu trebuie să vă spun ce anume e proiectat pe ecran. Scaunele sunt curățate și dezinfectate după fiecare reprezentație.

Tucker și cu mine privim îndelung șezlongurile plușate și supra-dimensionate, făcute pentru două persoane. Camera e învăluită în întuneric, creând atmosfera perfectă pentru distracție obraznică într-un loc interzis. Are logică. Câți oameni nu s-au prostit într-o sală de cinema cu iubitul sau iubita? Câți tipi nu și-au vârat mâinile pe sub fusta gagicii ca să-i mângâie clitorisul, în timp ce ea ținea o pungă mare de popcorn în poală, drept paravan?

Când ne oprim în dreptul altei încăperi, cu două scene elevate, fiecare dintre ele dotată cu o bară pentru dans, Tucker lasă să-i scape un fluierat.

— Strippere, ah?

— Prietenele mele Candi și Jewel susțin două spectacole interactive în fiecare săptămână, explică Justice. Câte cupluri au fantezii legate de un club de striptease? E o industrie de miliarde de dolari anual, deci în mod clar cererea există. Problema e că prea multe soții le resping, considerându-le rele și degradante pentru căsnicia lor. Dar în realitate, sunt la fel de interesate, iar ura lor provine din frică. Noi le aducem aproape aceste fantezii și îi învățăm cum să recreeze această experiență în propriile lor dormitoare. Și îi încurajăm să savureze momentul pentru ceea ce este cu adevărat — entertainment.

Îi observ expresia lui Tucker, care dă din cap apreciativ. Desigur, pentru mine nu e un șoc. Știam deja că există două strippere pe statul de plată. Dar sunt plăcut surprinsă de tot ce a reușit cu noul său program de pregătire în numai câteva luni. Încerc să nu intru în detalii cu el, pentru că nu pot povesti mai departe despre ceea ce nu știu. De aceea ni se dau numai informațiile pe care trebuie să le cunoaștem neapărat. Și până acum nu credeam că va trebui să aflu toate chestiile astea.

Justice face semn înspre o ușă dublă, în vreme ce perechile trec pe lângă noi. Toți sunt îmbrăcați numai în niște halate bleumarin, care au logo-ul Oasis pe buzunarul de la piept.

— Pe acolo e zona de spa, atât separată, cât și mixtă. Piscină interioară, jacuzzi, saune, mese pentru masaj intim plus o ieșire separată

la piscina de afară. Iar aici jos e... zona comună de joc, dacă-mi dați voie. Noi o numim terenul de joacă. Ori jucați corect și în siguranță, ori nu jucați deloc.

— Terenul de joacă?

Mă încrunt. Asta e o noutate.

— Ce înseamnă asta?

— Dă-mi voie să-ți arăt.

Justice ne conduce la ușa cu pricina și scoate o cheie legată cu o fundă de satin. E de culoare neagră, o aluzie la dorințele întunecate care se ascund de partea cealaltă a ușii. El o descuie și ne face loc să intrăm noi primii. Deși lumina e slabă, disting cu claritate o scară care coboară.

— Du-te jos. O să dai de altă ușă. De asemenea, încuiată, spune el din spatele nostru, cu un ton foarte profesional.

Îl ascultăm și ne croim drum în jos, pe scara înghesuită. E atât de îngustă, încât Tucker și cu mine trebuie să ne despărțim, el luând-o în față, în calitate de soț și protector. Când ajungem la capătul scărilor, vine și se postează în fața noastră, cu spatele la ușă, parcă ocrotind un secret.

— Acum, înainte să deschid ușa asta, vreau să înțelegeți ceva: niciun mariaj nu e la fel cu altul. Nu există manual de folosință, nu există niciun set de instrucțiuni, niciun regulament. Iar în zilele noastre, oamenii încearcă să păstreze dragostea aceea care i-a făcut să se căsătorească. Au învățat să improvizeze... să exploreze. Să experimenteze. Iar eu le permit să facă asta într-un mediu sigur, liber de prejudecăți, unde discreția e regula de aur. Tot ce veți vedea dincolo de această ușă probabil vă va șoca. Poate chiar vă va speria. Dar vă veți abține să-i condamnați pe oamenii care au ales să-și dinamizeze căsniciile și nu au cedat în fața societății, care are o părere clară despre ce ar trebui să fie relația dintre ei. Între acești pereți, nu veți găsi rutină. Nu veți găsi rigiditate sau cenzură. Veți găsi libertate și fericire și, da, iubire. Pentru că e nevoie de multă iubire ca să-i oferi partenerului sau partenerei, fără pic de egoism, ce-și dorește pe plan

sexual. Este unul dintre cele mai mari sacrificii pe care le putem face unii pentru ceilalți.

La aceste vorbe, Tucker și cu mine ne privim în ochi și ne luăm de mână, ca mai înainte. Doar că acum îl strâng mai tare, sperând că-mi poate potoli tremurul, și mă simt incredibil de bucuroasă că el e soțul meu. Nu e un secret că asta poate fi ceva stânjenitor pentru el, totuși e aici. E mereu aici, lângă mine, întotdeauna răbdător. E soțul perfect, iar eu am fost o soție imperfectă.

Ne uităm amândoi din nou la Justice și dăm din cap, semn că suntem de acord. El se întoarce și bagă cheia cu fundă neagră în broască. Primul lucru care ne ia prin surprindere e zgomotul. Basul e atât de profund, încât simt vibrațiile în piept, iar ritmul este provocator și sinuos. Zici că e mixul muzical esențial al sexului și nu al oricărui fel de sex. Sex obraznic, murdar, pervers. Și exact asta ne înconjoară în acest moment.

Prin toată încăperea sunt așezate paturi imense, unele cu baldachin (unde se află o gamă largă de lanțuri și cătușe), unele rotunde (pentru că, din câte se pare, încap mai mulți oameni în ele) și altele rotative (care oferă o panoramă completă pentru... toată lumea). Cu excepția noastră, toți sunt dezbrăcați sau poartă aceleași halate bleumarin pe care le-am zărit mai devreme. Aceleași halate care atârnă și în baia noastră. Dacă stau să mă gândesc mai bine, îi recunosc pe câțiva dintre participanți de acum câteva minute, când au dispărut de la spa.

Încerc să-mi stăpânesc un geamăt, dar e atât de mult... sex. În orice loc, cât vezi cu ochii. Chiar pe pereți, chiar și pe oglinzile din tavan.

Sunt bărbați și femei răstigniți pe niște cruci uriașe de lemn, despuiați și încătușați, cu căluș în gură. Gem și se chircesc când partenerii lor le fac lucruri umilitoare — îi biciuie, îi bat cu bastonul, ba chiar toarnă pe ei ceară fierbinte. Mulți dintre ei urlă, dar descopăr că acelea nu sunt urlete de durere, ci țipete de plăcere. Le place. Unii chiar cer supliment.

Observ cel puțin trei leagăne sexuale suspendate de tavan și câteva scaune de salon, cu forme ciudate, care sunt folosite pentru cele mai bizare scopuri. La câțiva metri de noi se desfășoară o scenă în care tipa era pătrunsă pe la spate, cu partea de sus a trupului lăsată pe scaun astfel încât partenerul să poată să i-o tragă cât mai adânc cu putință. Urăsc să recunosc, dar arată incredibil de sexy. Atât de sexy că mă gândesc automat la toate pozițiile pe care le-ar permite scaunul acela.

Aici nu se petrece doar amor hetero, deși sunt sigură că participanții duc vieți cât se poate de hetero. Pe unul dintre paturile rotunde pare că s-a încins un soi pervers de conga. Un tip fute o femeie pe la spate, în vreme ce fața acesteia e băgată între picioarele altei femei. Un altul i-o trage la muie și în același timp îl linge pe alt tip în fund. Iar asta e implicat într-o partidă de sex oral cu un tânăr care nu pare să aibă mai mult de 18 ani. Și vă jur că asta nu e nici pe departe cea mai șocantă scenă din încăpere.

Mă uit șovăind la Tucker și descopăr că are ochii ațintiți asupra scenei de sex în grup. Nu-i pot desluși expresia și sunt disperată să aflu ce crede. Nu a simțit niciodată ostilitate față de homosexuali — hello, locuim în New York City — dar nici nu m-a lăsat să cred că i-ar plăcea să și-o tragă cu alți bărbați. În noaptea aceea cu Ransom, când ne-a privit masturbându-se, a fost cel mai pervers din toată viața lui. Și poate că asta l-a excitat... nu faptul că m-a văzut futută de altcineva, ci faptul că a privit un alt bărbat în acțiune. Poate că de-asta și-a dat drumul așa cum nu l-am văzut niciodată. Poate că de-asta era atât de bine-dispus și sexy. Justice a spus că unul dintre cele mai mari sacrificii pe care le putem face pentru partenerul nostru de viață e să-i oferim ceea ce dorește pe plan sexual. Dacă Tucker nu are nevoie *de mine*? Poate că eu nu pot să-l satisfac din punct de vedere fizic? Aș fi dispusă să-l las să experimenteze cu un alt bărbat?

Tucker simte, probabil, cum mi se încordează mâna când îmi dau seama de asta și lasă privirea în jos, într-o expresie în care se oglindesc, amestecate, dorința arogantă și teama.

— Ce s-a întâmplat?

Scutur din cap și-mi întorc privirea spre mulțime. Acum îmi dau seama de ce muzica mi se părea ridicol de sexuală. Pentru că e remixată cu gemete și scâncete rupte din realitate.

— Aveți vreo întrebare pentru mine? spune Justice. Și înainte să ziceți *Nu*, să știți că nu vă cred. Toată lumea ar trebui să aibă întrebări. Și sunt bucuros să vă răspund.

Ridic privirea la bărbatul superb de lângă mine ca să văd dacă pare încurcat vreun pic. Toate astea nici nu par să-l fi deranjat câtuși de puțin. Cred că a devenit imun, fiind pe aici zi de zi.

— Oamenii aceștia sunt cu toții căsătoriți. Deci aici sunt cupluri care și-o pun cu alte cupluri? Ar putea să devină destul de complicat.

Justice dă din cap și se uită la mulțime.

— Aducem oameni dispuși să participe, oameni obișnuiți cu acest stil de viață. Unii sunt profesioniști. Alții vor să ia parte doar de distracție. Totuși, nimeni nu primește bani pentru sex. Angajații mei aleg cu cine să se joace. Doar pentru că sunt aici asta nu înseamnă că sunt obligați să ți-o tragă. Avem întâlniri săptămânale pentru ca perechile să-i cunoască pe invitații noștri speciali. Uneori își descoperă afinitățile cu cineva și decid să meargă mai departe. Alteori vin pur și simplu aici și fac sex între ei.

— Stai așa. Deci aici sunt și oameni singuri? Care stau aici, în complex?

Încerc să nu par alarmată, dar nu reușesc. Asta era unica mea salvare — știam că Ransom e înconjurat de cupluri căsătorite. Probabilitatea ca el să se culce cu cineva pe aici ar fi fost mult mai mică așa. Și da, deși știu că se fute cu alte femei și că asta nu e treaba mea, nu vreau să dorm la câteva camere distanță când se-ntâmplă asta.

— Cu toții trec printr-un proces strict de selecție, explică Justice. Nimeni nu are boli cu transmitere sexuală și cu toții au semnat niște contracte ferme. Dacă scot o șoaptă fie și în somn despre locul ăsta, îmi datorează fiecare bănuț pe care l-au câștigat în viața lor și-l vor mai câștiga și de-acum înainte.

Dau din cap lăsându-l să creadă că mi-a alungat reținerea, deși încep să-mi pierd încrederea. Ransom poate să și-o tragă cu cine vrea și nu e niciun risc să apară în vreun tabloid. Ar fi ca un bufet suedez pentru el. Și, desigur, femeile pe care le bănuiesc a fi „invita-tele speciale” sunt toate incredibil de frumoase și tinere cu sânii lor rotunzi și plini și cu fundurile lor obraznice. Perfect.

— Hai să aruncăm o privire pe-aici. Dacă dați peste ceva care vă intrigă sau care vă derutează, nu mergem mai departe. Bine?

Mă uit la mâna întinsă și la mina întrebătoare a lui Justice, apoi mă răsucesc către soțul meu. În mod ciudat, pare că mă așteaptă pe mine să mă hotărăsc. De parcă el s-ar fi decis deja. Întind câte o mână fiecăruia dintre ei și mă îndrept de spinare, îmbărbătându-mă de una singură.

— Bine. Hai s-o facem.

23

N-am putut să dorm două nopți după ce am tras cu ochiul la locul de joacă al lui Justice. Credeam că sunt pregătită. Credeam că e lucrul de care aveam nevoie ca să deschid conversația despre căsnicia și despre viața noastră sexuală. Dar n-a făcut altceva decât să mă lase mult mai derutată și mai obsedată de problemele noastre.

Nu-mi pot lua gândul de la mutra lui Tucker. Părea atât de fascinat, atât de absorbit în fiecare act deviant. De câteva ori s-a oprit să privească, mușcându-și buza de jos cu o plăcere nebună. Nu conta dacă erau implicați bărbați sau femei, totul i se părea bizar de interesant.

Ne-am oprit să privim un cuplu masturbându-se pe pat. S-au privit unul pe altul tot timpul cât s-au autosatisfăcut, iar când și-au dat drumul, au făcut-o în același timp. De parcă nici nu ne-ar fi observat, cum stăm acolo și ne holbăm la ei. Ca și cum nici nu le-ar fi păsat. Erau singurii oameni de pe lume. Tucker le-a acordat amândurora aceeași atenție. Am crezut că majoritatea bărbaților heterosexuali și-ar ține ochii lipiți de tipă și de

felul în care degetele ei pătrund în vaginul umed și roz. Dar el era la fel de captivat și de modul în care tipul își freca penisul gros și testiculele în același timp. A fost ceva... tulburător. Și m-am trezit privindu-l fix pe soțul meu, în loc să mă uit la spectacolul intim al celor doi.

Erau câteva scene de sex în grup — în trei, în patru și de-a dreptul orgii. Acelea păreau să fie preferatele lui. Și deși mi s-au părut atât de sexy încât m-am umezit, am tot speculat de ce lui i se par atât de tentante.

După turul nostru în subsolul de balamuc de la Oasis, Justice ne-a dat o temă — o serie de chestionare care ne-au ocupat câteva ore bune, lucru care mi-a convenit, având în vedere că încercam să-l evit pe Ransom cu orice preț. Scopul era să fim cinstiți în privința dorințelor și fanteziilor noastre, ba chiar să discutăm deschis despre ele. N-ar fi trebuit să mă surprindă faptul că Tucker a bifat Da la sex cu alte persoane, dar m-a surprins. Lucru groaznic de ipocrit din partea mea, având în vedere faptul că făcuserăm deja asta și acum voiam s-o dăm uitării.

Așa ciudat cum a fost, am vorbit despre așteptările noastre... într-un fel. El a vorbit, eu am ascultat. El a pus întrebări, eu m-am ferit de ele. Acest proces — care ar fi trebuit să fie informativ și chiar distractiv — a fost de fapt frustrant și nu era deloc vina lui. Eu l-am adus aici. L-am rugat să aibă o minte deschisă. Acum, când el încearcă să-mi facă pe plac, mă încăpățânez. Ai grijă ce-ți dorești și așa mai departe.

Totuși, aș fi preferat să mă preocupe gândurile despre mine și despre posibilul stil de viață alternativ al soțului meu decât ceea ce mă rodea cu adevărat. Nu voiam să-l văd pe Ransom, ceea ce era destul de ușor de făcut având în vedere imensitatea complexului, dar îmi era dor de el. Îmi era dor de el de parcă s-ar fi aflat la milioane de kilometri distanță, nu la câțiva metri mai încolo. Mi-era dor de el ca și cum mi-ar fi fost cel mai bun prieten de ani întregi și am fi vorbit zilnic. Mi-era dor de el de parcă mi-ar fi aparținut. Și nimic

din toate astea nu avea sens, dar asta nu mă-mpiedica să-mi doresc să fie adevărat.

Nu pot nega că-mi fac griji pentru el. În fine, pentru mine. De când Justice a dezvăluit că sunt aici oameni singuri care se pretează practic la orice, am fost un car de nervi gândindu-mă că o fi fost cu cineva — mai ales acum, când eu nu mai sunt în peisaj. Adică, hai să fim sinceri, nici n-am fost vreodată în peisaj. S-a mai culcat cu diverse femei și înainte, și după mine, și are tot dreptul s-o facă. Dar nu vreau să aflu. Nu vreau să-mi defileze prin față, cu un zâmbet tâmp și satisfăcut și cu părul ciufulit, ca după futut.

Din cauza acestor gânduri caraghioase care mi se tot învârt prin cap, am fost mai răutăcioasă ca de obicei. Tucker a încercat orice — a propus yoga, cursuri, filme, chiar o seară de jocuri între cupluri — dar l-am refuzat de fiecare dată, inventând situații de la birou care-mi cereau atenția imediată sau — ați ghicit — crampe. Și, de fiecare dată, ridică din umeri și o lăsa baltă ca un gentleman ce e, aducându-mi chiar medicamente de câteva ori.

Stau pe balcon, privind piscina, acolo unde vreo zece cupluri se joacă în apă și socializează cu jovialitate. Arată cu toții atât de normali, atât de fericiți. Nici n-ai ghici că unul e un senator căruia îi place să fie futut în cur în vreme ce-o linge pe nevastă-sa în păsărică. Sau că alta e o prezentatoare de la Food Network, care adoră să fie încătușată și legată la ochi, în timp ce soțul ei o biciuie până când îi înroșește pielea, apoi o hrănește cu forța cu prăjituri decadente.

Îi privesc pe acești oameni. Îi invidiez și în același timp mi-e scârbă de ei, pentru faptul că pot accepta că sunt ceea ce sunt și pentru că au puterea de a se purta ca atare. Credeam că faptul că m-am culcat cu Ransom a fost propriul meu fel de a-mi asuma sexualitatea. Felul meu de a mă simți puternică, lăsând alt bărbat să mi-o tragă, cu pasiune violentă. Era felul meu de a-mi recâștiga controlul — de a-l sfida pe nenorocitul care mi-a furat asta. Cu toate astea, iată-ne, aproape zece ani mai târziu, iar el tot reușește să mă sfârâme. Iar eu îi permit.

Mă decid că nu mai pot face asta. Nu-mi mai pot lăsa blocajele să-mi afecteze căsnicia. Nu e problema lui Tucker, cu toate astea i-am pus-o în cârcă. Și pentru că e așa cum e, acceptă fără să se plângă.

Îl iubesc. Dumnezeuule, chiar îl iubesc. Și nu va exista niciodată un bărbat mai bun decât el. Nu va mai exista un alt bărbat care-mi va suporta schimbările de dispoziție și pisălogeala și complicațiile sexuale. Nu va mai exista un bărbat născut să devină tată, dar care să-și sacrifice această dorință de dragul femeii pe care o iubește. N-o să mai găsesc niciodată un bărbat care să mă iubească mai mult decât el. Și dacă e vreun lucru pe care-l pot face ca să-mi arăt recunoștința pe care i-o port, atunci e datoria mea de soție să-l fac.

Intru la loc în cameră și înșfac dosarul care conține chestionarele și contractele, uitându-mă încă o dată peste detalii. Apoi îmi pun sandalele și ies din încăpere, îndreptându-mă către biroul lui Justice. Înainte adăpostea dosarele numeroșilor săi clienți și era spațiul de lucru al administratorului, dar acum folosește el însuși locul respectiv. Ca să separe viața de birou de viața sa de acasă, adică viața cu Ally.

Descopăr că nu e acolo când intru, așa că las documentele înăuntru, sigilate într-un plic, la el pe birou, scriindu-i numele pe ele. Nu mi-e teamă că altcineva își va băga nasul în dosar. După ce-am văzut în subsolul întunecat al păcatului, pot stârni în orice moment o furtună. Suntem cu toții în aceeași barcă aici și am destulă încredere că locul ăsta e destul de discret, după dezastrul de anul trecut. Pornesc înapoi spre camera mea, gândindu-mă profund la decizia pe care tocmai am luat-o și încotro va merge relația noastră. Exact atunci mă izbesc de cineva care apare de după colț.

— Oh! Scuze, mă bâlbâi eu, dar mă întâmpină un chicotit profund și răgușit.

Desigur. *Desigur*, asta trebuia să se întâmple acum.

— Heidi, zâmbește Ransom din colțul gurii.

— Ransom. Bună.

Îmi dreg vocea și-mi ating părul agitată.

— Sper că totul e-n regulă. Ți place aici?

El dă din cap.

— Îmi place. Mulțumesc.

Observ cu ce e îmbrăcat de data asta — bermude, papuci și un maiou. Are un prosop pe unul dintre brațe și bine-cunoscutul halat bleumarin pe celălalt.

— Te duci să înoți? întreb eu, încercând să par nonșalantă.

— Țsta e planul. Am auzit că e și o spa pe aici, cu piscină interioară și cu câteva camere speciale. Mă gândeam să le încerc. Ar trebui să fie distractiv.

Casc gura și ochii uluită. Aș vrea să răspund, dar nu iese niciun sunet. Nici măcar un scâncet. Ransom se duce la spa. Și are cu el și halatul acela cu simbolul Oasis pe el. Ar putea însemna distracție nevinovată sau cu totul altceva. Și dacă e a doua variantă — dacă se duce acolo pentru mai mult decât un masaj și o mască cu argilă — atunci nu va sta deoparte doar să privească.. Ransom va intra în joc. Și-mi imaginez că el va fi cea mai strălucitoare și tentantă jucărie de pe terenul de joacă.

Lucrurile se pun în mișcare.

Contractele au fost aprobate. Chestionarele au fost evaluate. Iar Tucker pare din ce în ce mai entuziasmat. Orgia e mâine noapte și acolo vom întâlni alte cupluri și oameni singuri care sunt ca noi. Așa că nu sunt deloc surprinsă când primesc un mesaj de la Justice, în care-mi cere să ne întâlnim la el în birou. Poate că s-a răzgândit. Sau poate că și-a dat seama că mint și vrea să mă dea de gol. Sper să fie prima variantă, dar cred mai degrabă că e a doua.

Când ajung, nu pare nici furios, nici enervat, ceea ce mă pune pe gânduri. Justice Drake fără un rânjet pe față? Cred că e vorba despre ceva serios.

— Voiam să te-ntreb ceva și vreau să fii total sinceră cu mine, spune el după ce mă așez, nemaibosindu-se cu amabilități. Simți ceva pentru Ransom?

Aproape că mă înec. M-a prins total nepregătită de întrebarea lui directă.

— Poftim? De ce întrebi așa ceva?

— Pentru că trebuie să știi înainte să mergem mai departe. Vrea să știi că ești cu toată inima în chestia asta.

Se apleacă înainte, înfigându-și coatele în genunchi și prinzându-se cu degetele de bărbia proeminentă, pe care i-a crescut un cioc subțire.

— Deci, spune-mi, Heidi... Simți și altceva pentru el? În afară de atracție fizică?

Mă gândesc la întrebarea lui, așteptând o clipă ca să treacă reacția mea inițială, plină de precauție. Țin oare la Ransom? Păi, sigur că țin la el. E clientul meu. Și nu sunt atât de rece încât să nu simt ceva pentru cineva cu care am avut relații intime. Dar dincolo de asta — dacă sexul n-ar fi fost magnetul dintre noi, care să ne atragă la cel mai simplu nivel fizic — l-aș mai vrea? Aș mai simți aceeași dorință care mă ține noaptea trează, imaginându-mi că mâinile mele sunt mâinile lui când mă ating de una singură, întinsă lângă soțul meu adormit?

Habar n-am.

Nu știi ce-aș simți pentru el.

— Nu, răspund eu, știind că acesta e tot adevărul pe care i-l pot spune acum.

E necesar. E o minciună necesară.

— Ești sigură?

— Bineînțeles că sunt sigură. Între noi nu e nimic de genul ăsta. Desigur, noaptea pe care am petrecut-o împreună a fost tare, dar eu îmi iubesc soțul. Și vreau să mă asigur că lucrurile vor merge cu el. Altfel n-aș fi aici.

Justice dă din cap și se îndreaptă de spate.

— Bine. Mă bucur să aud asta. Pentru că vine și el la orgie.

— Poftim?

De data asta, șocul meu e mult mai evident.

— De ce face una ca asta?

— Pentru că e un tânăr cu un libidou dezlănțuit. Pentru că e singur. De ce nu? Va mai sta aici cel puțin încă o săptămână. Crezi

că el nu are nevoie? Mai ales când e înconjurat de sex în fiecare zi? În plus, prefer să se descarce într-un mediu sigur și consensual decât să fută vreo nevastă pe furiș.

Își mijește ochii pentru o fracțiune de secundă, iar expresia lui e de-a dreptul răutăcioasă.

— Dar credeam că programul e rezervat doar cuplurilor. Cum de-l poți lăsa să se bage în... ce s-o băga... cu alți oameni căsătoriți? El nu e profesionist. E muzician. Chestia asta nu poate fi sănătoasă, cu siguranță.

Justice ridică din umeri de parcă vorbele mele s-ar fi lovit de un iceberg care nici nu se clintește.

— Casa mea, regulile mele. În plus, cred că asta e o soluție mai bună, având în vedere că...

— Având în vedere ce?

Îl văd cântărindu-și vorbele în minte înainte de a ridica din nou din umeri.

— A fost de acord. Ba chiar de-abia așteaptă.

Îmi suprim dorința de a-i spune că e un mincinos alături de alte adjective colorate. Mai bine tac. Ransom *a fost de acord* cu asta? *Vrea* să meargă la orgie? Să cunoască alte cupluri cu care *să se joace*?

Mi se face rău de la stomac. Așa ceva nu e posibil. Ransom nu mi-ar face așa ceva. Știe că voi fi acolo cu Tucker. Cum crede el că eu voi sta acolo și voi privi cum își croiește el calea, cu mult șarm, în patul altui cuplu?

Știi că e ridicol din partea mea să fiu atât de posesivă, dar la naiba cu asta. A venit aici cu noi. Ne cunoaște. Și dacă e să se culce cu cineva, aceia vom fi noi.

Noi.

La naiba.

De ce nu m-am așteptat la asta? Dacă Tucker vrea să-și exploreze sexualitatea, iar eu o să-l sprijin, pot să-l consider pe Ransom un posibil candidat? Adică, la naiba, nici măcar nu știu dacă are astfel de înclinații, dar cunosc mulți muzicieni care au. Sufletele de artiști

sunt diferite. Vor să simtă cu întregul lor corp, fără etichete și rețineri. Pot să dau zeci de exemple de rockeri cunoscuți care duc vieți total hetero, dar au avut și câteva experiențe homo. Nu-i mare lucru. Dar când vine vorba de Ransom și soțul meu? Atunci e, ce mama naibii.

— Heidi? Hei, te simți bine?

Mă sperii când îmi aud numele și mă concentrez la ochii amețiți ai lui Justice.

— Ha?

— Te-am întrebat dacă îți convine chestia asta. Cu Ransom care o să vină acolo și care eventual o să participe la jocuri.

Ce-aș fi putut să-i spun? Că nu? După ce i-am spus că n-am sentimente față de Ransom? Mda, aș fi putut aduce în discuție conflictul de interese pe plan profesional, dar el ar ști că-l păcălesc, având în vedere că și el îmi e client. Și, la naiba, dacă Ransom a fost deja acolo, jos? A spus că se duce la spa. Era oare codul pentru altceva?

— Sigur. Sigur că da.

Mincinoasă. Sunt o mincinoasă nenorocită.

— Ce vrea să facă el nu e treaba mea atâta vreme cât nu apare în presă. Deci nu e nicio problemă, în afară de asta.

— Mă bucur să aud asta.

Justice dă din cap, iar eu de-abia aștept să ies dracului odată din biroul lui care parcă s-a micșorat brusc. El nu mă oprește, dar îi simt privirea albastră și insistentă care mă urmărește până dispar din raza lui vizuală.

Mă duc direct în camera mea și fac sex neprogramat cu soțul meu. Chiar am orgasm. Doar că nu știu cine mi l-a provocat.

Întâlnirea se desfășoară în sala de bal, după cină. Cele mai multe cupluri aleg să cineze împreună, râzând și împrietenindu-se în jurul unei fripturi suculente, al unor scoici savuros gătite și al unui vin scump. Noi am mâncat doar în cameră de când am venit aici, dar Tucker insistă să coborâm și să ne alăturăm grupului.

— Cum vrei să rezonăm cu oamenii ăștia dacă nu interacționăm cu ei? spune el. Nu cred că vrei să părem inabordabili.

Are dreptate, desigur. El are întotdeauna dreptate.

Așa că mă îmbrac într-o rochie neagră Herve Leger care-mi pune în valoare toate rotunjimile, mă-ncalț cu o pereche de pantofi Valentino și-mi las părul blond platinat să se reverse în valuri pe spate. Când mă întorc de la baie, machiată și accesORIZATĂ ca o expertă, Tucker aproape că scapă paharul de whiskey din mână.

— Wow. Iubito, ce frumoasă ești... wow.

— Par destul de abordabilă? întreb, învârtindu-mă ca să vadă croiala adâncă de la spatele rochiei. Ținuta mea spune: „Bună, suntem familia DuCane și am vrea să ne facem de cap cu voi?”

Râde la gluma mea și vine lângă mine, suficient de aproape ca să remarc că i s-a sculat.

— Asta spune, ba mai mult decât atât, iepuraș. Dar, serios, nu te gândești la chestia asta așa. Nu trebuie să invităm pe nimeni să sară în pat cu noi. Nu există nicio regulă care spune că nu poți fi complet monogam pe terenul de joacă. Am văzut destule cupluri care făceau sex fără să implice pe altcineva și e-n regulă în ceea ce mă privește.

— Dar credeam că... ?

Stați așa. Deci nu vrea să experimenteze? Nu vrea să facă sex cu un alt... ?

— Hai să vedem cum decurge seara asta. Fără reguli, fără planuri. Hai să vedem. La naiba, ne putem retrage și putem veni aici singuri, doar noi și plăcinta de lime a lui Riku.

Dau din cap. Poate că e mai bine așa. Nu-mi doresc să-mi explorez sexualitatea cu vreun necunoscut la nimereală. Și cu siguranță nu vreau să-l văd pe Ransom făcând asta. Nu cred că-aș putea suporta una ca asta.

Cina e fabuloasă, după cum mă așteptam, și stăm la masă cu un cuplu din Cleveland. Nu ne povestesc prea mult despre viața lor de acasă, în afara faptului că sunt coproprietari ai clubului Cleveland Cavaliers, amănunt care, desigur, deschide discuția

despre baschet — oare va reuși sau nu LeBron James să-i ducă spre titlu? Băieții discută despre statistica meciurilor, iar soțiile trângănesc despre cele mai proaspete filme și despre poșete. Conversație ușoară, relaxată. Când se aude un clopoțel sunând și chemându-ne pe toți în sala de bal, soțul, Frank, ne privește pe Tucker și pe mine și întreabă:

— Deci... voi doi sunteți swingeri?

Ne uităm unul la celălalt. Apoi la el. Apoi din nou unul la celălalt. Suntem? E ceva care ne interesează?

Văd cum Tucker își caută cuvintele — ceva diplomat și politicos. Eu, fiind fiara de presă care sunt, i-o iau înainte.

— Deși propunerea asta sună grozav, Frank, cred că ne-am gândit la altceva pentru seara aceasta. Dar vă dorim distracție plăcută.

— Ah, ce păcat. De-abia așteptam să ne facem puțin de cap cu voi. Ne vedem acolo.

Amândoi dau din cap și zâmbesc, apoi se răsucesc și pornesc către sală, lăsându-mă cu soțul meu care nu-și găsește cuvintele.

— Wow.

Clipește, dezmeticindu-se, și se-ntinde după paharul cu whiskey.

— Nu știu... credeam că sunt doar niște oameni drăguți. Adică, vorbeam despre sport. Nu mi-a trecut prin cap nici măcar o clipă că voiau să se culce cu tine.

— Sau cu tine.

Zâmbesc, apoi îl sărut ușor pe obraz.

— Haide, frumosule. Hai să ne jucăm în bârlogul leului.

Locul are aerul unui cocktail privat împletit cu o ieșire la club underground cu accente erotice. Clientela este variată, cu vârste între 20 și 60 de ani, și acum, că-i văd pe toți cu hainele pe ei, mi se par normali. Cu nimic diferiți față de Tucker și de mine. Nimeni nu pare inadecvat sau exagerat de erotic. Și dacă n-ar fi intrat Justice, cu vreo câțiva oameni singuri superbi și tineri lângă el, n-aș fi crezut că toți cei din cadrul cuplurilor se luptă cu propriile deviații sexuale nici dacă m-ai fi plătit. Dar în acest loc nu există, de fapt, deviații sexuale.

Numai libertatea de a te exprima, de a iubi și de a simți. Libertatea de a fi cine ești, nu numai imaginea din societate a perechii perfecte.

Nimeni din cei de aici nu e perfect. Și, nu știi exact de ce, asta mă liniștește puțin.

Observ că Ransom nu face parte dintre invitații speciali, așa cum le spune Justice, și asta mă mai liniștește puțin. Poate că Justice s-a răzgândit? Sau poate că Ransom n-a fost interesat să se cupleze cu altcineva? Oricum ar fi, după un pahar cu șampanie, mă destind și încep să pălăvrălesc cu alți petrecăreți.

— Heidi! El trebuie să fie Tucker, spune Ally apropiindu-se de noi, cu un surâs uriaș pe față. Era și vremea să ne cunoaștem. Începusem să cred că prietena noastră te-a inventat.

Spre uimirea lui, Ally îi ignoră mâna întinsă și-l îmbrățișează ca pe un vechi prieten. Sunt șocată s-o văd aici, Justice o ține de obicei departe de toate astea. Nu ca s-o țină în beznă — mulțumită de sine și indiferentă la afacerile lui. Ci ca s-o protejeze. Cu trecutul ei, crescând în elita din Upper East Side, e foarte posibil să-i cunoască pe unii dintre clienții lui Justice. Și ca să evite stânjeneala de ambele părți, Ally păstrează distanța. Nu e ca și când ea n-ar ști ce implică afacerea lui. La urma urmelor, a fost una dintre studentele lui strălucite.

— Deci, Heidi, ai auzit cine o să fie aici în seara asta? întreabă ea, îndreptându-și atenția spre mine.

Deschid gura ca să mimez neștiința, dar tac imediat. De fapt, toată încăperea trece de la zumzetul jovial la o tăcere mormântală când își face apariția Ransom, îmbrăcat în negru din cap până-n picioare, cu un ciuf de păr sexy aranjat și plin de încredere în propria-i persoană.

Cred că o aud chițâind ceva de genul: „O Doamne, cât de sexy e faza asta”, dar nu sunt foarte sigură. Sunt total dezarmată în fața lui, așa că nu mai aud nimic în afara bătăilor inimii mele. Nu știu dacă să mă ngrijorez serios de starea sănătății mele sau dacă să mă bucur de prezența lui aici.

El nu mă vede la început. Sau poate că mă vede și pur și simplu nu se uită la mine. Nu neg că lucrurile dintre noi au rămas suspendate din seara aceea când am fugit de la el din cameră, stânjenită și excitată. Am mers prea departe și mi-e teamă că nu mai putem da lucrurile înapoi.

Știu că sunt privită, analizată, așa că iau o gură de șampanie și mă răsucesc către soțul meu. Ally mă sărută repede pe obraz și se duce să salute perechile. Între timp fură sărutări de la Justice când crede că nu-i vede nimeni. Iar eu mă străduiesc din răputeri să mă prefac că sunt OK cu întreaga situație. Mai mult decât OK. Sunt absolut zdruncinată că va trebui să-mi privesc tânărul amant/client trăgându-și-o cu altcineva, în vreme ce soțul meu și cu mine vom face exact același lucru. Pare prea mult. Prea mult dintr-odată. Și nu cred că sunt pregătită pentru asta.

Tucker îmi citește panica din priviri și se apleacă la urechea mea, întrebându-mă în șoaptă dacă mă simt bine. Îi spun că da. Apoi îi spun adevărul.

— Tuck, nu știu ce să spun. Nu ți se pare că ne mișcăm prea repede? Doar că... poate ar trebui să discutăm despre chestia asta înainte să se-ntâmple ceva pentru care nu suntem pregătiți. Ceva care să ne afecteze grav căsnicia și ceea ce simțim unul pentru celălalt.

În traducere liberă: trebuie să-mi spui dacă vrei să te culci cu un bărbat, pentru că, dacă se întâmplă așa ceva, să nu fiu luată prin surprindere. Și trebuie să mă hotărâsc dacă pot fi de acord cu asta și dacă nu te voi privi cu alți ochi.

Adică o să pot să rămân măritată cu Tucker dacă el se cuplează cu un tip? Dacă îi place? Asta nu-nseamnă că e gay sau bi sau ce-o fi? Eu n-am nimic împotrivă. Dar nu sunt sigură că n-ar dăuna căsniciei.

— Calmează-te, iubito. Nu trebuie să facem ce nu vrem. Bine? Uite, încearcă asta.

Face semn către o tavă cu pahare mici, care miros puternic a alcool.

— Ce mama dracului e asta?

Mă crispez toată, dar accept paharul. E un lichid sclipitor, cu irizații, care nu seamănă cu nicio băutură pe care am văzut-o. Are un miros dulce, dar îmi dau seama că e mai tare decât pare.

— Încet. E ceva ce te va ajuta să te destinzi. M-am gândit că ai nevoie de ceva mai tare decât șampania. Haide, bea. Ți promit, o să te simți bine sută la sută. Sunt doctor, la urma urmelor.

Privesc elixirul misterios din pahar, apoi mă uit la surâsul lui fermecător și ridic din umeri. E doar un pahar. Ce mi se poate întâmpla în cel mai rău caz? Și, după cum a spus și el, e doctor. Nu mi-ar da niciodată ceva care ar putea să-mi facă rău. Duc paharul la buze și-l dau peste cap, lăsând gustul puternic și răcoros să-mi alunece pe limbă și mai apoi pe gât. Îl simt cald în stomac, dar rece pe limbă. Și atunci îmi dau imediat seama că ceea ce am consumat e ceva mai mult decât o simplă băutură. Tucker se apleacă, mă sărută pe tâmplă și-mi șoptește:

— Asta-i fata mea.

Cu cât vorbim, zâmbim și râdem mai mult, cu atât beau mai mult și mă simt mai destinsă. Sunt atât de relaxată că aproape am uitat că Ransom e aici. În fine. Aproape.

— Tucker. Heidi. Mă bucur să vă văd aici în seara asta.

Zâmbește cu subînțeles apropiindu-se, luându-mă în întregime prin surprindere. Dă mâna cu Tuck, apoi se răsuțește către mine, cu o sclipire de nebunie în ochii lui negri. Apoi, foarte lent, se înclină și mă sărută pe obraz. Dar buzele lui aterizează undeva, în apropierea urechii, lucru care-i dă ocazia să mă amețească cu cuvintele sale.

— Arăți excelent în seara asta. Ești taman bună de mâncat, îmi spune el doar mie, mai mult gemând.

Apoi se retrage. Își trece ușor buzele peste obrazul meu, lăsând o urmă de flăcări care par să mi se împrăstie în tot restul trupului. Cred că îi mulțumesc. Nu pot fi sigură.

După asta, ceva din atmosfera serii se schimbă. Nu doar pentru noi, ci pentru toată lumea. Vocile devin șoapte. Privirile devin mai perverse, mai ferite. Vinul și tăriile sunt încă prezente, dar chelnerii

și tăvile lor de argint par să fi dispărut. Ceea ce e un detaliu inteligent; Justice e maniac când vine vorba despre toleranță excesivă și sex consensual. Ah, cât de ușor sunt estomplate granițele acestea, cât de ușor pot apărea speculațiile și acuzațiile valide. Nu e bine pentru afaceri.

Privesc cum perechile se cuplează cu alte perechi sau cu cei singuri. Se îngrămădesc laolaltă de parcă au nu știu ce secret murdar care se vrea destăinuit. De-asta au venit aici — să întâlnească alți oameni ca ei. Nu doar ca să-și împărtășească diversele pasiuni, dar și pentru a le explora... pentru a le savura împreună.

Simt priviri ațintite asupra mea... aud șoaptele celor care se întreabă dacă vrem sau nu să ne jucăm cu ei. Când mulțimea începe să se subțieze și oamenii coboară la subsol, mă prind de Tucker de parcă viața mea depinde de asta. În mod bizar, el nu observă interesul evident pe care-l stârnim în rândurile celorlalți.

— Hei, murmură el ușor, sărutându-mă pe creștet. Ce-ar fi să mergem jos și să privim? Nicio presiune. Nici măcar nu trebuie să ne dezbrăcăm. Nu suntem obligați să facem nimic.

Privesc în jurul meu și instantaneu mă uit în ochii lui Ransom, care e înconjurat de două cupluri și chiar de câțiva dintre cei singuri, care se bat practic pentru atenția lui. Cu silueta lui impunătoare, se ridică ușor deasupra mulțimii, privindu-mă perplex. Poate că și el simte stinghereala asta. Îndoiala. Poate nu suntem făcuți pentru perversiuni. Sau poate că nu suntem făcuți pentru perversiuni cu altcineva.

Asta nu poate fi adevărat. N-are cum să fie. Mă uit la soțul meu și-i zâmbesc ușor, camuflându-mi teama de dragul acestui bărbat frumos și iubitor. Nu-mi fac griji pentru sentimentele lui Ransom. N-am niciun drept.

— Sigur. Hai să mergem.

25

E un fel de impresie extrasenzorială pe care o experimentezi când ieși din zona ta de confort și faci ceva inimaginabil. De parcă ai trece într-o altă viață, de la cea în care exiști și trăiești la alta în care observi, anticipezi, dar nu simți mare lucru. Trupul tău simte plăcerea, dar mental nu ești acolo. Dacă rămâi acolo, realitatea te va lovi, distrugând iluzia și lăsând nesiguranța să se strecoare în sufletul tău ca un șarpe negru. Și din momentul în care îți va face culcuș în tine, împrăștiindu-și boala, îți vei da seama că nu erai doar martor la această depravare totală. Chiar o trăiai.

Cel puțin așa simt eu.

Facem cum a propus Tucker. Ne uităm, discutăm; ne mușcăm buzele fascinați și cuprinși de dorință. Și când excitarea noastră devine prea intensă ca să ne putem abține, ne atingem. În fața unei încăperi pline de oameni, cu toții prea captivați de propriile lor jocuri sexuale ca să le pese, îmi las soțul să mă atingă.

La început e o atingere aproape castă — îmi dă părul la o parte de pe umeri, mă sărută ușor pe gât, mă mângâie cu tandrețe pe

spate. Și în vreme ce eu sunt rezervată la fiecare atingere, trupul meu spune cu adevărat în ce fel m-a afectat această experiență. Să-i privești pe oameni sărutându-se, pipăindu-se, lingându-se și, o da, trăgându-și-o, e sexy ca naiba. Iar partea mea carnală și nerușinată își dorește asta. Să fiu sărutată, pipăită, linsă și futută. Cu disperare. În toate felurile posibile.

Ne așezăm pe unul dintre scaunele cu formă ciudată, suficient de spațios ca să încăpem amândoi. E un loc bun și central, care ne oferă panorama întregii încăperi. În fiecare colțișor auzim gemete și oftaturi de plăcere. Vedem cum oamenii își testează limitele sexuale și se aruncă apoi în joc cu capul înainte. Simțim mirosul excitației în aer, amestecat cu aroma de iasomie și lavandă a lumânărilor strategic plasate.

Totul formează un cocktail îmbătător și seducător care îmi ispitește simțurile și-mi calmează agitația. Așa că, atunci când Tucker se înclină și mă sărută pe buze, nu mai ezit. Mă deschid pentru el, îi las limba să-mi intre în gură ca să guste aroma de șampanie și căpșune. Îl las să se pună deasupra mea, chiar să-mi desfacă picioarele, atât cât se poate în rochia asta mulată. Nici măcar nu sunt stresată. Mă bucur de moment. Îl trăiesc. Până când simt o privire în ceafă. Numiți-o presimțire sau intuiție. Poate că e instinctul de animal al trupului meu. Dar știu că Ransom e aici. Și mai știu că e aproape, dar nu suficient de aproape.

Deschid ochii, dar nu văd altceva decât chipul lui Tucker. Are picioarele de-o parte și de alta a scaunului, iar gleznele mele îi sunt încolăcite în jurul fundului. Îmi zâmbește sexy — acel surâs care-mi spune că mă dorește. Acela pe care mi-l oferă în nopțile cu sex programat. Dar iată-ne, deviind de la rutină. Făcând ceva atât de neconvențional pentru noi încât nici nu știam că există. Cum de-am rezistat atâta vreme în mediocritate? Când amândoi suntem extraordinari în domeniile noastre profesionale? N-ar fi trebuit să fim niște fiare dezlănțuite în toate sensurile cuvântului?

Își coboară buzele pe gâtul meu, mă sărută în jos, spre piept. Nu mă opun deloc când îmi linge sânii, așa că o ia drept o invitație pentru a-mi da jos bretelele rochiei. Când mă arcuiesc, el mai face un pas, pecetluindu-ne soarta și transformându-ne din spectatori în protagoniști. Îmi trage rochia mai jos de piept, lăsându-mi la iveală sfârcurile întărite.

Mă privește în ochi și se lasă din ce în ce mai jos, sugându-mi unul dintre sfârcuri, mângâindu-l cu limba. Mă zbat sub el, pe jumătate conștientă de privirile curioase, pe jumătate excitată la maximum. E diferit de noaptea petrecută cu Ransom. Faptul că Tucker m-a privit făcând sex cu un alt bărbat a fost uluitor. Dar acum sunt vreo douăzeci de oameni care ne privesc, care se uită cum bărbatul pe care-l iubesc îmi suge și-mi linge sfârcurile așa cum știe că-mi place și asta... e incredibil.

Îl prind de părul lui mățâsos, îl trag mai aproape de mine, îl rog să-mi lingă trupul mai repede, să sugă și mai tare, iar Tucker mă citește ca pe o carte deschisă și-mi oferă exact ceea ce am nevoie. Când îi simt dinții pe carnea mea, gem fără stavilă. Mă dezlănțui de data asta, în acest spațiu, fără remușcări.

Rochia îmi coboară și mai mult, oprindu-se la talia dantelată a chiloților mei. Pare prea grea, prea fierbinte pe pielea mea arzătoare, și vreau s-o scot de pe mine. Tucker nu pierde nicio secundă, trăgându-mi-o în jos peste abdomen și șolduri, iar eu îmi ridic fundul de pe scaun. Mă joc cu nasturii cămășii sale, îmi doresc să simtă ce simt și eu — căldura asta care nu poate fi stinsă decât cu atingerea fierbinte a celuilalt, iar el mă ajută scoțându-și-o peste cap. Mă mut mai jos la curea, apoi la cataramă, până ajunge și el ca mine — aproape dezbrăcat, în chiloți, expus. Vulnerabil.

Ne lipim buzele de parcă tocmai ne-am fi descoperit slăbiciunile. De parcă suntem Adam și Eva în Grădina Edenului, după episodul cu mărul. Doar că descoperirea păcatului nu ne împiedică. Doar ne excită, ne face să ne dorim și mai mult acest rău. Naște în noi o foame care nu poate fi potolită decât cu și mai mult păcat.

Îmi mai linge sânii o dată înainte de a coborî spre buric. Își vâra limba în acea mică adâncitură, mă sărută de la un sold la altul, apoi mușcă ușor de marginea chiloților mei. Știu ce face: îmi cere permisiunea. Un semn că vreau să continue. Că vreau asta la fel de mult ca el. Seara asta e la dispoziția mea. Pot spune nu și putem rămâne aici, în zona sigură. Sau îmi pot ridica șoldurile pentru o fracțiune de secundă, ca să îi las cale liberă spre goliciunea mea, să deschid ușa spre lucrurile care au lipsit din căsnicia mea până acum. Freamăt. Pericol. Pasiune.

Lenjeria noastră cade pe podea aproape în același timp și iată-ne pe amândoi dezbrăcați. Nu mai e nimic între noi — nici secrete, nici teamă, nici frustrare. Doar eu și soțul meu, așa cum trebuie să fie.

Nu mai e nimic sigur în atingerea sale. Nimic tandru la felul în care mă-mpinge la loc pe scaun. Nimic dulce la felul în care îmi cuprinde coapsele, zgâriindu-mi pielea, și-mi desface picioarele cât poate de mult, făcând ca locul meu umed să fie atins de un curent de aer rece. Gem când el se ridică și-mi cuprinde fundul cu palmele. Iar când își potrivește penisul la intrarea în vaginul meu umed, îi șoptesc numele, implorându-l să mă posed, să mi-o tragă chiar acum. Și nu trebuie să-l implor prea mult timp.

Mă pătrunde dintr-o singură mișcare rapidă și violentă. În poziția aceasta pe care scaunul o permite — eu cu bazinul înclinat și tot trupul curbat — îl simt mai adânc ca niciodată. Stăm așa lipiți multă vreme. El mă pătrunde, sexele noastre se freacă unul de altul, ne sărutăm cu o pasiune incontrollabilă. Când își flexează șoldurile și iese din mine puțin, mă-nfior, dorindu-mi să-l simt din nou în mine. Acea profunzime, acea căldură. Trupul lui complet absorbit într-al meu.

Și atunci mă fute. Nu așa cum mă futea până acum. Nu chestia aia porno soft-core pe care i-o găsesc adesea pe computer. Soțul meu mă fute așa cum am nevoie să fiu futută. Tare, repede, aproape violent. Ca și cum m-ar urî. Ca și cum ar trebui să alunge toți anii ăștia de scârbă și nemulțumire. Toți anii de rușine și frustrare. Pentru

toți anii în care n-a putut să mă iubească așa cum îmi doream din cauza celor întâmplare mie.

Cred că am știut întotdeauna care era sursa tuturor problemelor noastre. Era teama. Teamă de a nu mă răni, fizic și mental. Teamă că se va simți ca monstrul care mi-a răpit demnitatea și privilegiul de a fi mamă. Ne-a fost amândurora teamă atât de multă vreme încât n-a mai încăput altceva. Ne-am construit căsnicia pe o temelie fragilă și am ocolit mereu adevărul, sperând că tot ce am clădit nu se va surpa sub greutatea propriului nostru egoism. Și iată-ne acum aici, dărâmând această căsnicie cu buldozerul. Spulberând-o, sfărâmând-o, împreună.

Când îmi trec unghiile peste pieptul lui, el îmi răspunde pătrunzându-mă și mai tare, făcându-mă să țip de durere. Asta nu-l oprește. Se apleacă și-mi prinde un sfârc între buze. În vreme ce mi-o trage delicios de violent, mă mușcă de sân, apoi îl ia pe tot în gură, exact ca un copilaș înfometat. Îl trag de păr, îi spun să ia mai mult din mine, îi spun că e un nemernic lacom, iar el se mută la celălalt sân, asaltându-l. Doar când se ridică să ia o gură de aer îmi dau seama că am alunecat pe scaun, iar acum Tucker stă în picioare, cu unghiile înfipte în fundul meu și cu penisul atât de adânc băgat în mine, încât aproape că-i simt primele picături de spermă implorând să fie eliberate.

Inspir profund, iar oxigenul din încăperea pare neîndestulător, din cauza fumului cu aromă de lavandă. Pieptul mi se zbate greoi, iar transpirația mi s-a adunat sub sâni, făcându-mi sfârcurile tari ca diamantele. Vreau să fie atinse, ciupite. Mușcate până devin roșii și crude. Întind mâna după Tucker. Vreau să mă țină cu picioarele pe pământ, pentru că mă simt atât de ușoară că aș putea să mă ridic în aer. Mă prinde de umăr cu o mână, iar pe cealaltă mi-o încolățește în jurul gâtului.

De asta am nevoie — acele unghii înfipte în pielea mea, strângând, apăsându-mi carotida pentru ca oxigenul atât de prețios să nu mai ajungă la creier. Vreau să mă îmbăt cu monoxid de carbon și cu

erotismul simplului act de a fi futută până amețesc. El își ia cealaltă mână de pe umărul meu și și-o duce la clitorisul meu, frecând micul loc care îi întâlnește penisul la fiecare mișcare. Îl simt cum se mărește, iar eu mă strâng în jurul lui, provocându-l să mă sfâșie și să mă murdărească încă puțin.

Ochii mei se cască de încântare și de lipsa aerului. Nu scot niciun sunet până când nu simt primul val al orgasmului. Îl simt cum mă copleșește, cum mă aruncă în ape foarte întunecate și adânci. Tremur violent, incapabilă să controlez spasmele care-mi străbat trupul ca niște tunete. Acum pot respira, Tucker a slăbit strânsoarea. Dar orgasmul îmi răpește aerul în continuare, absorbindu-mi toată excitarea din corp ca un burete. Nu mi-am mai dat drumul niciodată în felul acesta. Nu am experimentat nimic asemănător înainte. Și am făcut-o cu singura persoană despre care credeam că nu mă va aduce niciodată în acest punct — soțul meu.

Se prăbușește deasupra mea, iar eu îl cuprind cu brațele peste spinarea transpirată. Simt cum mă copleșește nevoia de a-l liniști, de a-l proteja. Ca și cum ar fi trezit în mine... această vulnerabilitate. Care, totuși, nu e născută dintr-o slăbiciune. E libertate și forță. E sentimentul irevocabil al iubirii și al acceptării necondiționate.

Istovită și extatică, îmi las capul să atârne într-o parte. Zâmbesc leneș, scăldându-mă în această senzație plăcută. Îmi las ochii să privească împrejur, dându-mi seama în ameteala momentului că am făcut-o. Am făcut inimaginabilul. Și a fost tot ce-mi puteam dori, ba mai mult decât atât.

Și atunci șarpele acela negru își înfige colții în pielea mea înroșită, străpungându-mi tendoanele și arterele. Infectându-mă cu îndoiala și rușinea lui oribilă.

Îl văd doar pentru o fracțiune de secundă, apoi se întoarce și dispare. Dar nu-mi trebuie mai mult; o străfulgerare de durere cruntă străbate chipul frumos al lui Ransom, lăsând o urmă inconfundabilă de deznădejde.

26

Mă trezesc satisfăcută și cu mici dureri pe ici-pe colo când sună telefonul, a doua zi de dimineață. E Tamara (care încă nu e-n stare să calculeze diferența orară) cu noutățile zilnice, punându-mă la curent cu programul clienților mei și cu evenimentele din oraș. E greu să fii atât de departe de casă, dar nu imposibil. Grație internetului și semnalului bun la mobil, pot să-mi fac munca de oriunde. Cât timp clienții mei nu se bagă în vreun bucluc, nimeni nu se arde. Totodată, cei mai controversați și dificili clienți ai mei se află chiar sub nasul meu. Ceea ce s-a dovedit mai degrabă un blestem decât un dar.

Mă uit la soțul meu adormit pe burtă, cu părul lui șaten împrăștiat pe frunte. Îi dau la o parte şuvițele care-i gâdilă sprâncenele și zâmbesc. A fost uluitor azi-noapte. Atât de uluitor încât ne-am întors în cameră și am mai făcut-o o dată, lingându-ne și sugându-ne până când am ajuns din nou la orgasm. Desigur, m-am străduit să trăiesc momentul și să mă concentrez la Tucker și la ce-mi făcea cu limba și cu degetele. M-am lăsat pradă plăcerii, dar am fost trezită la realitate de privirea de pe chipul lui Ransom care-mi tot apărea în minte.

L-am rănit — știu că l-am rănit. Dar nu știu cum aș fi putut evita asta. Tucker e soțul meu... va fi întotdeauna soțul meu. Și nu se poate ca Ransom să aibă pretenția să nu fac dragoste cu soțul meu.

Mă dau jos din pat mai repede decât ar trebui și-mi dezmoțesc membrele țepele. Apoi fug la duș. Când ies de-acolo, mă gândesc cinci minute cu ce să mă-mbrac. Mă uit la bikinii mei minuscule și albi, încă neatinși, cu etichetele atârând. Sunt aici de-o săptămână și n-am înotat încă în piscina aceea minunată, nici măcar n-am intrat în mica lagună turcoaz, mult mai privată, despărțită de restul lumii de arbuști și palmieri. Îmi scot prosopul și pun pe mine costumul de baie. E încă destul de devreme, deci ar trebui să fie mai liber. În plus, după noaptea trecută, majoritatea oamenilor probabil dorm sau și-o mai trag o dată. Dar cu soarele strălucitor al dimineții care se strecoară prin draperii și cu mirosul proaspăt al deșertului, nu găsesc niciun motiv bun ca să mai rămân o secundă înăuntru.

Ridic fața către cer, salutând seninul albatru fără nori și razele calde și scânteietoare ale soarelui. Singurii oameni de-afară sunt angajații de la Oasis, care pregătesc ziua pentru plajă, haleală și pileală. În mod obișnuit, m-ar exaspera oamenii ăștia care lenevesc în jurul piscinei, îmbrăcați în costumele lor de baie fițoase, dar, nu știu de ce, vreau să mă alătur lor. Vreau să mă așez într-un șezlong imens, de două persoane, să mănânc papaya proaspăt tăiată și să beau cocktailuri caraghioase dintr-un ananas scobit.

Peste noapte, am devenit unul dintre acei oameni. Dintre cei emancipați sexual. Și chiar dacă pentru mine și Tucker a fost doar o experiență unu-la-unu, care poate fi descrisă drept cuminte în comparație cu ale altora, când ne-am trezit din amețeaua orgasmului, ne-am dat seama că am fost priviți. Cu toate astea, pe chipurile lor nu era nicio umbră de prejudecată sau de dispreț. Era admirație, respect, excitație. Cel puțin în cazul celor mai mulți. Dar în cazul lui Ransom? Nu prea.

Am presupus că s-a întors val-vârtej în camera lui după ce ne-a văzut pe Tucker și pe mine, copleșit de suferință și scârbă. Nu puteam

să mă duc după el — serios, cât de caraghioasă aş fi fost să fug după el în fundul gol? — şi nu puteam să-mi exprim profundul regret în faţa lui Tucker. Am dat o pagină, cea care ne ţinea întreaga poveste în loc. Trebuia să rămân alături de el, indiferent cât de mult îmi doream să îndrept lucrurile cu Ransom. Era şansa noastră să facem lucrurile mai bune. Trebuia să profit de ea. Orice nevestă bună ar fi de acord cu mine.

Deci iată-mă, a doua zi de dimineaţă. Nu doar că supravieţuisem terenului de joacă al lui Justice, chiar triumfasem. Şi poate de asta aveam nevoie ca să-mi consolidez dragostea pentru Tucker. Poate că eram slabă în faţa lui Ransom pentru că mariajul meu era slab. Şi acum, că găsisem cheia către problemele din dormitor, poate că aveam şansa de a vindeca şi celelalte lucruri care nu mergeau între noi. Oricare ar fi ele.

După ce stau afară zece minute, soarele fierbinte al Arizonai devine insuportabil. Mă mut în umbra lagunei aflate în spatele barului şi al unui şir de cabane. Am mai văzut-o, desigur, dar n-am fost niciodată acolo. Deci a mă duce într-un loc atât de romantic de una singură pare un pic trist, dar cathartic. Trec de bariera de copaci şi dau cu ochii de un spaţiu mic de-o frumuseţe incredibilă. Ape scânteietoare, albastre-verzui, stânci strategic aşezate pentru a crea câteva fântâni naturale magnifice şi un spate sculptat, bronzat şi ud.

Inspir surprinsă când îl văd, atrăgându-i atenţia. Ransom se întoarce către mine, arătându-mi pieptul gol şi perfect pe care l-am văzut acum câteva zile. Mă priveşte la fel de şocat ca mine, apoi expresia îi devine dispreţuitoare. Pufăie şi-şi ia ochii de la mine, apoi se întoarce şi se sprijină cu coatele pe marginea piscinei. Eu stau acolo, şocată de comportamentul lui. Acum câteva zile, mă implora să nu-l abandonez, să nu-i întorc spatele de tot şi să-l alung. Acum se pare că rolurile s-au schimbat.

— Pot să te ajut cu ceva? se răsteşte el fără să mă privească.

Vocea sa e atât de rece încât palmierii din deşert tremură.

— Ransom...

Habar n-am ce-ar trebui să-i spun. *Îmi pare rău?* Nu. Pentru ce anume să-mi pară rău? Că m-am culcat cu soțul meu? Că încerc să-mi repar problemele legate de intimitate, în speranța că așa îmi voi repara toată relația? Totuși, ar fi o răutate din partea mea să ridic din umeri și să-i spun să depășească momentul. Sunt o nemernică atunci când trebuie, nu pentru că mi-ar plăcea să rănesc oamenii. Și nici mincinoasă nu sunt. Atunci când mă pot abține.

— Știi că venim aici. Știi că vreau să-mi repar căsnicia. Asta a fost intenția mea tot timpul.

— Corect. Intenția ta, rânjește el, privind peste umăr. Tot asta era intenția ta când eram în tine? Când practic mă implorai să ți-o trag de câte ori ne-am trezit singuri? Sau acum două nopți? Care îți erau intențiile când stăteai practic cu păsărica în fața mea, atât de umedă că ai lăsat pată pe nenorocitul ăla de scaun? Tot la Tucker te gândeai și atunci? Așa îți salvai căsnicia?

Fiecare acuzație e o lovitură sub centură, dar îmi revin fără să tresar. N-o să-i permit să mă zgândărească. N-o să-i ofer acestui nemernic satisfacția de a mă afecta. Exact asta își dorește. În schimb, las din mână prosopul și cartea pe care le aveam cu mine și mă duc spre el, cu capul sus și spatele drept. Deși mă simt foarte, foarte mică. Ransom mă privește din colțul lui de piscină, cu un amestec de furie și plictiseală. Îl apostrofiez înainte să apuce să mai spună vreo insultă.

— Ce credeai, Ransom? Că a fost vorba despre tine? N-a fost niciodată vorba despre tine. A fost distractiv să ne jucăm împreună, dar asta a fost. Ne-am distrat. Dar ce crezi tu că-mi pot dori de la tine? O relație? O viață? Ești bun la pat, Ransom, și ești un muzician excelent. Dar asta e tot. Rămâi la ce știi să faci și lasă în pace căsniciile oamenilor mari.

Minciuna îmi plutește pe buzele care mă ustură din cauza acestor cuvinte. Știu că sunt tăioase, dar nu par să-i crape învelișul exterior stoic. În schimb, continuă să mă privească, cu mâinile în șolduri, cu gura încremenită. Fără nicio reacție. E foarte enervant.

Dau să mă întorc și atunci îi simt mâinile sub genunchii mei, strângând cu putere. Apoi zbor prin aer pentru o fracțiune de secundă și mă trezesc aruncată în apa răcoroasă. Mă zbat și mă lupt, înghițind litri de apă până să-mi dau seama ce s-a întâmplat. Când, în cele din urmă, ies la suprafață după bătălia vieții mele, îl aud chicotind, dar nu-l văd din cauza părului ud și a apei care mi-a intrat în ochi.

— Nenorocitele! izbucnesc printre accesele violente de tuse. Cum îndrăznești? Cum îndrăznești, în pizda mă-tii!

Încă îl aud hlizindu-se la câțiva metri distanță de mine și zgârii aerul cu unghiile, sperând c-o să dau de pielea lui. Mi se pare că-l nimeresc pe biceps, dar el râde în continuare, iar timbrul sumbru al vocii sale mă enervează și mă tulbură totodată. Când mă repun, în cele din urmă, pe picioare și-mi dau la o parte părul ud, ochii mei albaștri ca oțelul îl țintesc cu ura cea mai pură și concentrată.

— Cine mama dracului te crezi? N-ai voie să mă atingi. N-ai voie să m-atingi în vecii vecilor!

— Calmează-te, H. E apă. Nu-ți face niciun rău.

Își dă ochii peste cap și-și încrucișează brațele la piept. Atunci văd zgârieturile roșii și mânioase pe care i le-am lăsat pe braț. I-a dat sângele. L-am făcut să sufere așa cum m-a făcut și el. Iar acum... vreau s-o mai fac. Vreau să-l doară. Vreau să sufere. Vreau să-l fac să simtă un strop din vârtejul dinăuntru meu. Mă arunc asupra lui, lovindu-l în piept, zgâriindu-l ca un animal sălbatic. Mă lupt cu demonul din mine care mă face să-l doresc, deși am tot ce-mi pot dori.

— Nu-mi pasă! Nu poți face asta! Nu mă poți arunca în apă. Nu mă poți atinge când ai tu chef. Nu mă poți avea! Nu sunt a ta! Înțelegi? Nu sunt a ta și n-ai voie să mă atingi!

Știu că n-are niciun sens, dar îmi prinde bine să țip. Libertatea de a mă scutura, de a scăpa de această suferință e de-a dreptul terapeutică.

Mă prinde de încheieturi, dar eu încă mă lupt cu coatele, genunchii și dinții. Mă bat cu el pentru că m-a făcut să am sentimente

pentru el. Pentru că m-a făcut să-mi desconsider soțul. Pentru că m-a făcut să-mi dau seama că e ceva bolnav și pervers în mine, ceea ce e greșit și așa va fi mereu. Și pentru că mă face să-mi accept boala fiindcă e mulțumit că mai sunt oameni ca el în lumea asta, la fel de bolnavi. Pentru că, deși Tucker a încercat din răspuțeri să mă satisfacă, să-mi hrănească boala, voi ști întotdeauna că doar s-a prefăcut, pentru că mă iubește. Iar Ransom... Ransom e bolnav fără nici măcar să încerce. Și asta îmi convine de minune.

Nici nu-mi dau seama că m-am prăbușit la pieptul lui până când nu-mi cuprinde în brațe trupul tremurând. Încerc să mă desprind, dar sunt prea obosită ca să mă mai lupt cu el — cu întreaga situație. Transpirație, lacrimi și apă îmi curg pe față, ca un strat sărat și alunecos de balsam între noi.

— Mă urăsc, suspin eu. Mă urăsc pentru că te vreau. Și-l urăsc pe el pentru că mă lasă.

Îi simt mâinile mari și aspre pe gât, pe umeri, pe spinare. Buzele lui pe păr, pe tâmpile. Îl simt cum scutură din cap, strângându-mă tare în brațe.

— Nu te urî. Și nu-l urî nici pe el. Urăște-mă pe mine, H. Urăște-mă pentru că te doresc la fel de mult.

Îl împing, cu palmele lipite de sfârcurile lui, dar el își păstrează degetele ținute pe talia mea. Mă uit la el cu dispreț și dorință și, străduindu-mă să respir, îi spun adevărul. Îi spun ceva ce nu cred de fapt.

— Te urăsc deja.

— Atunci demonstrează-mi, șoptește el, apropiindu-se și mai mult de mine. Arată-mi cât de mult mă urăști. Cât de scârbă îți e de mine. Cât mă disprețuiești. Cât mă detești. Dar nu mă respinge. Nu mă alunga doar pentru că tu crezi că n-aș suporta gândul. Pentru că eu îmi doresc asta, H. Îmi doresc violența asta superbă. Vreau să mă zgârii și să mă lovești și să țipi. Pentru că știi ce se ascunde dincolo de nebunia asta?

— N-o spune.

Scutur haotic din cap, refuzând să ascult așa ceva.

— N-o spune, la naiba.

— Pasiune. Obsesie.

Mă trage atât de aproape încât mâinile îmi rămân prinse între piepturile noastre.

— Dragoste.

Totul se petrece foarte repede — mă ridică în brațe. Picioarele îmi sunt încolăcite în jurul taliei lui, iar gurile ni se unesc, sorbind fiecare strop de dorință interzisă. Mă aflu în mare pericol cu brațele lui în jurul trupului meu, pot respira doar prin el, de parcă plămânii lui sunt o prelungire a mea. Îi simt penisul tare apăsându-mă prin costumele de baie și-mi vine să mă sacrific chiar acum, să-mi așez capul pe o bucată de piatră și să-l las să mă posede. Sunt neputincioasă în fața lui — lipsită de apărare în fața pieptului său tăiat din cea mai netedă marmură și a buzelor care mi-au șoptit cele mai frumoase și mai erotice versuri scrise vreodată.

Îmi sfășie sutienul lipindu-mă de peretele piscinei. Am ajuns cumva în zona cu apă mică, decorată cu stânci uriașe, unde apa țâșnește prin fântâni și izvoare făcute de mâna omului. Ne-am găsit oaza noastră, sub picurii reci de apă, printre bolovanii de calcar și granit. Nu e vreun curs de striptease, nici de yoga erotică. Nu e nici măcar bârlogul orgiilor. Suntem doar noi, nerușinați și sinceri în toată splendoarea noastră despuiată.

Spatele mi se zgârie de pietrele aspre când Ransom își freacă bazinul de al meu. Coatele îmi sunt pe umerii lui, iar degetele mele i s-au încurcat în păr. Îi mușc buza de jos, care are gust de sare și fier, iar el mă cuprinde de fund, înfigându-mi degetele în piele. Gemem laolaltă, împărtășim aceeași durere, savurând aceeași plăcere. Îmi desface fesele și-și vâră mâinile pe sub costumul meu de baie, până când degetele lui ajung la acel orificiu. Tremur când simt că mă atinge acolo, în locul acela de care Tucker nu s-a atins niciodată. În locul acela mă ating de una singură, când mă masturbez. Își bagă vârful degetului acolo și apasă ușor, așteptându-se să mă zbat și să-l

resping. Gem prelung, spunându-i că nu voi spune nu. Cuvântul acesta nu există acum în vocabularul meu.

Ransom împunge nylonul subțire care-mi acoperă sexul, lipindu-și penisul erect de acesta.

— Vrei să ți-o trag acolo? șoptește el aproape de buzele mele.

Degetul lui mă apasă din spate și intră lent în mine, doar cu vârful.

— Și aici?

Ațâțată de îndrăzneala lui și de ideea de a fi futută în ambele orificii, dau din cap furibundă.

— Da. Te rog.

Fără să-și scoată degetul, trage de fundele laterale ale bikinilor mei, în vreme ce eu mă lupt cu șiretul șortului său. Bag mâna pe după elastic și îi cuprind erecția, trăgând-o între noi. O simt pe abdomen, atât de mătăsoasă, atât de mare. O mângâi ușor și-mi place la nebunie cum tresare, cum se mișcă. Îmi imaginez cum ar fi să i-o sug. Cum ar fi să simt gustul primilor stropi de spermă care ar izvorî. Cum sămânța lui fierbinte mi s-ar prelinge pe gât în jos.

— Vreau să te gust, îi spun eu, în timp ce privim amândoi cum penisul îi pulsează în ritmul bătăilor inimii.

— Și eu vreau. Dar te-ai îneca aici.

Chicotim scurt, apoi Ransom își strecoară limba în gura mea. Mă sărută cu pasiune, mă dezmiardă așa cum i-a spus lui Tucker să facă. Dar la el sărutul e diferit. E apăsător, disperat, profund. Fără niciun regret, așa cum e și el. Degetul lui aflat încă în mine se mișcă preț de o secundă. E aproape inexistent, dar cu încordarea mea și cu frecarea din apă, chiar și cea mai mică mișcare mă face să gem. Stau complet nemișcată, împotrivindu-mă dorinței de a aluneca în spate și de a-i devora acel deget, dar știu că ar fi prea curând. Ransom știe ce face și, deși nu pot avea încredere în el în privința inimii mele, știu că în privința trupului pot avea încredere totală.

Înfinge degetul și mai adânc, dincolo de unghie, și începe să-l miște încet înăuntru și în afară. Întregul trup îmi tremură datorită

acestei senzații și, ca răspuns, îi cuprind și mai strâns penisul în palmă. Stăm așa o veșnicie, așa mi se pare — el cu degetul în locul acela ascuns și strâmt, deschizându-mă ca să mă pătrundă, iar eu mângâindu-mi burta cu penisul lui.

Când bagă degetul și mai mult, își schimbă poziția, îndoindu-și genunchii în vreme ce mă ține în continuare ridicată, și mă pătrunde. Urlu cuprinsă de o nebunie nestăpânită, copleșită de faptul că mi-o trage din toate unghiurile posibile. Chiar și limba lui ține ritmul mișcărilor sale.

Prima oară cu Ransom, n-am avut voie să simt nimic. Trupul meu îl simțea — îl adora — dar trebuia să păstrez jocul superficial. Cel puțin asta trebuia să fac. Dar acum... acum n-am de ales decât să-l simt peste tot — în mine, în afara mea, prin mine. Îmi umple toată ființa — mintea, trupul și sufletul. Nu e nicio parte din mine lăsată neatinsă sau neumplută.

Tremur din toate măduarele când apăsarea din spate crește în intensitate. Mă arde pentru o clipă când corpul meu acceptă în el și al doilea deget, dar nu e neplăcut. De fapt, e chiar bine. Spectaculos. Ca și cum penisul lui Ransom e peste tot în același timp. Umplându-mi toate găurile, chiar și pe cele pe care nu le poate vedea.

O căldură copleșitoare îmi cuprinde abdomenul și vintrele mele erup grație primului orgasm devastator. Țip lângă buzele lui, mușcându-i limba atât de tare că-i dă din nou sângele. Răspunde acestei violențe trăgându-mi-o incredibil de tare și apoi ieșind din mine. Scâncesc, dar înainte să protestez el mă umple din nou, de data asta acolo unde degetele îi erau mai devreme captive până la încheieturi.

Lacrimile îmi curg pe față în timp ce trupurile noastre se contopesc. Are respirația accelerată, dar nu se grăbește. Stă complet nemișcat, permițând cărnii mele flexibile să se întindă în jurul penisului său. Apa e destul de mică aici ca să nu spele de tot urmele orgasmului meu, permițându-le să devină un adevărat lubrifiant natural. În plus, eu sunt ridicată astfel încât doar umerii îmi ating peretele de

piatră, iar transpirația se adună în jurul orificiului, făcându-l și mai umed.

Întră și mai adânc, iar eu izbucnesc într-un suspin. Mă doare — Dumnezeu, ce durere — dar el știe că nu trebuie să se oprească. Știe că pot suporta durerea. Știe că tânjesc după durere. Iar asta e o limită subțire a suportabilității. Totuși, n-o să-l rog să înceteze. Chiar dacă mă sfâșie, n-o să-i dau drumul niciodată.

Întră și mai profund și, de data asta, nu mă mai doare atât de tare. De fapt, începe să fie chiar plăcut. Mă ține la suprafață cu o mână încolăcită în jurul taliei mele, iar cu cealaltă îmi mângâie clitorisul. Asta, în combinație cu apăsarea intensă din spate, face ca scâncetele mele să se transforme în gemete. Îmi ciupește locul acela sensibil și fierbinte, trăgând de el cu degetele în timp ce mă pătrunde și mai tare, iar eu îmi dau capul pe spate. O, Doamne... ODoamneODOamneODOamne.

E în mine cu totul, înfipt în singurul loc pe care Tucker a refuzat să-l exploreze. A crezut întotdeauna că mă va dura — că cicatricea din acea zonă va face lucrurile dureroase pentru mine. Așa că după ce m-a refuzat la nesfârșit, nu l-am mai rugat să mă atingă acolo. În schimb, am învățat să mă ating de una singură și să-mi placă.

Am trecut deja granița lucrurilor pe care le-am făcut până acum. Vârful degetului meu subțire și delicat nu se compară cu penisul tare și gros al lui Ransom vârât atât de adânc în mine, încât îi simt testiculele lipite de fesele mele. Și nimic nu se va compara cu această senzație, câtă vreme voi trăi. Nu mai am cum să mă întorc la ce făceam înainte. Am mușcat din măr, i-am înghițit sămânța, iar acum vreau ca păcatul să crească în mine.

Mă mângâie încet, cunoscându-mi suficient de bine trupul ca să-și dea seama că nu pot suporta mai mult. Mă prind de umerii lui, iar el se apleacă astfel încât să rămână în mine și să mă sărute în același timp. Scoate din nou niște sunete mici și erotice, acele zgomote răgușite pe care le scoate pe scenă ca să le facă pe fete să-și ude chiloțeei. Le absorb pe toate, dorindu-mi ca ele să-mi rămână

pe dinăuntru. Zâmbește lipit de buzele mele pentru că știe exact ce fac.

Mărește ritmul în interiorul meu strâmt și simt cum mi se apropie orgasmul. Acesta este totuși diferit. Acesta nu va fi deloc ca altele. E prea puternic, prea nestăpânit. Ca și cum dacă s-ar opri acum și ar ieși din mine, eu tot mi-aș da drumul atât de tare încât aș leșina. Îl prind de spate și-mi îngrop capul în scobitura gâtului său, încercând cu disperare să nu-l opresc, ci să-l încetinesc. Nu sunt pregătită să se termine. Nu sunt gata să renunț la această senzație pentru nimic în lume.

În ciuda nebuniei care ne-a cuprins trupurile, buzele lui Ransom rămân ciudat de moi și controlate când îmi mângâie fața. Mă sărută pe tâmpile, pe ureche, pe gât. Apoi se deschide în fața mea și-și arată sufletul. Îmi arată frumusețea din haos, splendoarea din mizerie și păcat.

Cântă pentru mine. Cântă *din cauza mea*. Și e un cântec pe care nu l-am mai auzit.

*Falling through the rabbit hole
Down down down I go
Let's go mad together, babe
Nobody has to know*

*I'll take you into my veins
Drink the elixir of your soul
You're mine now little bunny
I'll never let you go.²¹*

Ne dăm drumul împreună într-un fel care ne leagă pe viață. Nu mai e niciun secret între noi — nu mai e negare, nu mai sunt regrete.

21 Cad prin vizuina iepurelui / Cad, cad, cad în neant / Hai să-nnebunim împreună, iubito / Nimeni nu trebuie să afle / Te voi primi în venele mele / Să-mi sorbi elixirul din suflet / Ești al meu acum, iepurașule drag / N-o să-ți mai dau drumul niciodată.

Doar sudoare, apă și orgasm. Refuz să-l las să se desprindă mult timp, și până când nu iese din mine nu-mi ridic privirea către el. Are ochii plecați, dar lipsiți de orice apărare. E încă acolo, cu mine, încă al meu pe de-a-ntregul. Îl sărut cu tot sufletul, sperând să-i transmit tot ce nu am curajul să-i spun. Când mă așază în picioare, trebuie să mă sprijin de perete pentru ca sângele să mi se întoarcă în extremități.

Ceva s-a întâmplat aici. Ceva mai mult decât intenționam. Ceva mai profund decât orice am simțit vreodată. Și nu e vorba despre sex. Ar fi prea ușor. Ne-am legat într-un fel dincolo de partea fizică. Iar acest lucru mă sperie de moarte.

Nu spun nimic cât timp îmi adun bikinii, iar el își pune șortul la loc. Nu vorbim nici când plecăm din peștera noastră micuță și sigură. Oarecum nici nu cred că trebuie să vorbim. Cuvintele sunt irelevante pentru ceea ce s-a petrecut aici. N-ar fi capabile niciodată să redea oroarea și frumusețea sălbatică a monstrului pe care l-am creat împreună.

Plec prima din zona lagunei, dând cu nasul de oamenii care au ieșit deja la piscină. Zâmbesc și le fac cu mâna, mă mișc pe pilot automat. Nimeni nu pare să suspecteze ceva. Nimeni nu-mi observă zgârieturile roșii de pe spate sau urmele de unghii de pe fese. Și chiar dacă le observă, nu-mi pasă.

Camera e goală când intru și inspir ușurată. Îmi scot de pe mine costumul chinuit de baie de parcă m-ar arde și dau drumul la apă fierbinte. Am făcut ceva murdar și, deși nu vreau să mă spăl, trebuie s-o fac. Trebuie să fiu din nou curată pentru soțul meu.

Ușa se deschide exact când intru sub jetul fierbinte. Aburul e atât de gros că nici nu văd ușa băii. Tucker se apropie de geamul despărțitor al dușului. Până nu ajunge chiar lângă mine nu-i văd silueta goală și ochii inteligenți și scrutători care îmi studiază corpul.

Mă uit la el printre lacrimi, încercând cu disperare să-mi înghit suspinele. Nu spune nimic, dar se apropie și mai mult. Îmi trece degetul cel mare în sus și-n jos pe gât, în tăcere. Nu m-am simțit niciodată amenințată de soțul meu, n-am simțit niciodată că mi-ar

putea face rău. Dar acum, când mă privește cu calmul unui criminal în serie, mângâindu-mă acolo unde Ransom m-a sărutat și m-a lins cu câteva minute în urmă, îmi dau seama că n-am mai fost niciodată atât de înspăimântată în prezența lui.

Știe.

Știe.

A știut dintotdeauna.

— Tuck...

Încerc să spun ceva, dar el pare surd. Îmi atinge în continuare pielea arsă de soare, mutându-și degetele pe umerii mei. Se apropie și mai mult de mine și mă linge pe obraz.

— Tuck... șoptesc eu, implorându-l să-mi audă vocea rugătoare.

Dar el n-o aude.

Simt cum mă răsucesc în amețeala momentului, cu fața și pieptul lipite de faianța rece și umedă. Țip de uimire, dar nu mă pot mișca pentru că Tucker îmi ține încheieturile ținute de zid. Nu mă mai zbat, iar el îmi dă drumul, apoi ingenunchează în duș. Mă prinde de fund, care încă mă doare, poate e chiar inflammat. Vreau să-l opresc — ar trebui să-l opresc — dar dacă o fac va ști cu siguranță. Poate că are o bănuială, dar n-are de unde să știe cu exactitate ce s-a întâmplat.

Îmi desface fesele, privind la orificiul ascuns care era odinioară nepângărit. Lacrimile îmi curg pe față în vreme ce soțul meu vede dovada indiscreției mele. Devine martor al mizeriei și lipsei mele de demnitate.

Scot un hohot de plâns când limba lui îmi atinge carnea devastată. Nu pentru că îmi face vreun rău — adevărul e că e o senzație nemaipomenită în ciuda vinovăției mele descurajante — ci pentru că știu că eu îi fac un rău. Mă sărută și mă linge în locul în care, mai devreme, Ransom era îngropat în mine. Nu simte doar gustul meu, ci și gustul lui Ransom. Și asta mă umple de dezgust față de mine însămi și nu pot face altceva decât să-mi lipesc fața de faianță și să plâng de rușine.

Plâng lipită de peretele duşului, ȕipând de suferină şi extaz. Iar când îmi dau drumul pentru a treia oară în ultima oră, aproape că mă prăbuşesc la podea.

Tucker mă ia în braţe şi mă cară afară de-acolo. Îmi pune un prosop în jurul trupului ud, lăsându-şi propriul trup dezgolit şi plin de apă. După ce mă bag în pat, el se duce la baie să şteargă pe jos.

Mă aşez pe o parte şi mă încolăcesc, încercând să cern îndolia infinită care-mi umple gândurile. Poate că nu ştie. Poate că mai am totuşi o şansă să îndrept lucrurile. Poate că acum, că mi l-am scos pe Ransom din sistem, putem trece mai departe o dată pentru totdeauna. Nu-mi permit să-l pierd. Nu pot renunţa la ceea ce avem, indiferent de ce simt pentru altcineva.

Sunt atât de preocupată de propriul meu egoism, de propria-mi deznădejde, încât nici nu observ teancul aruncat lângă uşă. Dar după ce-l observ îmi dau seama că orice grijă e inutilă. Nu mai are niciun sens să agonizez, când lucrurile sunt inevitabile. S-a terminat. Totul s-a terminat.

Soţul meu e perfect în toate sensurile posibile. Bun, generos, atent. Atât de atent, încât mi-a adus prosopul şi cartea pe care le uitasem la lagună. Prosopul şi cartea pe care nu-mi amintesc să le fi văzut când am plecat de-acolo.

Găsesc un pretext pentru a pleca din cameră, spunându-i lui Tucker ca trebuie să discut un comunicat de presă despre Oasis cu Justice. Îmi pun pe mine o rochie de bumbac și mă-ncalț cu sandalele cu talpă joasă. Nu mă mai obosesc să-mi usuc părul sau să mă machiez. Mă pieptăn cât să-l descurc, îmi trântesc niște rimel și gloss de buze pe față și ies val-vârtej din dormitorul nostru, departe de adevărul pe care-l știm amândoi. Când ajung la casa de oaspeți a lui Justice, îl găsesc deja în prag, cu brațele încrucișate la piept și cu o mutră încruntată.

— Pur și simplu nu te poți abține, spune el, închizând ușa în urma noastră.

Suntem singuri, slavă Cerului. Și, deși sunt convinsă că el și Ally nu au secrete, n-aș putea suporta ca ea să mă vadă în halul ăsta.

— Justice... Justice, cred că am făcut o mare greșală.

— Crezi? N-ai făcut o greșală, Heidi. Ai distrus totul. Ți-am spus să stai departe de el; ți-am spus că e o greșală să-l aduci în căsnicia ta, dar tu ai dus lucrurile și mai departe, nu-i așa?

Mă-ncrunt. Stai așa... de ce e atât de ofțat? Și de unde știe el despre porcăriile pe care le-am făcut? Nici măcar n-a fost prezent la dezmățul de aseară. Oare Ransom i-a făcut vreo confidență lui Justice?

Justice îmi vede confuzia de pe față, așa că dă ochii peste cap și spune:

— Am camere de supraveghere peste tot. Așa scrie în contract. Crezi că aş putea avea o afacere atât de neconvențională fără probe video ca să-mi acopăr fundul? Pe bune, Heidi. Ar trebui să știi așa ceva. Începi să dai rateuri.

Primesc insulta ca pe o lovitură peste față. Are dreptate. Am fost cu pluta din punct de vedere profesional.

— Ne-ai spionat? Ne-ai... ne-ai văzut?

— La naiba, nu. Cel puțin nu tâmpeniile pe care le-ai făcut în piscina mea. Dar am văzut destul. Ce mama dracului! Ai distrus totul de data asta, corect? Am încercat să-ți acord circumstanțe atenuante când te-am văzut ducându-te la el în cameră. Dar asta... e prea de tot.

Scutur din cap, refuzând să cred ce se vede cu ochiul liber. Tucker știe. Justice știe. Și în curând toată lumea o va ști. Sunt o mincinoasă. Mi-am înșelat soțul. Deși el a deschis ușa spre jocul acesta cu Ransom, eu sunt cea care a ales să-l continue. Știam că nu-i pot rezista la nesfârșit. Știam că, mai devreme sau mai târziu, casa noastră fragilă se va fisura și se va dărâma sub picioarele noastre. Iar acum... acum chiar s-a întâmplat.

— Știe, îi șoptesc lui Justice, care mă privește dezamăgit.

Tucker nu e singura persoană pe care am dezamăgit-o. Justice și-a pus obrazul pentru mine. Ne-a primit în casa lui, ne-a sfătuit, ne-a oferit ocazia de a ne autoexplora, iar eu am reușit să fac singurul lucru pe care el m-a rugat să nu-l fac.

— Știu că știe. L-am văzut. A venit la mine... voia să încerce din nou. Voia să facă tot ce e nevoie ca să fii fericită, pentru că te iubește.

Nici măcar nu mă mai obolesc să-mi stăpânesc lacrimile. Secretul s-a aflat. Sunt o ratată. Nu mai are niciun sens să mă prefac.

— Ce să fac, Justice? Ce mă fac acum? Nu-l pot pierde pe Tucker. El e toată viața mea și-l iubesc. Dar Ransom... Doamne Dumnezeule. Dacă își imaginează că suntem împreună? Dacă spune cuiva? La naiba! Dacă îl înfruntă pe Tuck?

Justice inspiră profund pe nas și expiră lent, pentru a se calma. Ally a tot insistat să vină și el la orele matinale de yoga.

— Fii atentă. Du-te înapoi la tine-n cameră. Petrece-ți ziua cu soțul tău. Comandați mâncare, uitați-vă la televizor. Lasă situația așa cum e deocamdată. Apoi mâine seară ne ducem iar pe terenul de joacă — la cererea lui Tucker. Aș spune mai degrabă nu, dar apoi s-ar trezi prea multe întrebări — întrebări la care nu cred că-ți dorești să răspund cu sinceritate. Dar după asta va trebui să rupi relația cu Ransom — la nivel personal și profesional. Apoi o să-l trimiți înapoi la New York. Singur. Cu restul ne descurcăm noi după ce pleacă el.

Dau din cap, acceptându-i sfatul. Trebuie să renunț la Ransom pentru totdeauna. Trebuie să-l eliberez. Cu el aici, n-o să dau nicio-dată căsnicieii mele o șansă corectă.

Într-un gest care ne surprinde pe amândoi, îl strâng pe Justice la piept într-o îmbrățișare caldă. El se încordează pentru câteva secunde, apoi expiră și mă îmbrățișează și el, cu năduf.

— Îmi pare rău, șoptesc eu și chiar vorbesc serios.

Față de el, față de Tucker, la naiba, față de Ransom.

— Știu. Și-o să-ți mai pară pentru multă vreme. Dar nu pentru totdeauna. Adu-ți aminte, am rezolvat cazuri mai grele.

Plec de la el și fac exact cum mi-a spus. Nu mai pierd vremea pe drum. Mă duc direct la soțul meu. Când ajung la camera pe ușa căreia scrie Reflecție, descopăr că nu e nimeni acolo. În mod normal asta nu m-ar mira — e încă devreme și complexul e enorm — dar fiecare temere ascunsă iese fierbând la suprafață. Dacă vorbește cu Ransom chiar acum? Dacă se ceartă? Sau dacă Tucker s-a decis să facă exact ce i-am făcut eu lui? Dacă și-o trage cu altă femeie?

Mă duc val-vârtej la spa, căutând orice semn că soțul meu ar fi trecut pe-acolo. Nivelul inferior privat nu se deschide decât după

prânz, așa că nu trebuie să-mi fac griji că e la zbenguială pe-acolo, slavă Domnului. Verific sala de sport, cinematograful, chiar și bibliotecă, încăpere despre care nici nu știam că există. Când dau să plec, aud sunetul unui pian în apropiere, venind dintr-o zonă pe care n-am mai văzut-o niciodată. E deschisă ca o sală de bal, dar mult mai mică. Și nu e mobilată, în afara unei pianine amplasate în mijlocul încăperii, la care cântă nimeni altcineva decât Ransom Reed.

E proaspăt dușat, îmbrăcat în jeanșii lui zdrențuiți și un tricou alb. Aproape că arată ca acel Ransom pe care l-am văzut la televizor. Acel Ransom de care eram îndrăgostită în secret. Iar acum că-l cunosc, în toate sensurile în care o femeie poate cunoaște un bărbat, mă simt foarte intimidată de el. Mă privește amețit și-mi zâmbeste. Are ceva în surâsul acela care mă alarmează, ceva familiar, dar nu-mi dau exact seama ce. E suficient ca să mă apropii și să-ncerc să dezleg enigma.

La început, nu spun nimic. Doar mă așez lângă el și-l ascult cum cântă. Știu melodia, doar că nu mai țin minte cum se numește. Când începe să cânte versurile îmi dau seama. Cântecul. El. Noi. De ce am fost meniți să ne întâlnim, dar să nu fim niciodată împreună.

Oamenii ca mine și ca Ransom Reed, chiar și cei ca Justice au fost mereu puțin defecti. Fără noi, sufletele cu adevărat bune și corecte n-ar mai avea pe cine să salveze. N-ar mai avea niciun scop. Ally nu l-ar fi întâlnit niciodată pe Justice și nu i-ar fi arătat cum e să fie iubit și acceptat, în ciuda trecutului său. Tucker nu m-ar fi găsit niciodată pe mine și nu m-ar fi învățat cum e să trăiești din nou și să accepți dragostea. Iar Ransom... iată, aici e problema. El crede că m-a găsit pe mine. Crede că eu sunt acea persoană care-l va salva. Când de fapt știm amândoi că două lucruri greșite nu fac împreună unul corect.

Începe să cânte refrenul melodiei „A Song For You” de Donny Hathaway, iar vocea lui se înfășoară în jurul melodiei ca o pătură caldă. A avut întotdeauna un timbru bogat, de parcă într-o viață anterioară a fost cântăreț de soul. Având în vedere că familia lui

era profund religioasă și că a crescut la biserică, îmi imaginez că a petrecut multe duminici cântând imnuri și cântece gospel. Și chiar dacă și-a părăsit biserica și familia, nu poate nega că educația primită i-a conturat cariera de muzician pe care o are azi.

Când melodia se termină, stăm acolo pentru o vreme, savurând tăcerea. Amândoi avem multe de spus — cum altcumva? — dar niciunul nu e gata să spargă gheața. După câteva minute, inspir adânc și îi spun ceea ce trebuia să-i spun cu mult timp în urmă. Ceea ce trebuia să-i spun din prima seară în care ne-am întâlnit.

— Nu pot face asta, Ransom.

Zâmbește, dar nu-și ia privirea de pe clape.

— Acum nu facem nimic.

— Știi ce vreau să spun. Nu pot... să mai fiu cu tine. Și nu te mai pot reprezenta. Îmi pare rău. E foarte neetic din partea mea și ne-ar putea afecta reputațiile amândurora. Ca să nu mai spun că sunt măritată și-mi iubesc soțul. Trebuie să fac asta pentru toți cei implicați. Iar tu și cu mine avem o relație care nu e deloc sănătoasă.

— Sănătoasă, pufnește el. De unde știi tu ce e sănătos pentru mine, ha? Poate că tu ești ceea ce-mi trebuie ca să mă vindec.

Mă-ntorc spre el și mă-ncrunt.

— Nu, Ransom. Nu sunt. Nu e bine. Îi facem rău și știm amândoi că nu merită așa ceva.

— De unde știi tu ce merită el? rânjește el, cu vocea brusc rece ca gheața. A avut totul, și-a dorit mai mult. Ce te face să crezi că suferă? Dar eu? Dar suferința mea?

Dau să-ntind o mână ca să-l liniștesc, pentru că vulnerabilitatea lui m-a prins cu garda jos. Dar mă opresc înainte de a-l atinge, sperând să-l calmez cu vorbele mele.

— Îmi pare rău că v-am târât pe toți în povestea asta. Nu voiam să ajungem atât de departe. Nu voiam să... să...

— Să te-ndrăgostești de mine?

Atunci se uită la mine, cu ochii roșii și lipsiți de expresie.

— N-am spus asta niciodată, Ransom.

— Dar ești îndrăgostită de mine, nu-i așa?

Scutur din cap.

— Îmi iubesc soțul, vreau să repar lucrurile cu el.

— Asta nu-mi răspunde la întrebare.

— Ransom...

Atunci mă ridic, dându-mi seama că am greșit crezând că pot discuta cu el.

— Tucker e un om bun și un soț bun. Trebuie să fiu cu el.

Într-o izbucnire nervoasă, Ransom lovește cu putere clapele, care scot un cântec disonant, plin de furie și durere.

— Dă-l dracului! Ce fel de soț e ăla care-și oferă soția altui bărbat, ca s-o fută? Ha? Ce fel de bărbat e ăla care profită de slăbiciunea cuiva pentru folosul lui propriu? Țipă el, plin de dispreț.

Speriată, fac un pas înapoi, îndepărtându-mă de el ca nu cumva să mă lovească. Acum câteva ore, i-am savurat violența. Acum mă înspăimântă.

— Nu știu ce vrei să spui, zic eu, pe un ton egal.

— Nu e cum crezi tu că e, Heidi. Nu e atât de bun pe cât îți imaginezi.

— Taci, Ransom. Să nu îndrăznești să vorbești ca și cum ai ști ceva despre soțul meu și despre căsnicia mea, ripostez eu. Ești un copil. N-ai nici cea mai vagă idee despre ce înseamnă căsnicia. Nu e ușor; e o misiune dificilă. Dar când doi oameni se iubesc, depun toate eforturile.

— Da. Sigur, pufnește el. Deci asta făceai tu cu mine azi de dimineață. Îți urmai misiunea dificilă. Spune-mi, a fost ușor să-ți bag pula în curul ăla al tău mic și strâmt? Sau așa depuneai tu efort? Pentru că, iubito, te descurcai de minune.

Tremur de furie, complet șocată de vorbele lui. Ce-am avut în cap? Cum de m-am gândit să fiu cu Ransom — un puști derbedeu? Cum de-am fost atât de proastă?

— Du-te dracului, scuipe printre dinți. Strânge-ți lucrurile. Pleci cu primul avion spre Manhattan.

— Nu se poate, iubito. N-ai auzit? Avem o întâlnire — tu, eu și bunul doctor. Doar dacă nu vrei să-mi explici suceala ta bruscă. Sau poate că va vedea și el ce e atât de evident. Nu știu dacă zgârieturile mi se vor vindeca până mâine seară. Poate că e cazul să-i explic că nevesti-sii îi place să sugă sânge.

— Să nu îndrăznești. Să nu te apropii de el, Ransom, că altfel...

E chiar în fața mea, la doar câțiva centimetri distanță de buzele mele roșii de sărutările de acum câteva ore.

— Că altfel ce? De ce ți-e teamă, Heidi? Că s-ar putea să vadă adevărul dintre noi doi? Tu crezi că el e orb? Uite o noutate, iubito. Eu sunt cu tine — gravat pentru totdeauna în fiecare petic al pielii tale. Sunt *în tine*, H... chiar și atunci când ți-o tragi cu el. Ți-o trag și eu... întotdeauna. Iar tu știi asta. Știi că de câte ori îți dai drumul, eu sunt acela care-ți face picioarele să tremure. Eu sunt cel după care urlî. Spinarea mea e cea pe care o zgârii când vrei să ți-o tragi mai tare. *A mea*. La naiba, și acum mă simți, nu-i așa, iubito?

— Taci naibii, Ransom!

— Nu te mai minți. Nu mă mai minți. Țștia suntem, iubito. Suntem amândoi distruși într-un fel pe care el nu-l va putea înțelege niciodată. Suntem la fel, iubito. Și numai eu știu ce vrei... de ce anume ai nevoie. Știi asta, nu-i așa? Ai simțit-o, cum am simțit și eu. Și o simți chiar acum.

Tulburată și furioasă, mă răsucesc și ies de acolo pufnind. Ecoul râsului său mă urmărește. Ransom Reed e cea mai mare greșală a vieții mele. Și e momentul să-mi îndrept greșelile, o dată pentru totdeauna.

28

Credeam că pot s-o fac — credeam că pot renunța la nevoile mele egoiste și narcisiste de dragul soțului meu... de dragul căsniciei mele. Dar sunt o lașă. O lașă căreia i-a fost teamă să nu-și piardă soțul, dar care nu vrea să-l piardă nici pe Ransom. Pentru că am sentimente față de el, îl vreau, dar țin mai mult la căsnicia mea. Îl doresc pe Ransom, dar am nevoie de Tucker. E soțul meu, viața mea. Așa că în ciuda celor spuse de el, Ransom nu e decât o fază trecătoare. Nu poate fi mai mult de atât pentru mine.

Deci iată-mă din nou aici — pe terenul de joacă al lui Justice. Gata să-mi iau la revedere de la întreaga poveste. Aș fi putut să-i spun lui Tucker că m-am răzgândit și că nu-l vreau decât pe el. Dar pofta mea insașiabilă pentru mai mult — pentru Ransom — e mai puternică decât dorințele inimii. Sau poate că nu. Poate că totul e mai logic decât vreau să recunosc.

— Nu-ți fie teamă, îmi șoptește Tucker la ureche, înainte de a mă săruta de mai multe ori de-a lungul gâtului.

Mi-e teamă, dar nu din motivele pe care le crede el.

Suntem pe unul dintre paturile rotunde — cele rezervate mai multor trupuri. În seara asta sunt mai puțini oameni prezenți, totuși Justice e aici. Ne privește cu atenție, fără să clipească din ochii aceia albaștri ca oceanul. Cu toate astea, prezența lui nu mi se pare deranjantă. Dacă e să fiu sinceră, faptul că e aici — privind, studiind... poate chiar dorind să participe — mă face doar să-mi doresc și mai mult chestia asta. E un bărbat puternic, cu un corp potrivit pentru fanteziile erotice ale oricărei femei și cu o încredere în sine demnă de invidiat. Iar în lumea noastră, nu există niciun afrodisiac mai tare decât puterea.

Luminile din încăpere sunt suficient de slabe ca să nu pot vedea clar cuplurile din jurul nostru. Le pot auzi gemetele și scâncetele, dar de-abia îi pot vedea dacă nu mă concentrez. Îmi imaginez că suntem doar noi în cameră — doar soțul meu și cu mine. Suntem în patul nostru de acasă. Tocmai am dat gata o sticlă de Cab și ne simțim liberi și jucăuși după o săptămână grea. Închid ochii și simt cum mă atinge cu buzele pe piept, cum mă zgârie pe pielea delicată cu barba lui de-abia crescută. Desface cordonul halatului bleumarin și-l deschide, iar aerul răcoros mă cuprinde și-mi întărește și mai mult sfârcurile.

— Ți dorești asta, iepuraș? mă-ntreabă el înainte de a-mi sugere unul dintre sfârcuri, fără să mai aștepte un răspuns.

Încerc să vorbesc, să-i răspund printr-un gemăt, dar tot ce-mi iese din gură e un scâncet neinteligibil. Chicotește și mă mușcă ușor.

— Ce-a fost asta? Va trebui să-mi spui, iubito. Trebuie să te aud că-mi spui că mă dorești.

— Da, scâncesc eu, deschizând ochii și privindu-l cum îmi venează trupul cu buzele. Da, te doresc.

Și, la naiba, e adevărat. Îl doresc pe acest bărbat. L-am dorit dintotdeauna, oricât de greu pare asta de crezut. Poate că între timp mi-am extins orizonturile, dar n-am încetat vreodată să-l doresc. E soțul meu și-l iubesc. Nimic, nimeni nu poate schimba asta.

Îmi las capul pe spate, iar el coboară pe trupul meu, mângâind cu mâinile ce nu poate atinge cu buzele. Mi-a lipsit

asta — atingerile lui intime atente, blânde. Mă simt minunat în brațele lui. Îmi copleșește pielea umedă cu fiecare sărut, fiecare atingere și fiecare șoaptă fierbinte. Cu Tucker, nu trebuie să ghicesc sau să mă îndoiesc. Știu că sunt iubită. Și pentru că știe ce-am făcut — știe cât sunt de perversă — și găsește totuși în inima lui puterea de a mă iubi îi sunt profund recunoscătoare. Tucker e cel mai bun bărbat pe care-l cunosc și e al meu. Și, printr-un act divin, eu sunt a lui. Încă mă dorește. Deși am pângărit această căsnicie, el tot mă iubește.

— În seara asta e vorba despre tine, iubito. Tu ești șefa, spune el răgușit, desfăcându-mi ușor picioarele și descoperindu-mi sexul. Vreau să te satisfac în toate felurile posibile. Vreau să te fac fericită.

Vorbele lui îmi atrag atenția și mă uit în ochii lui lacomi.

— Sunt fericită, Tuck. Tu mă faci fericită. În fiecare zi.

El răspunde dând din cap, apoi se cufundă între picioarele mele și-și lipește limba fierbinte de sexul meu. Camera se întunecă... se lichefiază. Liniile se confundă între ele, culorile se amestecă, iar aerul vibrează în jurul meu. Îi șoptesc numele când îmi mângâie sexul cu limba cu o precizie de expert, croindu-și drumul către intrarea în vaginul meu. Întind o mână între picioare și-l prind de păr, bucurându-mă de senzația asta. Încerc să savurez această clipă cât pot de mult. Sunt aproape de orgasm când Tucker se ridică în genunchi. Buzele îi sunt încă umede și-mi zâmbește cu subînțeles. Îi fac semn cu degetul să vină mai aproape, când un fior mă străbate în tot corpul.

Îmi desfac buzele ca să protestez, dar nu-mi găsesc cuvintele. Văd o siluetă întunecată care se apropie încet de noi, ascunsă în umbră. Trupul meu reacționează imediat, vibrând de euforie și teamă. De asta mi-era frică. Nu să fac sex în fața unor străini. Nu să fiu total goală și vulnerabilă în fața lui Justice. Mi-era teamă de... de acest sentiment. De faptul că îl doresc atât de mult pe un alt bărbat încât prezența lui e suficientă să-mi facă sexul să tremure de nerăbdare și inima să-mi bată disperată. Mi-e teamă care are dreptate, că-l

doresc mai mult decât ca pe un moft care să vindece o criză existențială. Și mi-e teamă că, la adăpostul acestor ziduri întunecate și al lumânărilor, nu o să mai ascund acest lucru.

Ransom se apropie cu aroganța unui toreador, înconjurând lent patul ca să ne vadă din toate unghiurile, plănuindu-și atacul. Ochii îi sunt întunecați ca o noapte fără lună, iar gura lui senzuală s-a transformat într-o linie de la atâta concentrare. Nu e îmbrăcat în halatul bleumarin de la Oasis, ci într-o pereche de jeanși ruși și nimic altceva. Îl vreau complet gol, așa cum sunt eu. Îl vreau la fel de expus și de excitat ca mine.

Observ că Tucker îl privește pe Ransom fără nicio expresie. Când acesta din urmă își pune un genunchi pe pat, simt cum tot aerul îmi pleacă din plămâni. Îl simt pe Tucker schimbându-și poziția între picioarele mele, dar sunt prea captivată de prezența lui Ransom ca să văd ce se petrece. Simt o apăsare și, înainte de a mă pregăti, Tucker mă pătrunde.

— Asta e ceea ce-ți dorești, mormăie el, împingându-se tot mai adânc. Asta e ce-ți dorești, nu-i așa?

Dau din cap, prea copleșită de erotism pentru a vorbi. De data asta, rolurile sunt inversate. Ransom privește cum mă fute Tucker. Dar vreau să fie mai mult decât un simplu voyeur. N-am cum să nu-l ating dacă e atât de aproape de mine încât îi pot mirosi aroma de transpirație curată și fum din piele. Dar dacă îl ating — dacă îi simt pielea lipită de mine, căldura noastră contopită formând un infern de dorință atât de fierbinte încât ar putea topi vopseaua de pe pereți — n-aș mai putea să mă opresc. N-aș putea să renunț la obiceiul ăsta prost care mă face să fug de siguranța și iubirea pe care le primesc de la soțul meu spre o stare de anarhie emoțională. Deci n-ar trebui să-l ating, oricât de mult mi-aș dori. Oricât de mult aș vrea.

De parcă mi-ar fi pătruns în minte și ar juca scrabble cu gândurile mele dezarticulate, Ransom zâmbește strâmb și șoptește răgușit:

— Și vrei și asta. Nu-i așa, H?

Ridic privirea la soțul meu, care pare încrămențit. Doar puțin încrunțat de atâta concentrare. E în mine, dar nu se mișcă, iar neclintirea face ca o dâră de transpirație să-i traverseze fruntea. Se holbează la mine, dar îi răspunde lui Ransom.

— Da. Da, vrea și asta. De ce nu o servești?

Fără nicio ezitare, Ransom se desface rapid la fermoar, dar șovăie înainte să-și lase jeansii să-i alunece în jos pe șolduri. Am fost atât de fascinată la vederea trupului lui lucrat, încât n-am remarcat că sexul nostru în trei a devenit sex în patru.

— Orice faci în seara asta, Heidi, e alegerea ta, spune Justice de lângă mine, iar vocea lui calmă și profundă mă excită și mai tare. Dacă îi dorești și pe Tucker, și pe Ransom, îi poți avea. Sunt aici ca să te satisfacă. Dar dacă alegi să faci asta — dacă forțezi dinamica relației tale — te rog să fii absolut sigură că ești pregătită să faci față tuturor consecințelor.

Prin tot norul de hedonism care mă învăluie, un amestec contradictoriu de nesiguranță și dorință care-mi întunecă judecata, mă gândesc o clipă la vorbele sale. Am făcut sex cu Ransom și, în mod evident, am făcut sex și cu Tucker. Dar cu amândoi? Împreună? Căsnicia mea va supraviețui acestui episod? Dar eu? Și îmi doresc oare să supraviețuiesc?

— Sunt sigură, mă aud vorbind, dar cuvintele-mi sunt la fel de nesigure ca valorile mele morale actuale.

Totul pare să se miște în același timp. Justice se îndepărtează, dar rămâne totuși în apropiere. Ransom își lasă jeansii să cadă la podea, dând la iveală un penis tare și mândru. Iar Tucker... Tucker se mișcă înăuntrul meu, cu atingeri profunde, senzuale. Acele atingeri care-mi aduc aminte de duminicile uitate și leneșe, pe care le petreceam în pat, făcând dragoste. Savurez atingerile lui și imaginea lui Ransom care se apropie de mine pe pat. Aproape că e deasupra mea, iar vârful erecției sale este atât de aproape de buzele mele încât aproape îl pot atinge. Îmi trece degetele lui aspre peste sfârcuri în vreme ce Tucker își continuă mișcările lente.

Vreau mai mult. Vreau mai mult din el... din toată povestea asta. Așa că fac ce-ar face orice femeie zdravănă la cap și pasională cu penisul de douăzeci de centimetri, tare ca piatra, din fața ei.

Îl cuprind în palmă.

Mi-am dorit să-l gust pe Ransom încă din acea primă noapte petrecută împreună, în apartamentul lui, dar acolo Tucker a dat indicațiile. Deci, pentru că e rândul meu să preiau controlul — pentru propria mea plăcere — o să profit de acești doi bărbați superbi în toate felurile posibile.

Îmi pulsează în palmă, iar venele fine și carnea tremură sub mângâierile mele blânde. Scoate un geamăt grav și când ridic privirea văd că Ransom are ochii închiși și capul dat pe spate. Îmi întorc privirea la Tucker, care se uită la mine — se uită la noi — cu mare atenție. Cum ar reacționa dacă m-ar vedea cu penisul altui bărbat în gură? Nu există decât o cale să aflăm.

Penisul lui Ransom îmi tremură pe limbă, iar eu ling din el cât pot de mult. Cu ochii ațintiți în continuare asupra soțului meu, încep să-l ling ușor în sus și-n jos, în ritmul mișcărilor lui Tuck. El mi-o trage, eu i-o sug lui Ransom. Totul e foarte erotic și în curând simt cum mă încordez acolo, jos, copleșită de atâta plăcere. Ransom duce jocul și mai departe. Cu o mână îmi ciupește și îmi răsuțește sfâr-curile, iar pe cealaltă mi-o strecoară între picioare, acolo unde sunt unită cu Tuck, și îmi mângâie clitorisul cu mișcări circulare. Acesta e șocul devastator care mă trimite către orgasm. Îmi dau drumul, gemând dezlănțuită în timp ce i-o sug lui Ransom.

Tuck n-a putut niciodată să se abțină multă vreme după orgasmul meu. Simte cum trupul meu îl absoarbe cu lăcomie, îl înnebunește, așa că iese repede din mine. Ne schimbăm din nou poziția și, deși tremur din toate încheieturile, vreau și mai mult.

— Întinde-te, îi poruncesc lui Ransom după ce gura mea îl eliberează.

El se conformează, întinzându-se lângă mine. Mă uit la Tucker, care încă e între picioarele mele, cu sexul încă umed după orgasmul meu.

— Și tu.

Sunt făcută sendviș între doi dintre cei mai sexy bărbați din lume și mă-ntreb ce mama naibii să fac cu ei. Mă-ntorc mai întâi spre Tucker, care e în dreapta mea, și-l sărut pe buze. Încă nesățios și aproape de orgasm, el îmi strecoară nerăbdător limba în gură, devorându-mi parcă scâncetele ușoare. Îmi frământă sânii cu mâinile, exact așa cum știe că-mi place. Cu suflarea întretăiată, mă îndepărtez de el și mă răsucesc spre Ransom. El mă privește cu ochii lui negri, pe jumătate închiși, iar buzele sale senzuale se deschid nerăbdătoare. Îi ofer limba, toată gura mea. Îmi pun inima în acel sărut și-l las să-mi guste sufletul. Îi sorb tot chinul și îi scriu scrisori de dragoste cu limba pe buze.

Îl sărut pe Ransom de parcă e ultimul lucru pe care o să-l fac vreodată, sperând că în mijlocul desfrâului nostru poate simți acel la revedere pe care nu mă-ndur să i-l spun. Pentru că asta trebuie să-nsemne noaptea asta: la revedere. Când mă-ndepărtez de el, disperarea din privirile lui îmi spune că și el știe asta.

Tucker e încă excitat și pregătit în spatele meu, iar mâinile lui îmi caută trupul. Dacă tot suntem aici ca să forțăm limitele căsniciei noastre, o să profit de această ocazie ca să joc cu cărțile pe față. S-ar putea să nu mai am o altă șansă.

— Vreau să te simt, îi șoptesc, întorcându-mi capul și privindu-l peste umăr.

Cu o mână îi mângâi penisul întărit care îmi alunecă între fese. Duc jocul un pas mai departe, așezându-i vârful la intrarea în acel loc ascuns ca să-i arăt exact unde vreau să-l simt. Tucker n-a voit niciodată să încerce asta. I-a fost întotdeauna teamă că mă va răni. Dar acum ne aflăm în acest punct, renunțând la orice inhibiție, și e cel mai bun moment să încercăm.

Așa cum mă așteptam, pe chip i se citește șocul, dar se calmează repede.

— Asta îți dorești cu adevărat?

Îl privesc cu o siguranță de nezdruccinat, în ciuda îndoielii care mi s-a culcușit în abdomen.

— Da.

Îmi ridic privirea și descopăr că Justice mă privește fix. Fără nicio vorbă, se apropie de noi și-i întinde lui Tucker un tub mic de lubrifianț. Soțul meu ia tubul cu degete tremurânde, apoi se uită peste umărul meu la Ransom. Cei doi schimbă o privire, ceva care-l încurajează pe Ransom să mă prindă de coapsă și să-mi tragă piciorul peste șoldul său.

Chiar se întâmplă. În ciuda inteligenței mele, în ciuda vocii pisaloage din capul meu care-mi spune să opresc porcăria asta chiar acum și să ies din joc cu demnitatea julită și cu ce-a mai rămas din căsnicia mea, chiar o să fac asta.

Privesc în sus și văd că Justice e încă în apropierea noastră, cu o expresie severă. Când mă privește în ochi, buzele i se transformă într-o linie încordată, aproape albă. Știu ce părere are despre mine și despre lucrurile pe care le distrug în acest moment. Dar el își câștigă existența din construirea fanteziilor pentru alții, chiar și pentru cei care nu le merită, cum ar fi soții sexiști și lași care-și trimit soțiile la el ca să fie instruite. Chiar și pentru oameni ca mine, perversi, slabi, neîmpliniți. Umflă din nări subtil, apoi face un pas în spate. Asta e toată distanța pe care o pune între noi. Vrea să vadă. Poate că a văzut cele mai sordide feluri de a face sex, dar e tot bărbat.

Cu piciorul în această poziție, cu sexul deschis și atât de aproape de al său, îmi țin răsuflarea, așteptând atingerea. Mă întorc către Ransom și-l privesc în ochii lui negri, întunecați, căutând liniștea și însingurarea. Aud cum Tucker deschide tubul cu lubrifianț. Când gelul rece îmi atinge pielea înfierbântată, aproape că țin de uimire. Doar chipul lui Ransom și strânsoarea de pe coapsa mea mă ținutiesc pe loc.

Fără niciun avertisment, își lipește buzele de ale mele, învăluindu-mă într-un sărut intens, care-mi răpește tot oxigenul din plămâni. Are gustul celui mai dulce păcat, iar gura îi e la fel de fascinantă ca versurile pe care le cântă. Mă pierd în el și simt o

înțepătură apăsătoare din spate. Instinctiv, încerc să mă împotrivesc, dar Ransom mă ține și mai tare și-mi desface și mai mult picioarele, făcându-i mai mult loc lui Tucker pentru a mă pătrunde. Mă zbat și gem, dar Ransom îmi absoarbe toate sunetele, continuând să mă sărute mai profund și să mă țină și mai strâns.

Când Tucker intră în acel orificiu, oftăm cu toții zgomotos. Mă sărută pe păr și pe umeri, strângându-mă de fese ca să mă penetreze mai bine. Știu că încă îi e teamă să nu-mi facă vreun rău, dar după cum pulsează înăuntrul meu și după cum geme, dorind să se miște mai mult, îmi dau seama că și lui îi place. Se simte atât de bine acolo încât îmi vine să plâng. Nu doar din cauza senzației fizice, dar și pentru că și-a depășit multe inhibiții, doar pentru că mă iubește. Mă răsucesc către el și zâmbesc leneș, savurându-i trupul unit cu al meu. Mă sărută încet, simțind gustul lui Ransom pe limba mea, apoi începe să-și miște soldurile. Gem, dar el nu se oprește. Se mișcă blând și lent, dar fiecare mișcare de-a sa mă umple pe de-a-ntregul, și nu mai pot decât să-mi las capul pe spate, pe umărul lui, și să-i șoptesc numele. Penisul lui Tuck nu e la fel de lung ca al lui Ransom, dar e mai gros, și acum îl simt cum mângâie locurile pe care n-a îndrăznit să le atingă până acum.

Ransom îmi strecoară mâinile până la sâni și-mi rotește sfârcurile între degetele lui aspre. Țip de durere, dar vreau... mai mult. Trebuie să fiu stimulată din cap până-n picioare. Îl vreau și pe el în mine.

Îmi apropii buzele de ale lui și întind mâna între noi pentru a-i mângâia penisul. Ransom geme, încurajându-mă să continui. Îi duc penisul către vaginul meu umed și îi frec vârful de clitorisul meu excitat. E o senzație de nedescris și încep să gem, dorindu-mi să ajung mai repede la orgasm.

— Am nevoie de tine, aproape că-l implor eu. Te vreau acum.

Ransom nu mai pierde vremea și-mi ridică piciorul, lipindu-l de talia sa și înclinându-și trupul ca să se lipească de mine. Tucker menține un ritm constant, iar Ransom mă pătrunde cu ușurință.

Ne oprim cu toții pentru o clipă și încercăm să înțelegem gravitatea acestui moment crucial. Amândoi sunt în mine, făcând dragoste prin mine. Poate că mâinile și penisurile lor îmi sunt rezervate mie, dar trebuie să recunoască gradul de intimitate al acestui act. O să fim legați pentru totdeauna — toți trei. După seara aceasta, după ce-l voi trimite pe Ransom departe, Tucker și cu mine vom rămâne pentru totdeauna pătați de această experiență pe care am împărtășit-o.

Cei doi se mișcă lent la început, încercând să-și dea seama cât de mult poate suporta trupul meu. Tucker intră, Ransom iese. Fac asta pe rând, cu mișcări lente, superficiale. Mă simt atât de plină că aș putea să explodez. Iar când Tucker mărește ritmul și mă penetrează mai adânc, făcându-i semn lui Ransom să facă același lucru, experimentez euforia pură. Plutesc, aproape că ating cerul. Nu știam că poate fi atât de bine. Iar acum, după ce am fost în paradis, nu știu cum mă voi mai întoarce la ce aveam înainte.

Îi vreau pe ambii bărbați. Am nevoie de ei. Iar dacă asta înseamnă că sunt imorală, egoistă sau târfa, asta e. Dar nu vreau să resping ceea ce sunt cu adevărat. Nu o să mă mai prefac.

Peste puțin timp tremurăm cu toții, tânjind după orgasm. Ransom geme în fața mea, cu ochi închiși strâns, mușcându-și buza de jos. Mă ghemuiesc în spațiul de sub bărbia lui și îl sărut pe gât. Cu degete tremurânde, îmi cuprind obrazul și se uită în ochii mei. Când îi zăresc ochii cu gene lungi, plini de suferință, scot un geamăt zgomotos. Vreau să spun ceva — să fac ceva — dar e prea târziu. Trupul îmi învinge emoțiile și mă simt cuprinsă de un orgasm care mă zguduie din cap până-n picioare. Pulsez dezlănțuită între ei și îl simt pe Tucker cum tremură în spatele meu, copleșit de orgasm. Dar Ransom... Ransom mă privește în continuare în timp ce mi-o trage, iar teama și durerea din ochii lui sunt atât de ascuțite încât îmi e frică să mă uit în altă parte.

*I'd have shot down the moon for you
So you could lay with the stars*

*But we're out of time, little bunny
I've fallen too far . . . too far.*²²

Când își dă drumul, mă prinde atât de strâns de coapsă și mă pătrunde atât de adânc încât mi se pare că o să-mi rupă trupul pe din două. Ar fi potrivit. Acele cuvinte disperate, privirea plină de suferință de pe chipul lui, acea mică și unică lacrimă care i se scurge pe obraz... deja mi-a făcut inima praf.

Am venit aici în seara asta ca să-mi iau la revedere. Să mi-l scot pe Ransom Reed din sistem pentru totdeauna. Acum, că am făcut-o, mă simt mai legată de el ca oricând și știu că am făcut o greșală gravă. Una care mă va costa totul.

22 Am adus cerul și luna pe pământ / Ca să te așez printre stele / Dar nu mai avem timp, iepuraș / Am căzut prea departe... prea departe.

29

Mă trezesc a doua zi de dimineață singură, cu o senzație de alarmă de care nu pot scăpa. Ceva nu e în regulă. O simt pe dinăuntru, fierbând ca lava în măruntaiele mele. Îi dau un mesaj Tamarei să verific dacă totul e-n ordine. Îi scriu lui Caleb, informându-l despre planurile mele de a-l trimite pe Ransom înapoi în oraș. Apoi contactez un agent de turism ca să facă rezervarea.

Oricât ar fi de dureros, trebuie să-l scot pe Ransom din viața mea. Permanent. M-am îndrăgostit de el... cu disperare, rapid și total. Și am de gând să mă țin de cuvânt și să îndrept lucrurile cu Tucker, deci trebuie să renunț la el. Nu e corect să mă agăț de el doar ca să pot să mă joc cu el. I-am văzut chipul azi-noapte, chiar și în culmea orgasmului. Îl rănesc. Îmi rănesc soțul. Și, la urma urmelor, mă rănesc pe mine însămi. Și, deși plâng în timp ce scriu mesaje, știu că asta e singura șansă de redresare.

Tucker nu se întoarce până când îmi usuc lacrimile și-mi termin telefoanele, așa că deschid televizorul ca să mă relaxez. Butonez telecomanda până când dau de un alt film din anii '90, care se numără

printre preferatele mele — *Cruel Intentions*. Kathryn, personajul jucat de Sarah Michelle Gellar, e personificarea unei tinere perverse, iar Sebastian, interpretat de Ryan Phillippe, e băiatul dornic de senzații tari, care nu e niciodată mulțumit, indiferent de numărul fetelor cu care s-a culcat. Până când a cunoscut-o pe ea, desigur. Desăvârșită, bună, feciorelnică. Annette e personajul pozitiv, menit să-l repare pe Sebastian și să-i arate calea către dragoste. Și chiar dacă la început el a fost un nemernic total, îți doreai să se combine cu fata cea cuminte, deși poate că n-o merita. Sperai să-l faci și pe el bun.

Dar când filmul a ajuns la final, am constatat că atunci când încerci să te adaptezi — atunci când încerci să furi fericirea care nu-ți era destinată — sfârșești prin a fi rănit. Deci ce sens mai are să încerci? Când oamenii nu-ți văd decât defectele?

Mă uit la mobil și mă gândesc instantaneu la Ransom, întrebându-mă dacă a văzut și el același film. Dacă se identifică mai degrabă cu playboy-ul Sebastian sau poate cu Cecile, personajul Selmei Blair. Nu știa în ce s-a băgat. Nu și-a dat seama la ce s-a înhămat când ne-a invitat la el în apartament. Trebuia să fie o noapte de distracție. O întâlnire nebunatică de taină între trei oameni în toată firea. Și acum uită-te la noi.

Nu știi cum am ajuns aici. Dar știu că nu mai putem continua așa.

Îmi înșfac telefonul și-i scriu un mesaj, întrebându-l dacă a primit informațiile de zbor pe care agentul de turism ar fi trebuit să i le trimită cu o oră în urmă. Nu-mi răspunde. Îi mai scriu un mesaj, întrebându-l dacă e OK. Iar niciun răspuns.

Aceași senzație de groază revine și crește până când aproape mă sufoc. Am știut-o când l-am văzut la pian. Am simțit-o seara trecută, pe terenul de joacă al lui Justice. I-am mai văzut deznădejdea aceea în ochi și cu alte ocazii. Da, încă o dată, nu i-am ușurat neli-niștea. Nu i-am oferit ce și-a dorit.

Ajung la camera Tentației și găsesc ușa întredeschisă. Din televizor se aude melodia „Bitter Sweet Symphony” a celor de la The

Verve, același cântec pe care îl ascultam atunci când Kathryn a fost demascată și ostracizată la înmormântarea fratelui său vitreg de nimeni alta decât dulcea și inocenta Annette, interpretată de frumoasa Reese Witherspoon.

— Ransom? strig eu, împingând ușa. Hei, sunt eu, Heidi. Ai primit mesajul meu?

Nu-l văd pe nicăieri. Ușa de la baie e deschisă și nici acolo nu e nimeni. Camera e în dezordine, păturile sunt aruncate pe jos, pernele deranjate, ca și cum cineva ar fi căutat cu disperare ceva. La prima vedere, nimic nu pare nelalocul lui, în afara așternuturilor răvășite. Dar când mă apropiu de cealaltă parte a patului, inima mi se oprește. Se oprește de tot, șocată și îngrozită.

Câteva sticlule cu medicamente, cele mai multe goale. O sticlă de Jack pe jumătate băută. Ransom a luat pastile — o grămadă. Și având în vedere cât de multe a luat, cred că a depășit doza la care cineva ar fi putut supraviețui. Iau o sticlută ca să văd mai bine ce scrie pe ea și recunosc câteva antidepresive, anxiolitice, chiar și un stabilizator psiho-emoțional.

Caut pe Google utilizările medicamentului numit Androcur, când îmi dau seama de ceva șocant, care mă face să scap sticluta din mână, împrăștiind pastilele pe podea. Chiar acolo, în spațiul rezervat medicului care a prescris medicamentul, scrie DuCane, Tucker J.

Nu. Nu se poate. Dar pe fiecare sticlută e scris același lucru.

DuCane, Tucker J.

DuCane, Tucker J.

DuCane, Tucker J.

Tucker i-a prescris pastilele lui Ransom.

Tucker e doctorul lui Ransom.

Ransom e pacientul lui Tucker.

Îmi acopăr gura cu o mână tremurândă, neînțelegând ce am în fața ochilor — ce-ar fi trebuit să pricep de la bun început. N-a fost o coincidență. Nimic din toate astea. Se cunoșteau. Soțul și iubitul meu au știut ce fac de la bun început.

Ies cu spatele din încăpere și intru la mine-n cameră cât pot de repede și mă izbesc de pieptul bine lucrat al unui bărbat îmbrăcat într-o cămașă albă de in. Aș recunoaște atingerea asta dintr-o mie. Aș putea identifica acest parfum masculin și plin de prospețime legată la ochi, într-o cameră plină cu bărbați. Totuși nu l-am văzut pe adevăratul Tucker. Maestrul păpușar. Nu era dulcea și iubitoarea Annette, așa cum am crezut inițial. Era Kathryn. Soțul meu este un intrigant, un uneltitor, un obsedat de control.

Închide ușa fără niciun cuvânt, chiar dacă vede clar neîncrederea din ochii mei. E perfect calm ca întotdeauna. Impasibil, fără vreo urmă de nemulțumire. Și asta mă scoate din minți.

— Tu.

E singurul cuvânt pe care-l pot rosti acum.

— Tu. Tu ai fost de vină tot timpul. Tu ai făcut asta. Ți-ai dorit asta. Și, subconștient, am știut asta. Doar că n-am avut chef să recunosc. Nu voiam să cred că ești un... monstru. În seara în care ne-am întâlnit cu el... mi-aduc aminte că m-am gândit că nu te-ai prezentat. Nu i-ai spus niciodată numele tău. Și felul în care practic m-ai împins în patul lui. Voi-ai să fii cu el. De ce?

Tucker se așază pe marginea patului și scutură din cap.

— Nu, iubito. Asta îți doreai tu. Eu doar am înlesnit. Ai nevoie de ceva ce eu nu-ți puteam da. Și știam că el poate — și vrea. Poate că eu ți-am dat pistolul, dar nu te-am pus să apeși pe trăgaci. Nu, iubita mea. Ai făcut asta singură-singurică.

— Dar e pacientul tău, Tucker! Are nevoie de ajutor! Nu de manipulare!

— Ce te face să crezi că nu-l ajut? Crezi că nu vă pot ajuta pe amândoi în același timp?

Scutur din cap nevenindu-mi să cred, refuzând să accept ce se întâmplă. Tucker a fost creierul. Tucker s-a folosit de Ransom, i-a spus lucruri despre mine, i-a spus cum să mă seducă. Iar eu i-am căzut în plasă. Poate că Tucker nu l-a manipulat pe Ransom. Poate că el e Sebastian și au croit împreună acest plan de la bun

început? Să caute fata și s-o distrugă. S-o facă să se îndrăgostească. Apoi s-o calce în picioare ca pe petalele subțiri ale unui trandafir presat.

— Știam eu... am știut de când am auzit, mă bâlbâi eu, gândind cu voce tare și încercând să pun informațiile cap la cap. Când îmi cânta... îmi spunea iepuraș. I-ai spus totul despre mine, nu-i așa? Violul? Perversiunile mele sexuale? I-ai spus!

Tucker mă privește plin de remușcări, prima emoție pe care o dezvăluie de când i-am descoperit minciunile.

— N-a fost chiar așa, Heidi. Fiecare avea nevoie de câte ceva de la celălalt. Doar că nu vă dădeți seama de asta.

Îmi las privirea în jos la sticluța portocalie și goală, apoi o strâng tare în pumn și o arunc spre el.

— Asta la ce se folosește? Ce boală vindecă?

Tucker se uită la sticla de plastic în care odinioară fusese Androcure și ridică din umeri.

— Printre altele, cancerul de prostată.

— Nu-ți mai bate joc de mine, Tucker. Ransom are cumva cancer de prostată?

El expiră prelung, lăsându-și învins umerii în jos.

— Nu.

— Atunci de ce i l-ai prescris? Pentru ce anume îl ia?

Văd cum își înghite ultima dintre minciuni și cum își închide ochii plini de remușcări.

— Hipersexualitate. Dependența de sex.

Dependența de sex? Ransom e dependent de sex?

Prima dată l-am văzut beat și drogat — ca și cum ar fi reacționat la ceva anume. Ca și cum compensa cu alcool și pastile pentru ceva mai profund. Mi-a spus că nu e dependent de droguri și l-am crezut. Voiam să-l cred. Acum văd că era sincer, ceea ce nu pot spune despre iubitul meu soț. Doar că nu pricep cum m-a putut arunca în brațele cuiva care are nevoie de sex ca de un drog. I-a servit lui Ransom o doză zdravănă de X pe o farfurie plină cu cocaină.

Mă uit la bărbatul pe care-l iubesc, bărbatul alături de care mi-am construit viața. Omul cu care odinioară plănuiam să am copii pentru că așa își dorea el. Ne-am zbatut împreună, ne-am luptat împreună, am plâns împreună, am râs împreună. A fost o parte din mine și, până acum, credeam că e cea mai bună parte. Dar a fost un mincinos. Un ticălos. Iar acum nu-mi dau seama dacă nu cumva mă uit la un străin. Nu știu absolut nimic despre el.

— Trebuie să plec, spun, întorcându-mă spre ușă. Trebuie să-l găesc pe Ransom. Ar putea zăcea pe fundul piscinei, mulțumită ție. Încerci să-l uci? Prescriindu-i toate pastilele alea?

Chipul i se schimonosește de groază și inspiră rapid, ca și cum ar fi primit o lovitură în rinichi.

— Nu! Sigur că nu. Ransom e dependent de sex, dar mai suferă și de crize de depresie, anxietate, ADHD. Pastilele făceau parte din tratament.

— Și eu? Făceam și eu parte?

Tucker își ațintește privirea în pământ, incapabil să-și înfrunte propria greșală. Și-a oferit soția altui bărbat — femeia pe care a jurat s-o iubească și s-o protejeze — într-o încercare bolnavă de a o ajuta.

— Unde e? Mă duc să discut cu el, spune în cele din urmă.

Scutur din cap, plină de frustrare.

— Nu pricepi? Nu știi! Sunt peste tot sticle goale de pastile și alcool. Și nu-mi răspunde la mesaje.

Asta îi atrage, în sfârșit, atenția. Tucker sare în picioare, scoțându-și telefonul din buzunar.

— Trebuie să-l găsim, spune el, îndreptându-se spre ușă.

Las furia la o parte și îi accept ajutorul. Doi oameni fac treabă mai bună decât unul singur, iar acum Ransom are nevoie de mine mai mult decât am eu nevoie să-mi crucific soțul. Dar mai târziu va trebui să plătească. Puteți paria pe asta.

— Verifică afară, îi spun eu, intrând în dispoziția de șefă afurită. Verifică piscina, bungalourile... laguna. Vezi dacă l-a văzut cineva. Eu mă duc înăuntru să întreb personalul. Știu că sunt camere de supraveghere. Justice le poate verifica.

Tucker dă din cap și mă privește solemn, apoi se răsuțește către uși.

— Nu voiam să vă rănesc pe niciunul dintre voi — știi asta. Credeam că dacă vei primi ce îți dorești, vom avea un alt început și poate... poate aș putea învăța să te iubesc așa cum meriți să fii iubită. Și credeam că Ransom poate primi ce îi trebuie într-un mediu sigur și controlat, își poate vindeca dorințele trupești și se poate concentra pe dorințele inimii sale. Că ar putea să-și deschidă sufletul suficient ca să vadă că poate găsi iubire, fericire și toleranță. Doar că nu-mi imaginam că va găsi toate aceste lucruri la tine.

Mă uit la străinul din fața mea și nu simt... nimic. Știu că îl iubesc în străfundul inimii mele și știu că și el ține la mine. Dar eu m-am mutat în acel loc unde nu există nimic din toate astea. Acel loc emoțional al nimănui unde dragostea nu mai poate crește și înflori pentru că e amenințată de minciuni și înșelăciuni. Poate că-ntr-o zi îl voi ierta. Poate că vom putea privi înapoi, vom lua o gură proaspătă de aer și vom da totul afară într-o răsuflare, precum cenușa aruncată-n vânt. Dar deocamdată Tucker nu înseamnă nimic. Nu mă poate face să-mi pară rău pentru el. Nu acum, când e un om care are nevoie de mine ca să fie salvat. Un bărbat care m-a considerat o persoană apropiată, care ar fi putut fi răspunsul la dificilele întrebări ale inimii sale. La fel cum eu, odinioară, l-am considerat pe Tucker.

Soțul meu nu s-a așteptat ca Ransom și cu mine să ne îndrăgostim, dar a permis să se întâmple asta. Și pentru asta e la fel de vinovat ca noi pentru păcatele noastre.

— Ai grijă ce-ți dorești, spun eu, cu un aer final.

Nu spun la revedere când mă răsucesc și mă îndepărtez. Deși ar trebui.

30

Nu trece mult până-mi dau seama că Ransom a părăsit proprietatea. Îl găsesc pe Justice la el în birou și-i povestesc ce s-a întâmplat, iar el trece imediat la acțiune, revăzând înregistrările din ultima oră.

— Ce se petrece aici? întreabă Riku intrând în birou, cu brațele încărcate de praz.

— Ransom. L-ai văzut cumva?

Încerc să nu par alarmată, dar știu că dau greș. N-a trecut mult de când am plecat din camera lui răvășită, cu acele sticle goale pe jos, dar fiecare minut care trece e un alt minut în care viața lui poate fi în pericol.

— Nu, de-azi dimineață nu. Ne-am trezit înainte de răsărit ca să mergem la piața de pește și să aducem alimente. De fapt, și eu îl căutam. S-a oferit să parcheze camionul în garaj în locul meu după ce-am descărcat. Trebuie să recuperez cheile de la el.

Justice și cu mine ne aruncăm o privire, cu aceeași expresie de groază în ochi. Durează doar o secundă înainte de a se întoarce către înregistrările de la porțile complexului rezidențial.

— Uite, spune el, arătând spre ecran. Camionul Oasis, plecând la...

Mijește ochii la cronometru, apoi la ceasul său.

— La naiba, acum zece minute.

Zece minute?

L-aș fi putut opri. L-aș fi putut găsi înainte să plece. În schimb, m-am certat cu Tucker, lucru pe care l-am fi putut face împreună. Justice deschide un sertar și scoate de acolo un set de chei.

— Uite. Încearcă să-l ajungi din urmă. Eu îl găsesc pe Tucker și venim în urma ta.

Îi smulg cheile din mână și le duc la piept. Aproape că-mi vine să plâng de recunoștință. Mai e o șansă să-l prind. Ba, având în vedere că brelocul cu chei aparține unui Porsche, aș spune că am mai multe șanse.

Dau fuga la garaj și apăs pe buton ca să văd care dintre minunții se deschide. Justice are o proprietate imensă, dar nu ostentativă sau pretențioasă. Totuși, dragostea lui pentru mașini trebuie să fie excepția. Ally mi-a spus odinioară că Justice nu are nicio plăcere vinovată. Încercase să-l corupă cu înghețată și emisiuni proaste de televiziune și, dacă acolo a funcționat, Justice era în rest destul de curat la capitolul vicii. Dar acum, când văd toată colecția de mașini în măreția ei — Ferrari și Bentley, și Jaguar, Doamne — e clar de unde-și ia doza de adrenalină.

Mă strecor în Porschele 911 GTS și pornesc motorul, absorbind acel zgomot puternic și furios. Aș dori să savurez experiența, dar nu am timp să mă bucur de pielea crem și de accesoriile de lux. Trebuie să-l prind din urmă pe Ransom.

Din fericire, drumul între complexul rezidențial și primele semne de civilizație înseamnă o șosea cu două sensuri, lungă, dreaptă și plină de praf. Dacă Ransom e acolo, îl voi găsi. Într-un Porsche nu-mi va fi greu să-l prind din urmă.

După câțiva kilometri, în care mă depășește și bunica, zăresc un camion Ford alb cu o emblemă cunoscută pe portiera din spate.

Oftez ușurată și încetinesc. Camionul e tras pe dreapta. Nu e cel mai sigur loc din lume pentru el pe drumurile astea înguste, dar e mai bine decât să conducă beat și drogat.

Opresc și parchez cât mai departe cu putință de carosabil, ca să evit vreun incident în care să fie implicată minunăția lui Justice. Sunt sigură că dacă i-o aduc înapoi cu cea mai mică zgârietură, o să-mi taie capul. Ransom a ieșit din camion, dar are suficient simț de conservare încât să se sprijine de portiera din dreapta. Aștept până trec toate mașinile și cobor în soarele copleșitor al deșertului. Nu sunt copaci și nici vreo altă sursă de umbră pe kilometri întregi. Iar Ransom, plin de pastile și whiskey, ar putea suferi de deshidratare.

— Ransom! strig eu, alergând spre el. Ce cauți aici? Ce ți s-a întâmplat?

Din locul lui prăfuit, ridică lent privirea spre mine și dă din umerii cocoșați.

— Vrei să plec. Am plecat, se bâlbâie el.

Are ochii ficși, fața palidă ca o fantomă și pare că face eforturi imense ca să nu se prăbușească. Mă ghemuiesc lângă el și-mi pun mâna pe umerii lui ca să-l sprijin. Are pielea transpirată și lipicioasă, dar rece la atingere.

— Nu, Ransom. Nu vreau. Nu așa. Știu totul acum. L-am înfruntat pe Tucker. Nu știu ce-nseamnă toate astea, dar vom fi OK. Bine? Îmi pare rău dacă te-am rănit. Trebuie să știi că nu am dorit niciodată să fac asta.

— Nu, aveai dreptate, spune el, încercând să mă dea la o parte. Locul tău e lângă el. Trebuie să rămâi cu el, H. Eu nu sunt bun de nimic.

— Nu spune asta, Ransom. Ești bun. Ești foarte bun cu mine. Noi doi... suntem buni unul pentru celălalt. Sau cel puțin putem fi de-acum încolo.

Îi cuprind fața cu mâinile și i-o întorc spre mine. Are privirea dezorientată, pupilele dilatate și gura îi atârână. Nici nu cred că mă vede ca lumea în fața lui. Dacă mai pierdem mult vremea aici, o să

leșine. Nu-i pot aștepta pe Justice și pe Tucker să ajungă aici. Trebuie să-l urc în mașină și să dau drumul aerului condiționat. Tucker e un mincinos nenorocit, dar e doctor. Va ști el ce să facă.

— Haide. Putem discuta despre asta la Oasis. Trebuie să te ridic ca să te duc la mașină. Bine? Poți să faci asta de dragul meu?

Dă oarecum din cap, dar nu face altceva decât să se împletească, lăsându-și toată greutatea pe mine. Mă chinui să-l îndrept din nou, dar silueta mea fragilă nu poate lupta cu trupul lui, de un metru nouăzeci înălțime și plin de mușchi. Dar trebuie să încerc. Nu-l pot lăsa afară în starea asta. Mi-a cerut să-l salvez și să fiu a naibii dacă îl voi dezamăgi.

Îl ridic cumva pe picioare pe Ransom, alimentată doar de adrenalină și disperare. Se împletește până la mașină, dar, din fericire, nu cade până deschid portiera și își bagă picioarele lungi înăuntru. Ar fi fost mai simplu și mai aproape să-l urc în camion, dar mașina asta sport e mult mai rapidă. În plus, n-aș găsi nicio justificare dacă aș lăsa un astfel de automobil pe marginea drumului.

Îi prind centura lui Ransom care, deși aproape inconștient, ridică o mână și mă mângâie blând pe obraz. Are ochii întredeschiși, iar buzele îi sunt uscate și crăpate. Totuși reușește să rostească niște cuvintele care vor ajuta mult la spulberarea căsniciei mele. Acele cuvinte pe care le-am simțit, dar n-am avut curaj să le spun din respect față de bărbatul pe care îl consideram soțul perfect.

Mă retrag din brațele lui de parcă m-ar frige și închid portiera. Nu pot asculta asta acum. Nu acum, când foarte multe au rămas încă nespuse. Când atât de multe trebuie discutate.

Oare mariajul meu s-a terminat? Nu știu, dar având în vedere greșelile pe care le-am făcut amândoi, e foarte probabil.

Îmi mai iubesc soțul? Desigur, chiar dacă acum îl urăsc, îl voi iubi întotdeauna.

Dar pe Ransom îl iubesc? Da, îl iubesc. Așa cum o fetiță iubește o pisică vagaboandă, călcată de mașină. Cu teamă și violență.

Sunt atât de absorbită de descoperirea mea încât nu sesizez cât de mult intru pe șosea, nici nu observ mașina care se apropie cu viteză. Dar când mă lovește cu aripa și mă aruncă patru-cinci metri în aer, proiectându-mă în fața mașinilor care se apropie, mă gândesc la filmul acela și la toată ironia situației.

Există un motiv bun pentru care cei distruși rămân distruși. Deși pretind că s-au reparat, lipiciul de pe ei nu are niciodată timp să se usuce.

Știri de ultimă oră: Solistul trupei Ransom, Ransom Reed, a fost implicat într-un accident oribil în Arizona. Autoritățile investighează evenimentul, deși cântărețul nu e suspect.

Ransom Reed, playboy și rocker, refuză să facă vreun comentariu despre tragicul accident în care a fost implicată și agenta lui de presă, Heidi DuCane. Zvonurile indică faptul că cei doi aveau o relație de natură romantică. Totuși alte surse neagă acuzațiile, numindu-le „deplasate” și „dezonorante”.

Justice Drake, clientul lui Heidi DuCane, a dat publicității un comunicat despre colega și prietena lui, spunând că accidentul a fost un „eveniment de-a dreptul oribil” în care a fost implicată „o soție iubitoare și devotată și o

confidentă care ar fi făcut orice pentru soțul și prietenii ei. Ceea ce s-a întâmplat e pur și simplu sfâșietor". Iubita lui Justice și, probabil, viitoarea sa logodnică a organizat o adunare de rugăciune în onoarea familiei DuCane. Soțul lui Heidi, Tucker, își dorește intimitate în această perioadă.

Cântărețul rock Ransom Reed a fost internat într-o clinică de dezintoxicare după accidentul brutal în care a fost implicată agenta sa de presă. Deși nu el este vinovat, surse apropiate trupei au declarat că „Ransom nu gestionează foarte bine situația”. Tabăra lui a cerut sprijinul fanilor și al presei în această perioadă delicată.

Mult așteptatul turneu mondial Hostage, care includea trupele Ransom, Fall Out Boy și Panic! at the Disco, a fost amânat din cauza evenimentelor recente care au dus la internarea la dezintoxicare a lui Ransom Reed. Deși nu există informații despre un eventual abuz de droguri, zvonurile spun că solistul a fost implicat într-un accident grav de mașină, cu câteva luni în urmă.

Fanii îl susțin pe Ransom Reed, care se află încă în recuperare. A fost externat săptămâna trecută și este sănătos și optimist. „Bolile mentale nu sunt slăbiciuni”, a declarat artistul în vârstă de 25 de ani la petrecerea de ziua sa, unde a fost binedispus, alături de colegii de trupă și de prietenii apropiați. „Să-ți înfrunți propriii demoni și să ceri ajutor ca să scapi de ei... acesta e un adevărat exemplu de forță interioară”.

Datele turneului mondial Hostage au fost anunțate oficial, concertele urmând să înceapă în noiembrie, la Copenhaga. Toate cele trei trupe sunt nerăbdătoare să cânte pentru fanii lor din Europa, Australia și câteva orașe din Asia și speră ca admiratorii să ierte întârzierea cauzată de spitalizarea la dezintoxicare a lui Ransom Reed. Totuși, odată cu lansarea noului album Ransom, We're All Mad Here, care a obținut discul de platină în numai o săptămână, presupunem că biletele în toate orașele de pe glob se vor vinde în câteva zile.

HBO va realiza un documentar despre turneul mondial Hostage, oferindu-le fanilor o perspectivă din culise asupra trupei Ransom. Turneul se va termina cu un spectacol la Londra care va fi transmis și la televiziune, inclus în pachetul premium al rețelei noastre de cablu.

Într-un interviu exclusiv, de două ore, semnat Katie Couric, Ransom Reed a vorbit deschis despre experiența sa cu bolile mentale și abuzul de droguri. Când a fost întrebat de accidentul în care a fost implicată agenta lui de presă de atunci, Heidi DuCane, lucru care l-a făcut să ceară ajutor specializat, a declarat că regretă „ceea ce s-a întâmplat în acea zi. E un lucru care mă va obseda pentru tot restul vieții. Dacă m-aș putea întoarce în trecut și dacă aș putea repara lucrurile, aș face totul... totul ca s-o salvez“.

32

Vă gândiți vreodată ce vor spune oamenii despre voi când veți muri? Sigur, la înmormântare, cel mai probabil, vor spune numai lucruri frumoase. Așa trebuie. Nu stă nimeni în fața celor mai apropiați prieteni, a rudelor și a colegilor ca să spună ce târfă mincinoasă erai. Ar fi mult prea ciudat.

M-am tot întrebat ce ar spune Tucker în discursul de adio. I-ar fi dor de mine? Ar prețui ultimele noastre amintiri împreună? M-ar iubi până la sfârșit? Sau ar considera că faptul că m-a lovit mașina a fost cel mai bun lucru care i s-a întâmplat vreodată?

Ar primi un nou început, o a doua șansă la viață. Poate o șansă de a-și urma pasiunea. După ce i s-a întâmplat și după ce a făcut — a comis nu știu câte acte de malpraxis — ar trebui să se retragă de timpuriu și să-și concentreze talentele pe ceva nou. Poate ar trebui să ridice banii de asigurare și să-i investească într-un mic magazin de viniluri în centru sau ceva de genul ăsta. Ar avea și șansa de a iubi pe cineva care nu lucrează până la epuizare și care îi împărtășește pasiunea pentru enchiladas de pui. Cineva alături de care ar putea căuta magazine vintage

ciudate și și-ar putea petrece duminicile în pijama, ascultând jazz și mâncând clătite. Cineva care să-l iubească și să-l dorească așa cum e el.

Nu m-ar mira dacă ar trece repede mai departe după moartea mea. Tucker e o partidă bună. E superb, în mod limpede, cu un trup pe care nu se citește trecerea timpului. E afectuos, milos, un ascultător minunat și sărută atât de pasional. Îi pasă profund de oameni, poate mai mult decât ar trebui. Și pune întotdeauna nevoile altora înaintea nevoilor personale.

Soțul meu e un bărbat bun — cel mai bun. Și orice femeie ar trebui să se considere norocoasă că-l are.

Iar eu mă simt norocoasă.

Când zaci întinsă pe spate non-stop vreme de șase săptămâni ai foarte mult timp de gândire la dispoziție. De fapt, e singurul lucru pe care l-am avut câteva zile. Gândurile mele. Nu mi-am putut mișca mâinile și picioarele până când nu mi s-a dezumflat coloana ca să mă poată opera. Chiar și atunci, ambele mâini și ambele picioare îmi erau fracturate. Iar falca a trebuit să-mi fie cusută după ce doctorii au lipit oasele la loc cu ajutorul unei plăcuțe de metal și al unor șuruburi. Ochii mi-au fost atât de învinețiți de la dubla fractură de orbită, încât nici să văd nu puteam. De fapt, singurul lucru rămas nerupt din toată fața a fost nasul. Imaginați-vă. Măcar să pot respira, deși mă durea ca naiba din cauza coastelor fracturate.

Eram praf. Cu adevărat praf. Când mi-au arătat fotografii din momentul în care ambulanța m-a cules pe de șosea, am izbucnit în plâns. Nimeni n-ar trebui să supraviețuiască din măcelul acela, totuși eu, cumva, am făcut-o. Credeam că soarta mea va fi paralelă cu cea a lui Sebastian din *Cruel Intentions*. Credeam că o să le las celor dragi doar amintirea mea și dorința de a se sfâșia între ei după ce adevărul va fi ieșit la suprafață. Dar ce ghinion! Am supraviețuit. Și nu știu cine e mai tulburat de această revelație — ei sau eu.

N-am fost surprinsă când l-am descoperit pe Tucker lângă mine atunci când m-am trezit, în urmă cu trei zile. Nu m-a șocat nici faptul că m-am bucurat că a rămas lângă mine — de nemutat, de neclintit.

A dormit la spital, într-un scăunel incomod, foarte puțin extensibil. A mâncat hrana scârboasă din spital, atunci când a mâncat. Și s-a spălat la chiuveta din baia spitalului. Justice i-a adus haine curate, iar Ally i-a trimis niște bunătăți, din când în când. Ally a fost distrusă. Asta m-a surprins. Nu știam că ține atât de mult la mine. Nu știam că vreunul dintre ei ține atât de mult la mine.

Totuși, lucrul care m-a uimit, care m-a făcut aproape să plâng, a fost faptul că Ransom n-a venit niciodată. Nici măcar o dată. Și asta nu pentru că Tucker i-ar fi interzis să intre la mine și m-ar fi mințit. N-a venit niciodată. Am sperat câteva zile, gândindu-mă că poate voia să fie sigur că mă simt bine. Dar după ce au trecut câteva săptămâni, apoi o lună și jumătate, mi-am dat seama că pur și simplu nu vine. Lucrurile au devenit nasoale, iar el a fugit. M-a părăsit, imediat după ce m-a implorat să nu-l părăsesc eu pe el.

Ah, câtă ironie.

Mai târziu am aflat că intrase într-o clinică, la câteva săptămâni după accidentul meu. Ceva gen „tulburări mintale” și „epuizare”. Să-i ia naiba pe oamenii celebri. Cine naiba se duce la dezintoxicare pentru epuizare? Se numește somn. Dacă ești obosit, du-te dracului și culcă-te.

Cu toții știam adevărul, oricât de exasperant era el. Ransom clacase. Avea de ales — ori mergea la dezintoxicare, ori trebuia să răspundă întrebărilor despre accidentul meu. A fost o mișcare inteligentă, i-aș fi sugerat-o chiar eu dacă i-aș mai fi fost agent de presă. Dar n-am fost. Nu mai sunt nimic pentru el.

Mi-ar plăcea să cred că absența lui Ransom de la căpătâiul meu a fost darul lui pentru mine. L-am mințit chiar înainte de a mă lovi mașina. Nu ne era bine împreună. Ne era rău — eram toxici. Am fi rănit pe toată lumea dacă am fi continuat așa. Deci poate că a făcut ce nu mi-a reușit mie multă vreme. A dispărut din viața mea. M-a lăsat să mă vindec, alături de soțul și de prietenii mei. Ca să se vindece și el și să meargă mai departe.

În mintea mea, asta a făcut și așa îl voi ține minte. Asta am simțit în inima mea când mi-am luat la revedere de la el. Și asta aș fi spus

în discursul de adio. Ransom e mort pentru mine, dar nu într-un fel rău. Ci într-unul final. Am venit, ne-am văzut, ne-am iubit și am plecat. Nu e menit să facă parte din viața mea și nici eu dintr-a lui, sub nicio formă. A fost ceva real. A fost distractiv. Dar n-a fost întotdeauna chiar distractiv.

A trebuit să învăț din nou să merg, să scriu, să mă hrănesc, să-mi leg șireturile, să-mi încrucișez picioarele și să arunc o minge și asta mi-a ocupat mare parte din timp. Au trecut 22 de săptămâni chinuitoare de terapie fizică zilnică pentru a-mi recăpăta folosința membrilor. Am revenit aproape la normal, deși șchioapăt puțin. Iar pantofii cu tocuri sunt în afara discuției pentru cel puțin câțiva ani de acum încolo. Mai bine m-ar arunca de vie într-un sicriu.

Tucker s-a comportat incredibil în tot acest timp. Sigur că da. Și nu spun asta cu vreun resentiment. A fost minunat cu mine — încurajator, optimist și răbdător. Și am avut o mulțime de zile proaste. Au fost momente când am cedat, m-am prăbușit la podea și am izbucnit în plâns. Iar Tucker... se așeza pe linoleumul acela murdar alături de mine, mă ținea în brațe cât plângeam și înjura pe toată lumea care intra fără să se anunțe. N-a încercat să-mi spună cum trebuie să mă simt. Nu m-a făcut să mă simt vinovată pentru invidia mea irațională. Și n-a luat personal fiecare moment în care am încercat să-l alung pentru totdeauna, spunându-i că ar trebui să divorțăm. M-a lăsat să-mi trăiesc furia. M-a lăsat să-mi fie teamă. Probabil pentru că și lui îi era teamă.

Timpul petrecut pe podea și pe paturile de spital mi-a reamintit de ce m-am îndrăgostit de Tuck de la bun început. În facultate, când am trăit frica și mânia de după viol, m-a lăsat în pace. N-a încercat să mă facă să simt altceva. Și a fost al naibii de bine să fiu ascultată și înțeleasă.

A fost un doctor de-a dreptul minunat. Deși a făcut ce a făcut pentru a ne ajuta, pe mine și pe Ransom, intențiile lui au fost bune dintotdeauna. Inimă nebună, dar sinceră. Și poate că și Ransom a văzut lucrul acesta... poate și-a dat seama că singura metodă de a ne vindeca toți după acest dezastru era să-și ia la revedere pentru totdeauna.

33

A trecut un timp îndelungat, dar în cele din urmă sunt gata să mă întorc la birou. Și, în mod ciudat, suntem mai ocupați ca oricând. Am promovat-o pe Tamara în funcția de Social Media Manager imediat după ce m-am întors, având în vedere cât de bine a condus firma în absența mea. Nu-mi place s-o pierd, dar acum mult timp și mie mi-a oferit cineva șansa de a mă afirma. Iar ea mi-a dovedit cât e de capabilă cu vârf și îndesat. În plus, e de-a dreptul caraghios cum își muștruluiește asistenta.

Deși afacerea înflorește, eu personal nu mă mai ocup decât de câțiva clienți, Justice fiind unul dintre ei. Chiar dacă înainte n-aș fi crezut una ca asta, Justice și cu mine am trecut de la stadiul de prieteni la cel de aproape rude. După ce ne-am întors la New York, el și Ally au venit în vizită să ne ajute. Desigur, Justice a înjurat și a urlat din clipa în care au pus piciorul pe aeroportul LaGuardia. Dar după ce s-a lăsat fascinat de magia orașului — lumini strălucitoare, personaje pline de culoare, simfonia neîntreruptă a claxoanelor — a început să se simtă ca acasă. Așa cum trebuie.

Mă uit în jurul meu prin birou, care s-a transformat în florărie având în vedere mulțimea de aranjamente florale ostentative care-l umplu până la refuz. Am primit multe flori după accident. Am primit multe și după ce ne-am întors la New York. Iar acum primesc buchete de „Bine ai revenit la muncă”. Nemaipomenit. Dar nu mă plâng. Cel puțin nu la suprafață. Mă bucur că sunt în viață, că pot munci, că mă pot văicări, că pot tuna și fulgera și că pot face haz în ziua următoare.

După o primă săptămână fără evenimente, trupul meu se resimte după câteva luni de repaus. Totuși, îmi place. Dar singurul lucru care-mi place mai mult e să deschid ușa apartamentului și să-l găsesc pe frumosul meu soț întins pe canapea, cu ochelarii Tom Ford pe nas și cu o carte în mâinile lui mari, dar delicate.

— Cum a fost ziua de azi, iubito?

El zâmbește și pune cartea invers, ca să nu piardă pagina.

— Lungă. Ocupată. Superbă, răspund eu, descălțându-mă de balerinii mei Tory Burch care, sincer, nu sunt nici pe departe la fel de comozi ca pantofii mei favoriți cu tocuri. Dar a ta?

El surâde din nou și ridică din umeri.

— Nimic palpitant aici. Viața unui soț întreținut.

— Ah, cine are nevoie de palpitatii?

Oftez și mă trântesc pe canapea, ghemuindu-mă lângă el.

— Cred că am avut aventuri cât pentru o viață întreagă.

El mă ia în brațe și mă ține strâns, sărutându-mă ușor pe creștet.

— Păi, e seara întâlnirii. Cred că nu prea vrei să ieși în oraș, nu-i așa?

Scutur din cap și zâmbesc, îngropându-mi fața în cămașa lui ca să-i inspir parfumul.

— Nu. Hai să stăm acasă în seara asta. Doar noi doi.

— Bine. Speram să spui asta. Pizza de la Angelo?

Chicotesc când îi aud vocea veselă. Tuck va găsi mereu un pretext ca să comande pizza.

— Sigur, îl aprob eu. Dar nu uita usturoiul.

Ca doi bătrânei căsătoriți, ne petrecem seara de vineri pe canapea, mâncând pizza și bând vin. El îmi povestește ce echipă merge în playoff și cine nu va juca anul acesta din cauza accidentărilor, iar eu îl informez despre cele mai noi bârfe din oraș, despre ce e la modă și ce nu.

Niciunui dintre noi nu-i pasă cu adevărat ce spune celălalt, dar ascultăm oricum. Comentăm când ni se pare potrivit și râdem când e ceva amuzant. O facem pentru că ne iubim. Și o facem pentru că asta înseamnă căsnicia. Înseamnă sărbătoare și ceartă și săruturi și lacrimi și iubire și sex. Și multe alte lucruri. Și n-aș renunța la căsnicia mea pentru nimic în lume.

Schimbăm canalul TV de pe știrile serii ca să găsim altceva. Tucker studiază canalele de filme, în vreme ce eu pregătesc niște popcorn cu unt, înainte de a mă culcuși cât mai aproape de el. El râde și nu știu cum reușește să mă tragă și mai aproape, îndopându-se cu popcorn. Eu îl ciupesc. El mă pupă pe nas. Râdem și aruncăm cu floricele sărate și pline de unt pe canapelele mele imaculate.

Când ne calmăm într-un final și ne așezăm să vedem un film, auzim la televizor ceva ce ne atrage atenția amândurora.

Zgomotul puternic al unei tobe, țiuitul unei chitare electrice și niște melodii alerte. Chiar atunci când începe cântecul, pe ecran apare și titlul emisiunii.

UN MATERIAL EXCLUSIV HBO

TURNEUL MONDIAL HOSTAGE

PREZINTĂ TRUPA RANSOM

Ne uităm unul la celălalt, zâmbim și închidem televizorul.

Epilog

Au trecut 9 luni, 3 săptămâni și 5 zile de când am văzut-o ultima oară.

9 luni, 3 săptămâni și 5 zile de când am clacat.

Poliția și presa au spus că a fost un accident — o tragedie devastatoare, dar întâmplătoare — dar eu știu adevărul. La naiba, e greu să-l ignor, pentru că e singurul lucru la care mă gândesc când nu sunt pe scenă sau la repetiții.

M-am simțit vinovat în fiecare zi, învăluit de rușine, furie și suferință. Am dat-o în bară... am dat-o în bară atât de rău încât era s-o omor. Și încă mă chinui să mă iert pentru ziua aceea, dar nu cred că mă pot ierta că m-am îndrăgostit de ea. Lăsând amănuntele sordide deoparte, o iubesc pe Heidi — *am iubit-o* pe Heidi. Și asta a fost cea mai mare greșală dintre toate.

Deci iată-mă, trăgând de o bere într-un bar aproape gol din cel mai romantic oraș al lumii. Trupa a avut un concert minunat într-unul dintre cele mai frumoase locuri din turneu. Acum ceilalți sunt împreună făcându-și de cap pe străzile Parisului, iar eu sunt

groaznic de singur, lingându-mi rănilile vechi, aproape vindecate. Dar cred că asta e un lucru bun pentru recuperarea mea, fizică și mintală.

Vedeți voi, nu băutura și drogurile erau problema mea. Nici sexul nu cred că era. Problema sunt... eu. Am o personalitate adictivă. Îmi plac provocările de tot felul. Am băut ca să-mi camuflez durerea și ca să-mi iau gândul de la necazurile mele. M-am drogat pentru că asta m-a făcut să uit toate porcăriile și m-a transportat într-o realitate superioară. Și am futut pentru că, pur și simplu, mi-a plăcut să fut. Sexul era de departe cea mai mare problemă a mea. Atât de mare încât amenința viitorul întregii trupe. Hai să fim cinstiți, e ușor să fuți când ești rock star internațional. Dar cu cât aveam mai mult, cu atât îmi doream mai mult. Și cu cât primeam mai mult, cu atât mai gol mă simțeam pe dinăuntru. Așa că mă afundam din ce în ce mai tare, încercând cu disperare să umplu groapa imensă din sufletul meu. Când asta a-nceput să-mi afecteze muzica, am încercat să iau medicamente autoprescrise. Și când am văzut că nici asta nu mă ajută, am fost îndrumat să caut ajutor „profesionist“. Pentru o scurtă vreme, am crezut că prostia asta chiar mă ajută.

Până la Heidi. Heidi a fost ea în sine o dependență. Ciudat că-i spuneam H, deși n-am avut niciodată vreo pasiune pentru heroină. Totuși, pentru mine ea nu a fost alcool sau droguri. Nici măcar sex. A fost orice viciu inventat vreodată, rulat într-un joint imens și aromat cu cocaină dulce. Am știut asta de când am văzut-o, cu mult înainte s-o posed... în fața soțului ei care m-a convins s-o fut. A spus că e ca și cum ai lua metadonă. Dacă o voi avea pe ea o să-mi înfrânez nevoia de a fute la întâmplare, până când voi putea renunța definitiv la acest obicei. Nu va fi ceva real. Doar că... ea a devenit mai mult decât atât.

Să mă îndrăgostesc de ea n-a făcut parte din plan. La naiba, nici s-o pierd. Dar am știut că dacă nu renunț, niciunul dintre noi nu se va vindeca.

Deci iată-mă acum aici. Exact cum eram înainte. Gol. Suferind. Dar de data asta supraviețuiesc. Le-o datorez colegilor de trupă. Mi-o datorez mie însumi. Și i-o datorez lui Heidi. Dacă ea a reușit

să depășească acea zi îngrozitoare, și eu pot învăța să-mi controlez penisul.

Televizorul de la bar transmite niște știri, evident, în franceză. O poză care n-are nevoie de nicio traducere, cu surorile Kardashian, apare pe ecran. Oftatul pariziencei aflate la câteva scaune distanță, cealaltă clientă de la bar, spune totul.

— Nu-i de mirare că ne urăsc toți, mormăie ea fără niciun accent european, apoi ia o gură de vin.

Cred că am o mutră de-a dreptul șocată, căci îmi aruncă o privire rapidă și-și cere scuze.

— Nu, e-n regulă, doar că... ești americană, spun eu, mirat din cale-afară.

La naiba, chiar are tupeul de a mi se adresa cu un strop de accent sudist.

— Așa e. Exact ca tine.

Zâmbește, clătinând din cap.

— Desigur, lumea vede doar o mică parte din cultura noastră și crede că suntem toți la fel. Mi-aș dori ca această parte să nu aibă nimic de a face cu filmulețele porno sau cu selfie-urile sau cu alte lucruri făcute de dragul publicității.

Îi zâmbesc și eu și dau din cap, savurând gustul de acasă.

— După anul pe care l-am avut, m-am cam săturat de ches-
tiile care urlă după atenție, continuă ea. Scuze din nou. Bat câmpii acum. Te rog, permite-mi să-ți mai cumpăr o bere pentru că ți-am stricat seara. Doar că e plăcut să poți vorbi engleza fără să te simți un imbecil ignorant.

— Nu neapărat, o liniștesc eu. Înțeleg cum te simți. Au trecut luni întregi de când n-am mai pus piciorul în SUA.

— Luni întregi? Vacanță prelungită?

Ridic din umeri, neștiind ce anume să-i răspund. Desigur, am un alias cu o întreagă poveste în spate care să-mi susțină anonimatul, dar nu mi se pare deloc că fata asta e vreo nebună. E mai degrabă o tipă singură într-un bar gol, exact ca mine, uitându-se la niște știri

pe care nu le înțelege. În plus, e îmbrăcată modest, cu niște haine de profesoară de la școala de duminică.

— Sunt muzician, îi destăinui. Suntem în turneu.

— Ah, ce interesant. La ce cânti? întreabă ea, părând sincer interesată, dar nicidecum disperată.

Nu știe cine sunt, lucru care, sincer, e nemaipomenit. În ochii ei, verzi și strălucitori ca smaraldul, nu sunt vreun rocker autodistructiv.

— Cam la orice. Inclusiv vocal.

Ea dă din cap apreciativ și zâmbește, iar ochii ei verzi sclipesc de admirație.

— Wow. Ce palpitant. Am ascultat ceva? Va trebui să mă scuzi... Nu-i prea cunosc pe artiștii din ziua de azi. Sincer, ultimul disc rock and roll cumpărat a fost Soundgarden în liceu, iar reverendul, adică taică-meu, s-a înfuriat rău de tot.

Îmi înăbușesc un hohot de râs, pentru că e adorabilă. Ignoranța ei este de-a dreptul înduioșătoare... chiar revigorantă. Sunt înconjurat de oameni care îmi suportă porcăriile doar pentru că își imaginează că numele meu înseamnă ceva sau vor să-și împlinească vreo fantezie cu rock starul. O persoană căreia nu-i pasă nici cât negru sub unghie de asta, dar care tot vrea să discute cu mine aproape că mă face să mă simt... nu știu... normal? Mă simt ca un om, nu ca un simbol sau ca o cucerire cu care să se laude în fața prietenelor ei.

Ea se face roșie ca racul și scutură din cap înainte de a-și ascunde fața în mâini.

— O, Dumnezeule, sunt jalnică, nu-i așa? Și te-am jignit. Iartă-mă. Te rog... nu mă băga în seamă. Promit că de-acum tac mîlc.

Nu știu ce mă face să-mi părăsesc scaunul și să mă așez pe altul, mai aproape de ea. Dar o fac. Și apoi îi zâmbesc... îi zâmbesc de-adevăratelea, din tot sufletul.

— Nu ești jalnică și nici nu m-ai jignit. Chiar deloc.

Când își ridică fața din palme, ochii ei verzi și sclipitori se cascadează de mirare văzând că am venit mai aproape. La naiba. Nu voiam s-o sperii, dar era o tâmpenie să tot țișăm unul la altul peste bar.

— Nu? întreabă ea, timidă.

— Nu. Deloc. Știu cum e să crești în sânul unei familii profund religioase. Și eu sunt copil de predicator. Baptist.

Dau din cap.

— Bleah.

Surâde, destinzându-se puțin.

— Deci cunoști toate tipurile de muzică laică malefică. Se pare că diavolul cânta la chitară.

— Serious? Credeam că e toboșar.

Rădem puțin împreună. Așa cum râzi când te distrezi de-adevăratelea. Când Ochi Verzi își ridică paharul de șampanie la buzele roz și termină băutura, mă ofer să-i mai cumpăr una.

— N-ar trebui să mai beau. Probabil că am sărbătorit suficient.

— Ce ai sărbătorit?

Mă uit în jur în barul gol, întrebându-mă dacă nu cumva mi-a scăpat ceva. Ea dă din cap, mângâind gura paharului cu unghia pictată în roșu.

— În după-amiaza asta s-a pronunțat divorțul meu. Nu credeam niciodată c-o să am curajul să fac asta. Fostul meu soț... familia lui... au bani și influență, și putere. Și am suportat foarte multe doar ca să trăiesc în umbra lor. Dar s-a terminat. Nu se va mai repeta. Deci în numele independenței, m-am decis să mă urc în avionul de Paris de una singură. Lucru care, sincer... ?

— Da? o îndemn eu, captivat de fiecare cuvântel care-i iese de pe buze.

Buze care sunt mai pline decât mă așteptam. La naiba, are o gură de-a dreptul porno.

— E chiar nasol.

Își dă capul pe spate și râde încântată. Studiez cu atenție acest sunet, îl absorb în mine. Conține o fericire recent descoperită. Degajă libertate.

— Să nu mă-nțelegi greșit, adaugă ea, după ce se calmează, Parisul e un oraș senzațional. Și, deși nu mi-e dor *deloc* de fostul meu soț sau

de fosta mea viață, e deprimant să vezi atâta frumusețe singur-singurel. Am fost aici de câteva ori, dar niciodată n-am ajuns în orașul ăsta... fără niciun plan, fără niciun program. Doar eu. Și nu sunt o persoană atât de interesantă, cred că ți-ai dat seama din cât de mult bat câmpii.

— Nu, și eu cred la fel. Despre a fi singur în orașul ăsta, nu despre tine.

Cuvintele mele o fac să tacă, iar eu mă cert în sinea mea pentru că am mers prea departe. La naiba, mi-am ieșit din mână. Am ruginit ca dracu'. Dar chiar încerc s-o vrăjesc pe tipa asta? Nu vreau să-i servesc replici de rahat sau ceva de genul ăsta. Pur și simplu îmi place să vorbesc cu ea. A trecut foarte mult timp de când a vorbit cineva cu mine doar pentru a interacționa. Nu pentru a încerca să-mi abată gândurile de la depresie sau droguri. Nu m-am apropiat atât de mult de nimeni de când...

— Acum nu mă mai simt atât de singură.

Zâmbește la mine înainte de a clătina din cap, nevenindu-i să creadă ce a spus.

— Îmi pare rău. E... ciudat. Acum mă distrez cel mai bine de când am ajuns aici. Nu e caraghios?

Ridic din umeri.

— Păi, hai să fiu și eu caraghios. Acum mă distrez cel mai bine... de mult timp încoace.

Îmi zâmbește din nou dulce și-mi întinde mâna.

— Atunci, mă bucur să te cunosc, străine caraghios dintr-un bar.

Îi prind mâna delicată în mâna mea și încerc să mă stăpânesc să n-o duc la buze.

— Și eu. Sunt Ransom Reed.

— Ransom.

Surâde, de parcă silabele numelui meu i-ar plăcea la nebunie.

— Îmi place. Eu sunt Lorinda. Lorinda Cosgrove. Mă rog, fostă Cosgrove. Obiceiurile vechi mor greu, nu?

— Da, unele dintre ele, răspund, făcându-i cu ochiul. Mai ales cele care-ți dăunează.

— Ai multe obiceiuri dăunătoare, domnule Reed? flirtează ea, cu un zâmbet plin de căldură și însingurare.

Iar eu îl savurez, mă scald în zâmbetul ei.

— Aveam, îi spun eu sincer, încă ținându-i mâna în strânsoarea mea.

Îi mângâi încet încheieturile cu degetul cel mare.

— Dar nu mai am.

Muṭumiri

Mai întâi, trebuie să mulțumesc familiei mele pentru că mi-a oferit spațiul și timpul necesar ca să scriu cel de-al optulea roman. A scrie și a publica înseamnă un efort de echipă, iar dacă membrii familiei mele n-ar fi avut răbdare și motivație, n-aș fi terminat niciodată cartea. Nu am cuvinte ca să exprim cât de mult vă iubesc și vă apreciez pe toți.

Cititorilor mei — nu mi-am imaginat niciodată că vor exista oameni din diverse părți ale globului care-mi vor citi cărțile. Cu alte cuvinte, la modul fictiv, am împărțit o parte din mine cu voi. Mulțumesc că mi-ați dat voie să fac acest lucru. Mulțumesc pentru sprijinul și iubirea voastră nesfârșită. Postările, comentariile, e-mailurile... cu toții sunteți incredibili.

Prietenilor mei bloggeri — Apreciez din tot sufletul munca și devotamentul vostru față de cărți. Știu că uneori e o meserie ingrată, dar eu vă spun acum tuturor MULȚUMESC. Din tot sufletul meu, mulțumesc. Fără voi, comunitatea cititorilor nu ar însemna nimic. Mulțumiri speciale pentru Milasy, Lisa, Celesha, Michelle, Kiki, Tiffany, Debbie, Ali, Yaya, Grace, Michelle (ADBL), Jennifer M., Jesey, Trish, Jessie, Christine, Jennifer W., Ana, Tammy, Lisa, Jodi, Denise, Angie L., Vilma, Angie M., Jessica, Miri... serios, aș putea continua la infinit. Mă bucur că vă cunosc și vă respect pe fiecare în parte.

Prietenilor mei scriitori — Sprijinul și încurajările voastre m-au ajutat în această experiență și m-au motivat să continui să scriu,

chiar și atunci când m-a copleșit îndoiala. Mulțumiri pentru Gail McHugh, Claire Contreras, Emmy Montes, Mia Asher, Rebecca Shea, Corinne Michaels, Tillie Cole, A. L. Jackson, Jessica Prince, Leylah Attar, Mary Elizabeth, S. L. Scott, Trudy Stiles, C. D. Reiss, K. Bromberg, Elle Chardou și alții, pentru că sunteți atât de talentați. Uneori, mi-a fost de ajuns doar un scurt mesaj din partea voastră ca să mă inspire să merg mai departe.

Lui Mo, stâlpul meu, campionul meu — nu știu, sincer, ce m-aș fi făcut fără tine. Ai fost ca un înger pentru mine, cel mai bun prieten pe care l-aș fi putut avea. Mulțumesc că nu m-ai părăsit niciodată!

Pentru JFJ Girls, care sunt cele mai drăguțe și mai simpatice femei pe care le cunosc — sunt uimită în fiecare zi că sunt atât de norocoasă să vă am. Shanta, Jennifer D., Sofia, Louisa, Andrea, Alicia, Julie, L. J., Sandy, Jennifer N., Sharon, Kara, Shannon, Nasha, Toni, Samantha, Lesley, Cheri, Reyna, Martha... toate. Mulțumesc mult pentru devotamentul și dragostea voastră.

Pentru BBFTalkers — Fetelor, sunteți uluitoare! Vă pup pe toate!

Editorului meu, Tessa, care reușește să fie rea și drăguță în același timp, mulțumesc că m-ai sprijinit. Mulțumesc că ai crezut în cuvintele și-n poveștile mele.

De asemenea, mulțumiri Ellei, care mi-a permis s-o înnebunesc cu întrebări nesfârșite și fotografii cu tipi sexy. Documentare, corect?

Recunoștința mea echipei de la HarperCollins, care mi-a suportat indecizia legată de copertă, de datele de lansare, de marketing etc. A fost o plăcere să lucrez cu voi toți.

Pentru Rebecca Friedman, incredibila mea agentă — Mulțumesc pentru că mi-ai încurajat visele și le-ai ajutat să se transforme în realitate.

Pentru toți cei pe care i-am scăpat din vedere — Mulțumesc.

Vă rog să credeți că, deși poate am uitat să vă menționez, sunteți cu siguranță în inima mea.

Xoxo,

S